

ЕДГАР УОЛЪС

ЧОВЕКЪТ С ЧЕРНАТА МАСКА

Превод от английски: Димитър Стайков, 2007

chitanka.info

СМЕЛ ОБИР

Джеймс Лексингтън Морлек, притежател на множество титли и богатство, което му позволяваше да живее повече от добре, седеше в кабинета си. Той отвори едно от чекмеджетата на разкошното си писалище, обковано със стомана, и извади от него револвер, черна копринена маска и кожена кутия. После изсипа съдържанието на кутията. Тя беше направена от тюленова кожа и побираше много и различни малки инструменти, направени от най-твърда стомана.

Той внимателно разгледа елмаза, поставен в един свредел, който не надминаваше по големина четка за зъби. После пак остави кутията, облегна се на стола и впери поглед в наредените пред него инструменти.

Квартирата на Джеймс Морлек сигурно беше най-разкошната и най-богато наредена на целия Бон стрийт. Арабески от мавритански художници на тавана, стените, украсени с полиран мрамор, и мозаечен под, покрит с дебел персийски килим. Четири сребърни полилеи с разноцветни копринени абажури разпръскваха мека светлина.

Трудно можеше да се определи възрастта на човека, който седеше край писалището. Имаше вид на четиридесет или петдесетгодишен, но всъщност едва минаваше трийсет и шест. Веселите, жизнерадостни и същевременно смели очи оживяваха мъжественото му лице и придаваха на грубите му черти добродушно излъчване. От време на време обаче очите му ставаха тъжни и меланхолични. Говореше се, че преди е живял в Ню Йорк, макар че някои оспорваха този факт. Сега живееше на Бон стрийт 803 и имаше имение в Съсекс. Джеймс Морлек беше облечен с фрак, който му стоеше безукорно, а бялата му връзка беше завързана с подходящата за един джентълмен грижливост.

Той разгледа лежащите пред него инструменти и плесна с ръце. Копринената завеса, която закриваше входа на кабинета, се разклати и безшумно влезе арабско момченце. Белоснежното му наметало и червената чалма допълваха атмосферата от мебелировката в кабинета.

— Ахмед, тази вечер ще излизам. По-късно ще ти кажа кога ще се върна — обърна се към него Морлек на мавританско наречие^[1]. — Ако бог ми помогне, ще се върна. И тогава ще имаш много работа.

Ахмед се поклони на господаря си и допря устни до фрака му, а после до малкия му пръст, защото Джеймс Морлек бе за малкото арабче, купено на един пазар за роби, особено боготворена личност.

— Аз съм твой слуга, господарю — отговори Ахмед. — Желаете ли да извикам секретаря ти?

Морлек кимна с глава. Като се поклони още веднъж, Ахмед се отдалечи. Под името „секретар“ той разбираше домакина Бинджер, защото никак не можеше да си представи как един бял човек може да се занимава с такава проста работа.

Не измина и минута, когато на прага на стаята се показа Бинджер, който беше набит и широкоплещест човек, със здраво червендалесто лице и светли мустаци. Когато се смущаваше или развълнуваше, той неусетно ги пригладжаше с ръка. Косата му беше грижливо сресана, а всичките му движения издаваха, че е бил военен. Той погледна господаря си, отмести поглед върху наредените пред него инструменти и тежко въздъхна.

— Ще излизате ли днес, господарю? — попита той с глас, в който личеше тревога.

— Да, трябва да изляза. Много е възможно да отсъствам няколко дни. Вие знаете къде да ме намерите, нали?

— Надявам се, че няма да стане нужда да ви търся в затворническата килия — мрачно произнесе Бинджер.

Джеймс Морлек се усмихна.

— Вижда се, че съдбата ви е готвила друга участ. Сигурно не сте предполагали, че ще станете слуга на касоразбивач?

Бинджер потрепери.

— Моля ви се, не говорете за това. Не споменавайте напразно онова, за което не трябва да се приказва. Честно ви казвам, страхувам се. За бога, не мислете, че смея да критикувам действията ви. Аз не съм забравил, че ако не бяхте касоразбивач, отдавна нямаше да бъда между живите. Вие ме спасихте и аз никога няма да забравя това.

И наистина, Джеймс Морлек бе спасил живота на Бинджер. Една нощ той влезе в универсалния магазин, където Бинджер беше нощен пазач. Готвеше се да проникне от този магазин в съседната банка.

Случайно видя Бинджер, който беше паднал през люка от горния етаж и безпомощно лежеше на пода. При падането той се беше ударил силно и двата му крака бяха счупени. Морлек превърза ранения, заряза плана си и веднага го закара в болницата. Бинджер подозираше, че спасителят му беше „човекът с черната маска“, страшилището на всички банки, върху съвестта на когото лежах много и отчаяно смели грабежи. Инцидентът от тази нощ ги сближи. Джеймс Морлек познаваше хората и веднага разбра, че в лицето на Бинджер е спечелил сигурен и верен човек.

Морлек протегна ръка, взе златната си табакера и запуши.

— Може би е съдено в най-близките дни да стана достоен член на обществото, Бинджер — каза той и дръпна от цигарата си.

— Дай, боже! Аз всеки ден се моля на Всевишния за това — отбеляза доста сериозно Бинджер. — Вашият занаят не е хубав. Постоянно изчезвате по цяла нощ. Това е вредно за здравето. А в качеството си на стар войник ще ви кажа: честността е най-хубавото нещо на този свят.

— Наясно съм с това. А сега слушайте какво ще ви кажа. Наредете на шофьора да ме чака в автомобила на ъгъла на Албмеръл стрийт. Ще дойда там към два часа през нощта. Вие стойте близо до автомобила, но не се приближавайте твърде много. Осветете номера, регистриран в Оксфорд, а съсекския номер го скрийте под седалката. Не забравяйте също да набавите няколко сандвича и термос с кафе. Това е всичко!

Бинджер едва доловимо прошепна:

— Желая ви успех, господарю — и излезе.

— Да се надяваме, че ще имам — каза Морлек, като си наметна черен плащ и сложи инструментите по джобовете си.

* * *

Нощният пазач на Депозитната банка, която се издигаше на Бърлингтън стрийт, разполагаше с табуретка, на която от време на време си почиваше и подремваше. Тази табуретка имаше едно завидно преимущество — беше само с един крак. Щом пазачът задремваше, тя изгубваше равновесие и се премятеше на тази страна, на която

клюмваше пазачът. Но човешката природа е досетлива и изобретателна. След известно време пазачът откри, че неприятното свойство на табуретката може да се премахне, ако се опрат лактите на коленете, а табуретката — на стената. В това положение пазачът можеше спокойно да дремне, без да падне на земята.

— Уверявам ви, че съжалявам много — чу се слаб и учтив глас.

Пазачът се събуди и скочи, като се опита да вземе лежащия обикновено край него револвер.

— Револверът ви почива в джоба ми, а шнурът на сигналния звънец е прерязан — продължи човекът с черната маска. През отворите на маската гледаха весели, усмихнати очи. — А сега, на работа!

Заловеният пазач напразно търсеше някакви оправдания за поведението си и се опитваше да скрие обстоятелството, че е заспал на поста си. Като чу последните думи на непознатия, той послушно се подчини.

Сейфът на банката се намираще под земята, а за пазача беше построено караулно помещение — малка железобетонна стаичка със съгъваемо столче, електрическа крушка и малка каса в стената.

— Вървете в стаичката! — заповяда човекът с черната маска. — Застанете с лице към стената и се дръжете прилично. Не ме карайте да се разправам с вас.

Пазачът се подчини, без да окаже ни най-малка съпротива.

После се чу дрънкане на ключове. В малката каса се пазеха ключовете и при обикновени обстоятелства само директорът и секретарят на банката имаха достъп до тази каса. Но както изглежда, човекът с черната маска си знаеше работата, защото без особени трудности и без да прибегва към гореспоменатите длъжностни лица на банката, отвори касата и се залови да разглежда съдържанието ѝ.

Изминаха още няколко секунди. Пазачът чу как се хлопна вратата на стаичката. След това настъпи тишина, нарушавана само от бръмченето на вентилатора над главата му. Непознатият го нямаше десет минути. Когато се завърна, грижливо затвори касата.

— Това е всичко — каза той. — Нещо малко взех със себе си. Само толкова, колкото ми трябва за едно прилично пътуване и за купуването на нов автомобил. Какво да се прави, трябва да се живее!

— Аз ще изгубя работата си — прибави пазачът, а очите му се напълниха със сълзи.

— Това зависи от умението ви да измислите нещо за ваше оправдание. Вие с чиста съвест можете да кажете, че съм ви зашеметил. Навремето същото нещо разказваше колегата ви от Северната банка. Може би ще повярват, а може и да не повярват.

— Какво направихте с приятеля ми, който дежуреше в залата?

— Той мирно спеше. И аз наистина го зашеметих по начин, който е известен само на мен.

Човекът с черната маска хлопна вратата зад себе си и ключът отново щракна. Но на пазача му се стори, че прещрака два пъти. И наистина, когато се осмели да се приближи до вратата и да натисне бравата, се оказа, че не е заключена. Но от човека с черната маска нямаше никаква следа.

Пазачът вдигна тревога. В банката дойдоха трима детективи от Скотланд ярд. В залата намериха замаяния пазач, който не можеше да дойде на себе си, а вторият непрекъснато разправяше как са го нападнали.

— Престанете да дърдорите — раздразнено каза инспектор Уол. — Това е извинение за вашия колега, но не и за вас. Вие просто сте заспали на поста си. Достатъчно е било черната маска да опре дулото на револвера до гърдите ви, за да се уплашите и да му позволите да прави каквото си иска. Така е било. В противното не можете да ме убедите.

Пазачът, който спеше в залата, изобщо не можеше да даде никакви обяснения. Той помнеше само, че седнал в стаичката си и пиел кафе, което сам си бил сварил. За станалото след това не помнеше нищо.

— Вземете остатъците от кафето — ще ги изпратим за химически анализ — разпореди се инспекторът Уол, след като разпита всички. — Престъпникът е стоял в зданието твърде дълго време. След като е зашеметил пазача, той не е срещнал никакви пречки.

На горните етажи на банката се намираха помещенията на служителите. Ценностите на банката се пазеха в подземния етаж. Към него водеше широка стълба, разделена от желязна решетка. Ключовете за решетката се намираха у пазача, който стоеше вътре.

— Всичко е станало много просто. Питърс е напуснал поста си, за да види нощния пазач. През това време човекът с черната маска е

проникнал в зданието — на него не може да му се опре никаква ключалка. А после е изчакал удобен момент и е свършил с останалите.

Рано сутринта в банката пристигна секретарят и заедно с детективите подробно разгледа сейфа. В него бе счупена само една малка каса, която принадлежеше на Ралф Хамон, и беше изпразнена напълно.

[1] Мавританското наречие, както се знае, е най-чистото от трите арабски наречия. — Б. а. ↑

ЛЕЙДИ ДЖОАНА ЧАКА РИЦАРЯ

Стефънс, икономът на лорд Крейз, прочете в сутрешните вестници за обира и побърза да разкаже това на господаря си по време на закуската, тъй като по природа беше приказлив човек. Но по ред причини Стефънс не обичаше много господин Ралф Хамон. При първите си посещения Ралф Хамон беше много учтив към лорда и към младата лейди. Но старанията му да спечели благоволенieto им се ограничаваше само с това. Той не обръщаше внимание на прислугата. Беше скъперник, не даваше бакшиши или пък бяха твърде скромни. Но Стефънс беше подготвен за това. Шофьорът на Хамон вече бе успял да му съобщи за скъперничеството на господаря си.

От известно време поведението на този търговец рязко се промени както по отношение на лорда, така и по отношение на семейството му. Това дразнеше Стефънс. И при мисълта за Хамон доброто и приветливо лице на иконома ставаше намусено и студено. Отначало Хамон се обръщаше към господаря на замъка Крейз с титлата „милорд“, но сега се осмеляваше да го нарича „драги Крейз“, а дъщеря му — „мила моя“.

Стефънс стоеше край широкия прозорец и замислено гледаше зелената поляна край реката, която се явяваше естествена граница на имението. Беше чудесно утро. По дърветата все още имаше зелени листа, въпреки че есента беше настъпила. От време на време тишината се нарушаваше само от пляска на крилете на самотен фазан.

— Добро утро, Стефънс!

Икономът бързо се обърна и се оказа лице в лице с човека, за когото тъкмо в тази минута мислеше.

Ралф Хамон беше влязъл тихо в стаята. Беше среден на ръст и предразположен към напълняване. Изглеждаше на около четиридесет и пет години, макар косата му да почваше да пада, което му придаваше малко по-възрастен вид. Голямото му лице беше бледо и безизразно. Високото чело, тъмните дълбоко хлътнали очи, устните — всичко това показваше, че е ловък и умен човек. Като го гледаше, Стефънс винаги

си спомняше за един свой учител, когото също толкова мразеше в детството си.

Като забеляза на пода една игла, Хамон се наведе, вдигна я и я забодe на палтото си.

— Тръгна ми! — каза той. — Най-добре е да почнеш деня с намирането на предмет, който може да ти свърши работа.

Стефънс чувстваше силно желание да му каже, че тази игла принадлежи на друг, но навреме се въздържа. Вместо това каза:

— Вчера човекът с черната маска пак е извършил един грабеж.

Хамон се намуси и дръпна от ръцете му вестника.

— Грабеж? Човекът с черната маска? Къде?

Лицето му стана още по-намусено, след като прегледа вестника.

— Този път е обрал Берлингтон банк — каза той, говорейки на себе си. — Бих искал да зная — и той погледна Стефънс — чудно... лорд Крейз стана ли вече? — прибави той.

— Не, господине.

— А лейди Джоана?

— Лейди Джоана е в парка. Отиде да се разходи с коня си.

— Хм!... — рече Хамон. Отговорът на Стефънс не го зарадва. Предишния ден той покани Джоана да се разходят, но тя отказа, като се извини, че любимият ѝ кон бил започнал нещо да куца. Стефънс не четеше чужди мисли, но си спомни за дадените му наставления и бързо добави:

— Лейди Джоана не се надяваше, че ще може днес да излезе, но конят ѝ се пооправи.

— Хм! — още веднъж произнесе Хамон. — А, тъкмо се сетих. Лейди Джоана ми каза, или по-точно аз чух как каза на лорд Крейз, че предложила една от малките къщички на имението на някакви си хора. Вие не знаете ли кой се е заселил там?

— За съжаление, нищо не мога да ви кажа за това. Мисля, че е една дама с дъщеря си... Лейди Джоана се запознала с тях в Лондон и им предложила да прекарат ваканцията там.

Лицето на Хамон се изкриви от насмешлива усмивка.

— Вижда се, че тя е голяма приятелка на човечеството! — забеляза той.

Стефънс се учуди много от тези думи за Джоана. Преди по-малко от година този Ралф Хамон пълзеше зад нея, а сега си позволяваше да

говори така.

Хамон бавно излезе и тръгна към парка. Лейди Джоана не се виждаше наблизно, но той не запита Стефънс, защото знаеше, че това е безполезно. Слугата щеше да му отговори, че не знае, или пък би му показал лъжлива посока.

Хамон знаеше какви чувства хранеха към него слугите в замъка. Той не можа да забележи младата девойка, но тя го забеляза. Джоана яздеше в изящен черен костюм и замислено гледаше изоставената къща. Лицето ѝ беше тъжно. В изразителните ѝ очи сякаш лежеше пелена. Нейното стройно моминско тяло криеше в себе си нещо момчешко. Тя внимателно следеше движенията на този пълен човек, който напразно се опитваше да я намери, и пак се запъти към къщата. След като той изчезна, на червените ѝ устни заигра бегла усмивка.

— Напред, Тоби! — извика тя и пришпори коня.

След няколко минути тя изкачи хълма. Номенс хил от няколко века беше спорна област. Двата съседни рода в продължение на три поколения бяха водили съдебни спорове за този участък. Две семейства се бяха разорили с безкрайния съдебен процес.

Нима новият собственик ще продължи спора и ще бъде постигнат от същата участ. Джоана се замисли, но скоро отхвърли тази мисъл. Новият собственик ѝ се стори твърде разумен, за да води едно глупаво дело. Той вече от две години владееше имението и досега не беше подал в съда нито една жалба, въпреки че с купуването на имението беше добил и някои права върху Номенс Хил.

Тя внезапно се спря, скочи от коня и го остави мирно да пасе. Запъти се към върха на хълма. Несъзнателно погледна часовника си. Беше осем часът. Очите ѝ се впериха към пътя, който водеше надолу по хълма.

Беше съвсем излишно да гледа часовника, защото човекът, когото видя, се показваше всеки ден от храстите в един и същи час, в една и съща минута. Той свободно седеше на седлото и твърдо управляваше буйния си кон. При това пушеше лула. Тя извади бинокъла си от калъфа и го приближи до очите си, за да разгледа конника. Той беше висок, строен мъж, с правилно и привлекателно лице и леко побелели коси на слепоочието. Много пъти го беше виждала и така го беше запомнила, че можеше да го нарисува по памет.

— Джоана Кърстън — каза тя на себе си, — засрами се! Нима този мъж има за теб някакво значение? Не! Защо му закачаш златния ореол на романтичността? Та теб само любопитството и склонността към тайнствените приключения те карат всяка сутрин да се явяваш тук и да наблюдаваш този джентълмен. И теб не те ли е срам? Не!

Без да подозира, че е предмет на оживения разговор на Джоана със себе си, конникът продължи своя път и се изкачи на хълма. В ръка държеше лек камшик, с който разсеяно потупваше коня. Той яздеше, без да се озърта, и скоро изчезна от погледа на Джоана.

Господин Джеймс Лексингтън Морлек беше загадка за целия окръг. Никой не знаеше нищо определено за него, с изключение на това, че е много богат. Приятели нямаше. Пасторът на общината го посети наскоро и над всички очаквания, молбата му да внесе нещо за благотворителното дело бе удовлетворена най-щедро. Но всички опити на съседите да влязат в тясно съприкосновение с Морлек срещаха отпор от негова страна. Той не правеше посещения и никого не приемаше. Хората събраха за него сведения и чрез слугите успяха да научат, че той води много неорганизиран и безцелен живот, защото никой не можеше с увереност да каже дали в дадено време се намира в Лондон или в Стария дом. Дори слугите му не знаеха какво се готвеше да предприеме следващия ден.

Джоана Кърстън пак възседна коня си и се спусна по хълма. Тя вървеше по същия път, по който преди няколко минути беше минал тайнственият конник. Като стигна разклонението на пътя, за миг задържа коня и се озърна. За момент в далечината се мярна плъстената шапка на Морлек, който отиваше към реката.

— Аз съвсем не постъпвам добре — прошепна тя на коня си. — Не мога ни най-малко да се въздържам и ми липсва всякаква гордост. На драго сърце бих пожертвала два фунта стерлинги^[1], цялото ми състояние, за да поприказвам лично с него. И в такъв случай сигурно бих се разочаровала от него.

И като пришпори коня си, тя препусна по пътя, който водеше към парка на баща ѝ. Там, където пътят минаваше покрай парка, се виждаше семпла, скромна къщичка. Една жена беше в градината и я поздрави при минаването ѝ. Тя трябва да беше над четиридесет години, но изглеждаше много млада. Въпреки скромната си рокля се държеше с достойнство и правеше много добро впечатление.

— Добро утро, лейди Джоана — поздрави тя девойката. — Аз пристигнах едва снощи и се убедих, че сте се погрижили за всичко за пристигането ми. Това е много любезно от ваша страна.

— Не си заслужава да се говори за това — отговори Джоана, като скочи от коня. — А как е пациентът ви, госпожо Корнфорд?

— Не зная. Той ще пристигне чак довечера. Надявам се, че няма да имате нищо против, ако при мен се настани още един човек.

— Какво приказвате? Разбира се, че нямам нищо против! — Джоана поклати глава. — Но защо не останете да живеете завинаги тук? Баща ми на драго сърце ще ви позволи... А кой всъщност е господинът?

Госпожа Корнфорд не отговори веднага на този въпрос.

— Един млад човек, от когото много се интересувам. Но аз трябва да ви призная, че той е непоправим пияница. Все пак се надявам, че ще се излекува от гибелния си порок.

— Боже мой! — извика Джоана.

— Аз се опитах да го излекувам от порока и се надявам, че завинаги ще се освободи от припадъците си. Той е от благородно и почтено семейство. Наистина, ужасно е да се наблюдава как младите хора се предават на този порок, как падат на дъното и как загиват. Аз работя в дружеството „Трезвеност“ и често ми се случва да наблюдавам страшни неща. Но вие наистина ли нямате нищо против, ако той остане тук?

— Разбира се, че не! — бързо потвърди девойката.

Госпожа Корнфорд внимателно разгледа събеседницата си.

— Много сте хубава в костюма си за езда.

— Мога да си позволя разкоша да се показвам в какъвто и да било костюм — спокойно отговори Джоана. — На мен всичко ми отива. Безсмислено е да се отрича това. Но стига сме приказвали на тази тема... Ще остана да закусвам с вас. Чакат ме вкъщи — прибави тя, като мажеше едно парче хляб с масло — или по-точно нашият гостенин ме чака. Моят баща не се интересува толкова от връщането ми. Умът му е съвсем на друго място. Той се надява, че ще се случи някакво чудо и че от невиделица ще му дойде някакъв милион, без да положи каквито и да било усилия. И представете си, това чудо отчасти се случи.

Госпожа Корнфорд учудено вдигна погледа си.

— Ние не сме богати — обясни Джоана, — принадлежим към обеднелите благородници. Ако аз бях мъж, щях да емигрирам в Америка, щях да се ожения за богата жена и щях да чакам, докато мога да се разведа. Но тъй като съм момиче, ще трябва да чакам някой от роднините на милионери да се полакоми по мен. Но такъв надали ще се намери, пък и аз съвсем не желая...

— Но нали всъщност... — започна госпожа Корнфорд.

— Нашето имение, замъкът, къщата в Лондон са отрупани с ипотеки. Ние сме най-бедните благородници в околността.

Госпожа Корнфорд се учуди на откровеността на Джоана.

— Много ми е мъчно — любезно отбеляза тя. — Това трябва ужасно да ви измъчва.

— Ах, това ни най-малко не ме безпокои. В края на краищата всички живеещи тук семейства са в подобно положение като нас. С изключение само на господин Морлек, когото всички смятат за милионер. Но сигурно славата за богатството му се гради на това, че не приказва със съседите си за своите дългове и ипотеки. А ние всички само за това говорим. Щом срещнем някой съсед, веднага започваме да приказваме за дългове, лихви, цени на пшеницата или колко много ще навреди на народа разорението на местното дворянство и колко ще помогне на градските парвенюта да се обогатят.

Госпожа Корнфорд мълчеше и тъжно гледаше девойката. Те се познаваха едва от година. Запознаха се съвсем случайно. Госпожа Корнфорд беше дала обява, че приема всякаква шивашка работа. Джоана я посети в извънградската ѝ квартира, където тя живееше заедно с дъщеря си, прехранвайки се с шиене.

— Бедните хора живеят тежко — спокойно каза тя.

Джоана я погледна.

— И вие по-рано сте били богати — продължи тя, като кимна с глава. — Сигурно ще ми разкажете тъжната си история. Но не, няма да ви безпокоя с това. Не искам да ви опечалявам с припомнянето за това, което е изгубено. Бедността е ужасна, но още по-ужасно е, когато сте богати само за неопределено време. Вие познавате ли господин Морлек?

Госпожа Корнфорд се усмихна.

— Виждам, че в тези краища той е цяла забележителност. Умовете на всички местни жители са заети с него. За него ми говори

дори момичето, което пратихте, за да нареди тази къщичка. Той приятел ли ви е?

— Той с никого не дружи. Напротив, толкова е сдържан към околните, че по неволя ги кара да го смятат за много богат. По-рано си мислех, че той би могъл да ми бъде рицар. — И Джоана тъжно въздъхна.

— Не зная наистина ли е тъй и наистина ли положението ви е тъй печално — усмихна се госпожа Корнфорд. — Искане ми се да мисля, че всичко това е само шега.

Лицето на Джоана стана сериозно.

— Да, вие не допускате мисълта, че в миналото си може да имам нещо тъжно. Ала това е така. Та аз вече не съм тъй млада! Скоро ще навърша двадесет и три години.

— Никога не бих предположила. Вие изглеждате много по-млада.

— Може би над мен тегне ужасна тайна.

Госпожа Корнфорд недоверчиво поклати глава. Джоана тежко въздъхна.

— А сега ще се върна у дома, при грижите си — каза тя и излезе.

Господин Хамон се разхождаше из парка. Като я видя, той се приближи и каза:

— Много се радвам на връщането ви. Страшно много скучаех без вас.

Джоана Кърстън мислено съжали, че не се забави повече у госпожа Корнфорд.

[1] Фунт стерлинг — британска лира. Парична единица на Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия. — Бел.ред.

↑

ГОСПОДИН ХАМОН НАСТОЯВА

Фердинанд Кърстън, лорд Крейз, беше висок, вгълбен в мислите си човек и имаше само едно желание — никой да не го безпокои. Цял живот той се опитваше да избягва неприятностите. И това желание му струваше много пари. Върху имота му лежах голямо количество задължения. Но самият той нямаше нужния опит да ръководи собствеността си. Неочаквано в кръга на познатите му изплува един много любезен търговец и финансист, който простря любезността си дотам, че прие да води делата и сметките му с кредиторите и банките. Лорд Крейз се зарадва много от този обрат на задълженията му. Отстъпи на финансиста правата над имението и с това успя не само да се освободи от кредиторите си, но и да разполага с известен наличен капитал.

В дадения момент лорд Крейз седеше в библиотеката си и прелистваше каталог, когато без предварителна уговорка влезе гостът му.

— Здравейте, Хамон — каза лордът без особена радост. — Закусихте ли вече?

— Джоана не беше вкъщи — отговори Хамон.

— Тя сигурно е закусила навън.

Хамон взе един стол и се настани срещу лорда.

— Мислили ли сте някога какво може да се случи, ако случайно умрете? — попита той.

— Не, за това не съм мислил. Не, не — бързо добави лордът. — Винаги посещавах църковните служби, макар да знаех, че събирането на църковния десятък е доста тежко за нашите стопанства. Но все пак не мисля, че райските врати ще се затворят за мен.

— Ах, не говоря за това! Мислили ли сте какво ще стане с рода Крейз?

— Титлата ще я наследи Джоана. По закона на нашето семейство титлата може да се даде и на жена — неохотно поясни лордът. — Но защо ме питате за това, драги? Ако Джоана иска да задържи замъка и

имението, трябва да се омъжи за вас. Аз лично не бих имал нищо против такъв брак. И по-рано се е случвало да попадат в нашето семейство много своеобразни типове. Моята прабаба например е имала дървен крак.

Господин Ралф Хамон се престори, че не забелязва оскърблението, което съдържаше тази забележка. Той съвсем не мислеше да се впуска в разсъждения за качествата на Крейзовите прадеди.

— Джоана може да не иска да се омъжи за мен, но затова пък вие имате силно влияние върху нея — отбеляза той.

Лорд Крейз свали очилата си.

— Вие мислите, че аз имам голямо влияние върху дъщеря си? В такъв случай се заблуждавате, драги. Тя не взема под внимание съветите ми и дори нещо повече, склонна е да действа срещу напътствията ми. Трябва да ви призная, че съм лош съветник. Нека тя постъпва, както обича. Покойната ѝ майка винаги се водеше от това правило.

— Да предположим за момент, че Джоана ми откаже — продължи Хамон и мрачно изплю края на пурата си. — Вие имате влияние върху нея и трябва да ѝ поговорите.

Лордът се облегна на креслото си. Целият този разговор му беше неприятен.

— Добре, ще поговоря с нея — раздражено каза той. — Но съвсем забравих да ви кажа, че не можете да получите това имение. Наскоро се запознах с документите и видях, че то е било заложено в Митлендската банка. Преди месец е изтекъл срокът на падежа и банката продала имението на много забележителен човек на име Джеймс Лексингтън Морлек. А какво ще предприеме той, съвсем не...

— Морлек!

Крейз учудено погледна събеседника си. Неприветливото лице на Хамон стана още по-мрачно.

— Морлек? Нима Джеймс Лексингтън Морлек? Но той в тези райони ли живее? Да не би той да е същият този американец, за когото ми разказвахте преди няколко дни?

Хамон произнесе всичко това бързо и несвързано. Това голямо количество въпроси умори лорда и той замислено затвори очи.

— Не зная кой е той... Само чух, че споменаха името му. Но какво ви е, Хамон?

— Нищо — рязко го прекъсна финансистът, но веднага прибави с по-учтив тон — моля ви се, поприказвайте с Джоана!

И с тези думи излезе от библиотеката.

* * *

Джоана беше в стаята си, когато я повика баща ѝ. Тя отиде при него в библиотеката и го завари, както винаги, над каталозите.

— Джоана, бих искал да поговоря с теб за нещо — започна той. — Моля ти се, бъди колкото се може по-любезна към господин Хамон.

— Нима той се оплака от мен?

— О, не! Но пак ми говори за своето намерение да се ожени за теб. Право да си кажа, съвсем не зная на какво мнение си за това.

— Ти искаш да ти кажа мнението си? — попита тя.

Но лорд Крейз решително поклати глава.

— Не, не, моля ти се, не се впускай в дълги разкази. Те само ще ме уморят. Знаеш всичко. Знаеш, че аз му продадох целия имот: замъка, имението, къщата в Лондон...

— И всичко ли продаде на господин Хамон?

Той не отговори, а само кимна с глава.

— Всичко. Ако не се омъжиш за него, ще наследиш от мен малко пари. Прости ми моята откровеност.

— Така и предполагам.

— Във всеки случай, когато навършиш двадесет и четири години, ще наследиш богатството на баба си. За щастие, аз не можах да се разпоредя с него, макар на няколко пъти да се намирах в много притеснено положение. Но тези нотариуси и адвокати излязоха много упорити и неотстъпчиви — той за миг се замисли. — Та какво ще кажеш за този брак?

Тя се усмихна.

— Аз предполагам, че той не ти е много симпатичен — продължи старият лорд. — Това е всичко, за което исках да поговоря с теб... Я ми кажи, ти знаеш ли го този Морлек?

Ако в този момент я беше погледнал, той сигурно щеше да забележи, че девойката цялата се изчерви. Но старият лорд бе много заинтересован от каталога си, за да обърне внимание на тази подробност.

— Какво каза, татко?

— Когато споменах за него в присъствието на Хамон, той много се смути. Кой е този Морлек?

— Човек! — отговори кратко девойката.

— Колко е интересно това! — отбеляза лордът и отново се задълбочи в каталога си.

ДВАМА СТАРИ ПОЗНАТИ СЕ СРЕЩАТ

Джеймс Морлек седеше под сянката на един кедър, израсъл наред пътя откъм къщата на реката. До краката му се беше изтегнал неговият куц фокстериер. Морлек не четеше, макар на коленете му да лежеше вестник. Неговият поглед почиваше върху реката. Неочаквано забеляза посред реката блясък, сякаш някоя голяма риба беше подскочила над водата. Наблизо се чу шумолене. Морлек се обърна и видя на пътя човек, който го наблюдаваше. Без да удостои човека с поглед, той пак загледа реката. Хамон бавно се запъти към него.

— Отдавна не сме се виждали — каза той, като се приближи до Морлек. — Не знаех, че се намирате по тези райони.

Джеймс Морлек го погледна и се прозина.

— Трябваше да ви изпратя визитната си картичка — забеляза той. — Ако предварително знаех, че ще дойдете днес, щях да окача две знамена и щях да изпратя музика да ви посрещне.

Господин Хамон премести един стол до Морлек и седна.

— Бих искал да купя от вас тази къща, Морлек...

— Господин Морлек — поправи го Джеймс. — Не трябва да се забравяте.

— Та ето какво — аз искам да купя от вас тази къща. А вие можете да заминете зад океана. Готов съм да забравя всичките ви постъпки и лоши планове, насочени срещу мен... Вие разбирате какво имам предвид. Аз поставям като условие да напуснете тази страна най-късно след една седмица.

Морлек се усмихна. Хамон, който никога не беше виждал усмивка върху това лице, не на шега се учуди.

— Честно да ви кажа, вие ме забавлявате — започна Джеймс. — Вижда се, че сте паднали от небето, щом се грижите за моето спокойствие. Наистина, започвате да пълнеете в последно време, Хамон, и тези торбички под очите съвсем не ви отиват. Трябва да се обърнете към лекар.

Хамон се наведе към него.

— А ако разкажа на вашите съседи кой сте? — бавно попита той.
— Или ако съобщя на полицията, че господин Морлек е известен касоразбивач?

— Всичко това не е тъй страшно, колкото си мислите — каза Морлек и погледна подигравателно Хамон.

— Или ако река да съобщя на полицията как ви заварих на местопрестъплението, когато обирахте Прескотската банка?

Морлек не сваляше очи от събеседника си.

— Напоследък пак се случиха редица кражби с взлом — продължи Хамон — и всички тези престъпления са извършени от един престъпник, когото наричат Човека с черната маска. Никога ли не сте чували за него?

Морлек се усмихна.

— Никога не чета вестници. В тях поместват много съобщения, които е неприлично да се четат от един чифликчия по рождение.

— Чифликчия по рождение?

Сега дойде ред на Хамон да се посмее. Той измъкна от джоба си портфейл и извади от него голяма пачка банкноти.

— Ето ви за път — каза той. — А утре ще направя предложение за имението ви. Вашата цена...

— Моята цена са сто хиляди фунта, а тази нищожна сума съм готов да взема като капаро при условие, че не сте преписали предварително номерата на банкнотите и че не сте скрили тук наблизно някой частен детектив, чакащ да пусна тези пари в джоба си. Моята цена е сто хиляди фунта, Хамон. Платете ми тази сума и аз ще ви оставя на спокойствие. С тези сто хиляди фунта ще платите за един месец спокойствие.

И той хвърли на земята подадената пачка пари.

— Един месец?... Какво искате да кажете с това?

И погледите им пак се кръстосаха.

— В тази страна такъв е срокът, който отделя часа на осъждането от часа, в който смъртната присъда трябва да се изпълни.

ХАМОН СРЕЩА ЕДНО ЛИЦЕ, КОЕТО НЕ БИ ЖЕЛАЛ ДА ВИДИ

Хамон скочи като ужилен от стола. Лицето му нервно потреперваше, той яростно си хапеше устните.

— Вие сте лъжец! Вие сте проклет американски мошеник! Мен да обесят? Аз ще ви платя за това! На мен ми е известно твърде много за вас.

Морлек махна с ръка.

— Не се опитвайте да ме уплашите. Нервите ми не са тъй здрави, както преди. И бъдете по-разумен. По-добре ми разкажете какво вършихте, докато ме нямаше. Чувах, че от брилянтите на Барони сте спечелили половин милион, и при това по най-честен начин. Е, добре, последното обстоятелство е най-чудното в цялата тази история. Знаете ли как туземците в Африка ловят маймуните? Те пускат в празна тиква слива или фурма. Маймуната си мушка ръката в тиквата и хваща лакомството. Но тя не може да си измъкне ръката, защото е толкова лакома, че няма никога да си разтвори юмурука. По същия начин ви улових и вас. Вие се държите като маймуна, Хамон.

Хамон дойде на себе си, но лицето му не преставаше да бъде бледо.

— Не ви разбирам. Вие сте от онези хитреци, които много обичат да приказват. Изслушах историята ви. На вас може да ви е съдено да изиграете ролята на тази тиква, която маймуната трябва да счупи, за да се освободи.

— Възможно е да е тъй — кимна с глава Морлек, — но докато се случи това, ще продължавам да живея в Стария дом, учудвайки милите съседи със своята необщителност.

— Веднага ще разбуля мистерията около вас! — извика Хамон. — Давам ви една седмица срок, за да се махнете оттук.

Морлек дори не се помъчи да отговори на Хамон, нито пък го удостои с поглед.

Хамон седна в автомобила си и бързо потегли към вкъщи. Но точно днес съдбата пожела да го срещне с един човек. Той бързо се носеше по шосето. Най-после стигна пресечния път, който водеше в имението на лорд Крейз.

— Сега това имение е мое — със задоволство си мислеше той. — Аз, само аз съм господар на всичко това, което виждам.

Но тази мисъл не го утешаваше. Той искаше да притежава не само земите, но и тази стройна, прелестна девойка, чиято омраза чувстваше и чието презрение го нараняваше като камшик.

Той изпитваше безкрайно желание да я сломи, да я накаже за високомерието ѝ, да я унизи. Това би го удовлетворило много повече, отколкото всичко останало. И мисълта му пак се пренесе към Джеймс Морлек...

Автомобилът зави от пътя. В същия миг Ралф забеляза скромна, чисто белосана къщичка. Финансистът спря автомобила, защото си спомни, че тук от известно време живееше приятелката на Джоана. Той смяташе за свой дълг да използва всички шансове, които му се дават. Приятелката на Джоана би могла да стане и негова приятелка. Ако тази жена, която сигурно имаше нужда от пари, стане негова съюзница, тя може би ще улесни спечелването на Джоаниното разположение.

Той скочи от автомобила, излезе на пътя и се запъти към градинската вратичка. Към къщата водеше прелестна, лъкатушеца пътечка. Той се огледа настрани, но никъде в градината не видя приятелката на Джоана. Приблужи се до вратата и почука. Висока, стройна жена отвори вратата. Погледите им се срещнаха, но нито един от двамата не наруши мълчанието. Той учудено я гледаше, сякаш виждаше пред себе си призрак. После се опита да заговори, но от устата му се изтръгнаха само нечленоразделни звуци. И с главоломна бързина хукна да бяга назад. По челото му изби студена пот.

Тази сцена си имаше своята причина. Госпожа Корнфорд знаеше за него нещо, което досега господарят на Стария дом не беше успял да научи.

ЛОРД КРЕЙЗ СЕ ГОТВИ ДА ЗАМИНЕ ЗА ЛОНДОН

— Стори ми се, че нейде падна гръм — отбеляза лорд Крейз, като се прозина.

Джоана също скучаеше. Този обед като че ли нямаше край.

— И аз също чух — каза Хамон, сякаш стреснат от сън.

През целия обед тримата почти не приказваха помежду си. Лорд Крейз отбеляза, че животът в селска местност не е весел и че човек с положението на Ралф Хамон би могъл да си достави много удоволствия в града. Но Ралф нищо не отговори на тази забележка.

— Някъде далеч сигурно има буря — каза лордът. — През октомври бурите са много редки. Спомням си, че когато бях момче...

И той направи слаб опит да заинтересува събеседниците си с една история, от която никой не се вълнуваше. Впрочем той забеляза липсата на интерес и побърза да прекъсне разказа си. После заговори за това, което, против очакването му, крайно много заинтересува околните.

— Аз питах Стефънс за този Морлек. Наистина той бил забележителен човек. Никой нищо не знае за него. Явил се насам преди три години, купил Стария дом и се преселил в него. Той не участва в ловните дружини, не ходи на балове, отклонява всички покани и избягва да завързва познанства. Крайно чуден живот!

— От своя страна мога да потвърдя това обстоятелство — забеляза Хамон и силно се засмя.

— А вие познавате ли го?

Господин Хамон запуши и каза:

— Да, познавам го. Той е обикновен американски престъпник.

— Какво приказвате?

Джоана напразно се мъчеше да скрие обзелото я вълнение.

— Точно така е — продължи Хамон, доволен от вълнението, което предизвикаха думите му. — Той е престъпник. Какво е

истинското му име, не зная. Но той е най-големият касоразбивач на света и е шантажист.

— Но нима полицията не знае това? — учуди се лордът.

— Възможно е да знае. Но Морлек е много богат и за него е дребна работа да запуши устата на когото трябва.

Джоана мълчаливо и внимателно слушаше. После се овладя и попита:

— Откъде знаете всичко това?

Хамон вдигна рамене.

— Преди няколко години ми беше писано да се срещна с него. Той искаше да ме изнуди и да изтръгне от мен пари, но не успя. Все пак той имаше щастieto да ми се изплъзне. Но следващия път няма да се отърве. Следващия път... — и той завърши думите си, като вдигна ръка и направи движение, сякаш стискаше някого за гърлото. — И това ще стане много по-рано, отколкото той сам си мисли. Той е в ръцете ми.

Джоана се вкамени, като чу това. Тя не можеше да разбере какво именно я кара да се вълнува. Мразеше Ралф от дън душа и само след голямо напрежение успя да потисне вълнението си.

— Вече ви казах, че не зная какво е истинското му име. Полицията от няколко години го следи. Но никога не е успявала да събере достатъчно доказателства срещу него.

— Но аз никога нищо подобно не съм чувал — прекъсна го лорд Крейз. — Доколкото зная, местната полиция има най-добро мнение за него.

— Като споменах полицията, имах предвид не местната полиция, а лондонската — поправи го Хамон. — А вие разбирате, че тя няма да разправя за намеренията си.

— Това е невероятно — продължи да се учудва Джоана. — Наистина, може да се предположи, че господин Хамон си е напълнил главата с разни авантюристични романи и сега мисли да ни развлече с една чудна история.

Хамон се усмихна.

— Готов съм да призная, че всичко това звучи съвсем невероятно, но то действително е така. И най-недоволен е той, че го познах. Той ме заклеваше да не разказвам на никого за него.

— Това не е вярно! Това не може да бъде! — гневно извика Джоана. Хамон целият се изчерви. — Господин Морлек не би молил за това. Аз не ви вярвам. Той не може да бъде крадец.

— Той приятел ли ви е? — учуди се Хамон.

— Никога не съм го срещала, но няколко пъти го наблюдавах отдалече.

Настъпи неловко мълчание. Но господин Хамон беше от дебелооките хора. Въпреки че в лицето му хвърлиха обвинение в лъжа, той не се почувства засегнат и бе готов да поднови разговора за Морлек.

След малко лорд Крейз се оттегли в кабинета си. Джоана излезе в градината, за да се полюбува на светкавиците в бурното небе. Тя чувстваше желание да остане сама. Присъствието на Хамон ѝ стана непоносимо. Но той я последва.

— Изглежда, че тази нощ ще имаме буря — забеляза той, мъчейки се да завърже разговор. Тя се съгласи с него и тръгна да си влезе вкъщи, но той я задържа в градината.

— Кажете ми, къде се запознахте с дамата, която се е пренесла в малката къщичка? — попита той.

Джоана учудено вдигна очи. Тя съвсем не очакваше да чуе въпрос за това.

— За госпожа Корнфорд ли говорите? Може би според вас и тя е престъпница? — попита девойката.

Хамон се престори, че не чу забележката ѝ.

— Струва ми се, че преди няколко години съм я срещал. Май че и тя ме познава. Тя нищо ли не ви е говорила за мен?

— Никога не ми е споменавала за вас сигурно защото никога не съм заговорила за вас — отговори учудено девойка, чувствайки, че в нея се събужда любопитството.

— Струва ми се, че тя не е съвсем на себе си. Доколкото си спомням, около една година е прекарала в психиатрична болница — продължи Хамон.

Джоана звънливо се засмя.

— Господин Хамон — иронично забеляза тя, — подозирам, че вие се опитвате да ме плашите. Онези от моите познати, които не излизат престъпници, вие ги причислявате към лудите.

— Аз не знаех, че той е ваш приятел — каза той, като се възползва от настъпилата тъмнина и се приближи съвсем до нея.

— Вече веднъж ви казах, че господин Морлек не ми е никакъв приятел. Той ни е съсед, а по един стар обичай всеки съсед е наш приятел, докато не се убедим в обратното. Но сега е време да си вървим вкъщи.

— Още една минутка...

Той улови ръката ѝ, но тя с леко движение побърза да се освободи от него.

— Това е съвсем излишно. Какво желаете да ми кажете, господин Хамон?

— Баща ви говори ли с вас?

— Баща ми често приказва с мен. Може би вие питате дали не е говорил с мен за вас? За това, че вие искате да се ожените за мен?

— Да — прегракнало отговори той.

— Той и за това ми говори — спокойно отговори Джоана. — Но аз му обясних, че това не влиза в намеренията ми, въпреки че отлично разбирам каква чест ми оказвате с вашето предложение.

— А каза ли ви баща ви, че всъщност аз съм собственик на вашите имения?

— Да, каза ми и това — мрачно потвърди девойката. — Но този замък не ми е толкова скъп, за да му принеса в жертва щастието на целия си живот. На света има по-ужасни неща от това човек да се лиши от бащиния си замък.

И тя пак се опита да се запъти към вкъщи, но той я задържа с ръка.

— Почакайте още една минутка — прошепна той. — Джоана, аз съм с двадесет години по-стар от вас, но вие сте единствената жена, която обичам. Заради вас съм готов на всичко. Вие трябва да бъдете моя.

И преди тя да разбере намеренията му, той я прегърна. Девойката се опита да се изскубне, но той беше по-силен от нея.

— Пуснете ме! Как смеете?!

— Бъдете по-спокойна! — задавено прошепна Хамон. — Аз ви обичам, Джоана, макар че дълбоко ме засегнахте с високомерието си. Аз ви обичам, обичам вашите очи, вашето стройно тяло...

Тя се дръпна назад, мъчейки се да избегне целувката му. И в същия миг до ушите им достигна гласът на лорд Крейз:

— Джоана, Джоана, къде си?

Хамон разтвори ръце и пусна жертвата си. Треперейки от страх и негодувание, тя отскочи от него.

— Наистина, много съжалявам — зашепна той.

Тя не можеше да произнесе нито дума и му показа с ръка вратата. Той я остави и се отдалечи. Като прекара няколко минути сама, тя го последва. Късогледият лорд я погледна и попита:

— Да не ти се е случило нещо неприятно?

— Не, татко.

Той се озърна и забеляза, че Хамон се скри.

— Колко невъзпитан човек! — тихо каза той. — Ако желаш, ще го помоля да ни напусне.

— Няма нужда. Ако той утре не замине за Лондон, не е ли по-добре ние да заминем?

— Добре, аз съм готов да замина за Лондон — бързо се съгласи лордът. — Но дали да поговоря с него за поведението му?

— Не, не трябва.

Лорд Крейз облекчено въздъхна и отиде в кабинета си. Той най-много мразеше на тоя свят подобни истории.

ПРИКЛЮЧЕНИЕТО НА ДЖОАНА

Джоана отиде в стаята си. Не желаше да срещне втори път човека, който я обиди. Като влезе вътре, извади от чекмеджето на писалищната си маса ключа от вратата и се заключи. По-рано никога не го правеше. После се отпусна на едно кресло и си припомни всички дреболии от изтеклия ден. Разкритията на Хамон предизвикаха в нея цяла вълна от възмущение. Тя изобщо не можеше да повярва онова, което той съобщи за Морлек. И все пак той не можеше да изрече такова обвинение, без да има основание за това.

Тя стана, отвори вратата и излезе на балкона. Светкавици разсичаха облачното небе. От далечината долитаха тътнежи на гръмотевици. Но това не привличаше вниманието ѝ. Някъде далеч блещукаше слабо жълто огънче. Това бе Стария дом.

Ако Хамон знаеше истината, тогава знаеше ли този самотен, странен човек каква опасност го заплашва? Не трябваше ли да го предупреди? И не беше ли лудост от нейна страна да мисли за човек, когото само няколко пъти беше видяла с бинокъла си? Ако Хамон не лъжеше, над Морлек висеше голяма опасност. Финансистът сигурно кроеше нещо срещу него.

Джоана побърза да се върне в стаята си. Тя извади от шкафа дъждобран и малка шапчица. Скоро всички в къщата заспаха. В десет и половина тя чу как Стефънс заключи входната врата. Чу се гласът на Хамон. Икономът му пожела лека нощ. Мина се още четвърт час. Настъпи пълна тишина.

Девојката тихо слезе по стълбата, свали от стената ключа, безшумно отвори вратата и се измъкна на улицата. Лесно се ориентира. Проблясващите мълнии осветяваха околността и пътя, на който скоро излезе. На шосето я изпревари един автомобил. Тя уплашено отскочи настрана. С ужас си помисли какво ще кажат съседите, ако я видят в този час на пътя. Никой от тях не би повярвал, че лейди Джоана е излязла през нощта, за да предупреди един американски престъпник за заплашващата го опасност. И при това

никога не беше говорила с този човек. Дори не бе го видяла отблизо! Джоана с ирония мислеше за всичко това, но все пак продължаваше пътя си.

Така тя стигна до Стария дом и с големи усилия намери вратата. Огънят, който по-рано гореше, беше угаснал. Къщата беше потънала в мрак. Джоана се скри под едно дърво и напразно се опита да събере смелост, за да довърши начинанието си.

В същия миг, когато девойката най-после реши да се запъти към къщата, вратата се отвори и тя видя на прага широкия силует на мъж. Светкавично отскочи в сянката и забеляза, че край показалия се на вратата непознат се очерта фигурата на Джеймс Морлек. За най-голямо свое удоволствие тя чу гласа му, който се оказа много приятен.

Но кой беше другият човек? А при това и той й беше познат.

— Сега по-добре ли се чувствате? — попита Морлек.

— Да, благодаря ви — неясно прозвуча отговорът.

— Аз мисля, че благополучно ще стигнете до къщата. Тя е на самия път. Нищо не съм чувал за госпожа Корнфорд, но доколкото зная, в тази къща живее една дама.

— Извинявайте, че ви обезпокоих... но тази ужасна буря ме уплаши. А освен това, струва ми се, че съм пиян...

— Да, имате право — забеляза Морлек.

А, значи това беше пациентът на госпожа Корнфорд, алкохоликът. Мъжете слязоха по стълбата, като при това Морлек поддържаше едва крепящия се на краката си момък.

— Наистина, много ви благодаря... Казвам се Фарингтън, Фери Фарингтън.

Блесна мълния и при светлината ѝ Джоана разгледа бледното му слабо лице. С усилие се удържа да не извика и отскочи назад. Пак стана тъмно и мъжете изчезнаха в далечината. Когато Джеймс се върна, тя все още продължаваше да стои неподвижно в сянката. Той влезе в къщата и заключи след себе си вратата. Закапаха едри капки дъжд. Мълниите все по-често и по-често святкаха. Гръмотевиците трещяха все по-силно. Бурята приближаваше.

Джоана вече не мислеше да предупреди Морлек. Появата на пияния момък я уплаши страшно много. Като събра последните си сили, тя хукна да бяга. Напразно се помъчи да отвори желязната врата. Уви, всичките ѝ сили отидоха напразно. Морлек беше заключил

вратата, след като бе изпратил пияния момък. Какво трябваше да прави? Тя се опита да мине през поляната, но реката преграждаше пътя ѝ. Ако имаше стълба, щеше да се прехвърли през плета. Неочаквано вратата на къщата пак се отвори и девойката побърза да се скрие. Морлек се упъти към оградата и тя чу как вратата хлопна след него. Уплашено се затича след него и с радост се убеди, че вратата не е заключена. Като се озова навън, Джоана за миг помисли в коя ли посока е поел Морлек.

— Сигурно е отишъл към селото, за да се увери дали Фарингтън е стигнал благополучно целта си — реши тя.

Дъждът се лееше като из ведро. След няколко минути Джоана се измокри до кости. Страшните гръмотевици я заглушаваха. Мълниите я заслепяваха. Тя изплашено хукна към дома си. В далечината вече се очертаваше силуетът на Крейзовия дом.

Младата девойка мушна ръка в джоба си и със задоволство се увери, че ключът от входната врата е там. Тя бързо изтича по алеята и ужасена се спря на няколко крачки от входа. Очите ѝ широко се отвориха. При блясъка на мълнията тя видя точно пред себе си силуета на един мъж, облечен в черно. Тази фигура неподвижно стоеше и ѝ преграждаше пътя.

— Кой сте вие? — попита тя с треперещ глас.

И преди той да отговори на въпроса ѝ, всичко се освети от нова мълния. Силен гръм ги заглуши. Тътнежът беше страшен. Силният удар свали Джоана на земята и тя изгуби съзнание.

Мъжът в черно за миг се вдърви от изненада, а после с прегракнал вик се спусна към нея и я отнесе настрана от пламналото дърво. На един от прозорците блесна светлина. Обитателите се събудиха, уплашени от страшните гръмотевици и от блясъка на горящото дърво.

Непознатият се озърна и побърза да занесе младата девойка в сянката на една азалия. Едва успя сянката да го погълне, и в градината излезе икономът.

Мъжът в черно не знаеше коя е Джоана. Той помисли, че тя е слугиня, останала повечко в селото и настигната по пътя от бурята. Впрочем той не се и помъчи да изясни това обстоятелство. Както изглежда, обитателите на къщата не смятаха за нужно да изгасят

горящото дърво, защото до ушите на непознатия долетя един глас, който питаше дали да вика пожарната команда.

— Правете каквото знаете, но не ме безпокойте — чу се отговор. — Нима вие сами няма да успеете да угасите огъня?

В този миг Джоана пак дойде на себе си. Тя отвори очи и погледът ѝ падна върху непознатия, който беше сложил главата ѝ на коленете си.

— Мисля, че скоро ще ви стане по-добре — разнесе се гласът на непознатия.

Джоана уплашено го погледна. Младата девойка позна гласа на Джеймс Морлек. Наблизо до нея беше паднал гръм и тя само по чудо се беше спасила.

— Благодаря ви — промърмори тя и в същия миг силна светкавица озари всичко наоколо.

При блясъка на мълнията тя видя, че лицето на непознатия е скрито цялото с черна маска.

ЧОВЕКЪТ С ЧЕРНАТА МАСКА

— Значи, това е истина? — прошепна тя.

Морлек се вслуша в гласа ѝ и я погледна.

— Кое е истина? — попита той. — Но моля ви се, говорете тихо, иначе ще ни открият.

— Вие сте престъпник — след дълги усилия произнесе Джоана.

— Ах, виж какво било! Моята маска ли ви смути? Но маската още не превръща човека в престъпник, също така, както една лястовичка не докарва пролетта. В такова лошо време всеки, който иска да запази хубавия цвят на лицето си, трябва някак да го защитава.

— Престанете с глупавите си шеги!

И в този момент тя си даде сметка, че възмущението ѝ изобщо не прилягаше на безпомощното ѝ състояние. При падането лицето ѝ се беше изцапало с пръст. И сега Джоана незабелязано се мъчеше да се понагласи.

— Може би ще бъдете тъй любезен и ще ми помогнете да стана?

Той се наведе към нея и без усилие ѝ помогна да се изправи.

— В тази къща ли живеете? — попита той с учтив глас.

— Да. Тук живея. А вие... Вие се готвехте да извършите тук кражба с взлом?

Той силно се засмя.

— Страхувам се, че няма да повярвате, че не съм злодей.

— В такъв случай вие... сте крадец?

— Наистина, това става интересно.

— Значи не отричате, че сте крадец?

— Да, аз съм крадец.

Джоана щеше да бъде разочарована, ако чуеше друг отговор. Тя би могла да се примири с мисълта, че Морлек е престъпник, но никога не би могла да му прости лъжа.

— У нас нищо няма да намерите, което да свърши работа, господин... — и се запъна. Знаеше ли той, че тя го позна?

— Господин? — подзе той и зачака. — Вие казахте преди това „значи това е истина“. Както изглежда, вие подразбирате под това, че съм злодей. Днес чакахте ли моето посещение?

— Да — отговори тя, без да чувства ни най-малко угризение на съвестта. — Господин Хамон каза, че могат да ни оберат.

Това беше измислица, но тя никога не можеше да предположи, че тези думи ще направят такова силно впечатление на непознатия.

— Ах, вие гостувате в тази къща. Моля да ме извините, но аз мислех, че сте тук... Моля, погледнете къщата!

— Защо?

— Моля ви се...

Тя се подчини и се обърна с гръб към него. От къщата излезе един човек с фенер в ръце и се запъти към дървото, върху което бе паднал гръм.

— Това е Стефънс — каза тя и се обърна към събеседника си. Но той вече не беше до нея, беше изчезнал.

Тя лесно се отърва от срещата със Стефънс. Но когато влезе вкъщи и се опита да се вмъкне вътре, се сблъска с баща си.

— Боже мой, Джоана, къде си била? Как ме уплаши!

— Искях само да видя дървото — отвърна девойката и се учуди сама на себе си как можа тъй леко да излъже.

— Но как си решила да излизаш в такъв проливен дъжд? — продължи да мърмори старият лорд. — Лицето ти е изцапано с пръст...

Джоана побърза да влезе в стаята си. Когато хлопна вратата след себе си, тя ясно чу гласа на Хамон:

— Какво, гръм ли е паднал някъде наблизо?

— Да, ударил едно дърво. Аз чак сега се сетих, че това дърво е ваше, а не мое — и доволен от този отговор, лорд Крейз бързо се върна в стаята си.

Спалнята на Джоана беше единствената стая, която имаше вана. Младата девойка съблече мокрите си дрехи и влезе в нея. Под струите на топлата вода тя забрави всичко, което ѝ се бе случило. Едва после в леглото си спомни за срещата с Джеймс Морлек. Дали той я беше познал? Съмняваше се. Та тя никога не се беше срещала с него и той надали би се заинтересувал кой живее в замъка Крейз. Той

предположи, че тя е гостенка в тази къща. А може и да си е помислил, че е само слугиня в замъка.

— Сега илюзиите ти завинаги ще се разпръснат — каза си тя. — Твоят приказен принц излезе злодей. Това е нечувано. Време е да се вразумиш.

Като си каза това, тя стана от леглото и се приближи до прозореца. В далечината се виждаше Стария дом. Един от прозорците му бе осветен — господин Морлек се беше върнал у дома си.

Младата девойка със задоволство въздъхна и се отпусна в леглото. Малко по-късно потъна в дълбок сън. Джеймс Морлек излезе от прикритието си, предпазливо скрит в храстите и се промъкна към къщата. После мушна под капака на един прозорец здрав железен лост...

ТРИТЕ ХИЛЯДИ ФУНТА НА ХАМОН

На другата сутрин Джоана стана рано и побърза да закуси. Но когато се нареди да стане от масата, в трапезарията се втурна развълнуваният Хамон. Той беше по чорапи. Презрамките на панталоните му висяха. Пижамата му беше измачкана. Небръснатото му лице трепереше от злоба и недоволство.

— Къде е Стефънс? — завика той. Но като съобрази, че външният му вид и езикът му не отговарят на един възпитан човек, промени рязко поведението си. — Извинявайте, — учтиво каза той — но аз съм много развълнуван. Обраха ме тази нощ.

Девојката скочи от мястото си и с широко отворени очи погледна Хамон.

— Да не са откраднали и обувките, и палтото ви? — иронично попита тя.

Хамон се изчерви.

— Аз току-що забелязах кражбата — отговори той, като се извиняваше. — Някой ми е откраднал портфейла, в който имаше три хиляди фунта. Това е работа на Морлек. Но аз ще го пипна! Тази свиня няма да ми се изплъзне...

— Колко жалко, че крадецът не е взел и някои изрази от богатия ви речник! — студено забеляза девојката.

Всъщност тя съвсем не беше тъй равнодушна към станалото. Значи Морлек все пак се е върнал и е проникнал в къщата! Тя напразно се мъчеше да разбере случилото се. Междувременно бълващият проклетия Хамон излезе, като остави Джоана сама с мислите си. В това време се изясни картината на произшествието. Неизвестният грабител влязъл в къщата през прозореца и успял да се вмъкне в две стаи на замъка. Промъкнал се и в стаята на Хамон и измъкнал изпод възглавницата му портфейла с три хиляди фунта, а на излизане си позволил една шега — изпразнил револвера на Хамон, който лежал на нощната масичка. Куршумите на този револвер по-късно бяха открити на килима.

— Най-разумно би било — обърна се лорд Крейз към успелия да омръзне на всички Хамон, — ако се обърнете към полицията и ѝ съобщите за станалото.

— Не, не желая — възрази Хамон. — Нямам доказателства за виновността на Морлек.

— Но нали вчера сам твърдахте, че полицията отдавна го подозира? — намеси се Джоана в разговора.

— Аз имах предвид нещо друго — възрази Хамон. — Казах само, че в полицията има хора, които отдавна го следят. Но това още не значи, че местната полиция подозира за деянията му. Например моят приятел Марборн отдавна го следи. Убеден съм, че намесата на местната полиция само би развалила работата. При това Морлек е много хитър, за да пази откраднатото в собствения си дом. По-късно ще отида при него и ще се опитам да поговоря с него.

И като чу, че Джоана високо се изсмя, злобно я погледна.

— Извинявайте, но това звучи много забавно. Пострадалият лично ще се обясни с крадеца. Това се случва само в романите.

— Страхувам се, че всичките ви предположения за нашите съседи са измислици — отбеляза лордът. — Всичко това е по-просто, отколкото предполагате. Ако той е наистина крадец, трябва да се обърнете към властта и да го арестуват. Ако не е крадец, а обикновен чифликчия, сте отговорен за думите си. Във всеки случай много глупаво е било от ваша страна да държите в себе си толкова много пари. — И лордът погледна часовника си. — След половин час заминавам за града. За съжаление нямам възможност да ви поканя да дойдете с мен, защото в автомобила могат да пътуват удобно само двама души. А Джоана при това смята да вземе със себе си цял куп пакети.

— Ах, вие заминавате за града? — разочаровано произнесе Хамон. — Аз мислех, че ще останете тук до края на седмицата.

— Нима не ви казах за това? — подзе лордът. — Утре ще се състои голям търг, на който бих искал да присъствам. А Джоана трябва да отиде на зъболекар. Ако желаете, останете тук. Аз по никакъв начин не искам да развалям плановете ви.

— Кога ще се върнете? — попита Хамон.

— По всяка вероятност най-рано след месец.

— Хамон е много забележителна личност, но ми действа на нервите — облекчено въздъхна лорд Крейз, когато автомобилът му излезе на пътя. — Значи това е домът на нашия загадъчен съсед? — каза той, като минаха покрай Стария дом. — Впрочем как изглежда той?

— В него няма нищо, което да бие на очи.

В този миг шофьорът рязко завъртя кормилото, защото от вратата излезе голям черен автомобил, в който седеше господин Джеймс Морлек. Като забеляза автомобила на лорд Крейз, той също завъртя кормилото и насочи колата към самия край на пътя, като едва не се обърна в рова. С тази маневра той успя да избегне сблъскването и да направи път на Крейзовата машина.

— Едва се отървахме от нещастieto — успокояващо отбеляза лордът. — Значи ето какъв е този загадъчен Джеймс Морлек! Но според мен твоето описание съвсем не отговаря на действителността. Той прави по-скоро неприятно впечатление. Не бих се учудил, ако чуя, че на съвестта му лежи някое убийство.

— Аз не съм оценявала качествата му като автомобилист — възрази Джоана.

Силен клаксон прекъсна по-нататъшния им разговор. Черният автомобил на Морлек ги изпревари. Загадъчният съсед мина, без дори да ги погледне. Джоана разгледа автомобила и позна марката му. Тя бе италианска и една от най-скъпите в Европа. Както изглежда, Джеймс Морлек не се скъпеше, когато се отнасяше за личните му удобства.

ЕДНО ПОСЕЩЕНИЕ, КОЕТО ЗАВЪРШВА НЕУСПЕШНО

Полицейският инспектор Марборн излезе от кабинета на началника си. Като затвори след себе си вратата, нетърпеливо заслиза по стъпалата. Дори приятелят му, неразделният от него сержант на тайната полиция Слоун, се учуди от поведението му. Той го последва на улицата.

— Всичко наред ли е? — попита Марборн.

— Не, изобщо не е в ред. Едва ли не дойде краят. Дори вече мислех, че е време да си подам оставката. Старецът каза, че знае всичко. Имал доказателства, че съм взел подкуп от Болсън, съдържателя на игралния дом. Освен това ми каза номерата на банкнотите, които получих от Биг Бенет, задето предупредих брат му, че ще го арестуват. Мен и вас при пръв случай ще ни пенсионират. Старецът каза, че във всичките тези истории сте били замесен и вие. Това му било добре известно.

Тази новина не зарадва сержант Барни Слоун. Той беше свикнал да живее нашироко, много по-нашироко, отколкото можеше да си позволи, ако се пенсионира.

— За нас съществува само един изход — продължи Марборн. — На всяка цена трябва да свършим тази работа. Много ми е неприятно да бъда заедно с мошениците Либер и Коли, но без тях нищо няма да се свърши. Доведете ги и двамата тази вечер у дома.

— Какво се готвите да предприемете?

— Мисля да бутна в затвора човека с черната маска — отговори инспекторът.

Помощникът му учудено го изглежда.

— Вие искате да го заловите? Интересно е как смятате да осъществите това — недоверчиво произнесе той.

Но Марборн избегна по-нататъшните обяснения.

— Успях да разоблича личността му, или по-скоро мисля, че съм успял. И ако работата се увенчае с успех, това ще означава, че сме

сполучили да извършим най-великия подвиг.

През последните пет години човекът с черната маска беше най-големият касоразбивач на света. Нямаше нито една банка, нито една огнеупорна каса, която да му се опре. Той се справяше с всички ключалки и силата му се състоеше в това, че работеше сам, без помощници. Той се интересуваше само от касите на банките и дейността му причиняваше много грижи на полицията.

По някаква необяснима случайност никога не можеха да определят размерите на откраднатото от човека с черната маска. Той разбиваше касите на най-почтените граждани, но се случваше тъй, че съдържанието на тези каси можеше да ги компрометира. Затова те избягваха разгласяването. Някои от тях пазеха в касата богатството си, без да получават лихви. Но затова пък предпочитаха да го държат на сигурно място, без хората да знаят за него. Разбира се, хората, които искаха да скрият богатството си, не смятаха за нужно да разправят наляво и надясно за постигналия ги удар. Често дори смятаха за необходимо да отричат изчезването на парите. По такъв начин човекът с черната маска се проявяваше не само като изкусен касоразбивач, но и като предвидлив тактик.

Същия този ден, в пет часа следобед, Марборн отиде на Гросвенър плейс 307, където живееше Ралф Хамон. Марборн беше от онези полицаи, които в някои моменти приспиваха съвестта си. Хамон беше зает с кореспонденцията си и прие полицаия в кабинета.

— Моля, седнете, Марборн. Надявам се, че получихте писмото ми.

— Разбира се, получих го тази сутрин. — Марборн си свали шапката и я постави на един стол. — Вие сте изгубили три хиляди фунта, нали? Надявам се, че сте записали номерата на банкнотите.

— Да, да. Но вие много добре знаете колко лесно могат да ни пробутат крадени пари. Не можем да се надяваме, че ще ги вземем обратно, щом имаме работа с такъв ловък тип като човека с черната маска.

Появата на прислужника прекъсна разговора им.

— Вие уверен ли сте, че кражбата е извършил именно човекът с черната маска? — попита Марборн, след като прислужникът излезе.

— Това не подлежи на никакво съмнение.

— В такъв случай защо не съобщихте за това на местната полиция? Най-простото нещо е било да получите заповед за претърсване.

— По този начин нищо няма да постигнем. Аз нямам никакви доказателства срещу него, а той няма да държи откраднатите пари вкъщи. Предпочитам да осъществя плана, за който говорихме преди месец.

— Мъчно ще бъде да се изгради обвинение срещу него. И това ще струва скъпо. Аз обмислях този план и въпреки че разполагам с нужните хора, стигнах до заключението, че неговото осъществяване ще струва много по-скъпо, отколкото предполагам.

— Това не е важно. Важното е да успее планът ни. Сега той, както знаете, е в Лондон.

— В Блекхет има една къща, в която живее бивш чиновник от колониите заедно с жена си, дъщеря си и трима слуги. Той притежава много ценна колекция от скъпоценни камъни. Познавам един човек, който за пет минути може да проникне и да разбие всички чекмеджета. Трудно ще бъде да се докопаме до скъпоценностите, защото те се намират в огнеупорна каса, но това не е много важно. Най-важното ще бъде да примамим човека с черната маска в тази къща и да намерим редица улики, въз основа на които да го затворят. Най-напред ще трябва да се погрижим да провалим възможните алибита, които ще намери за свое оправдание. Безполезно ще бъде да го арестуваме по обвинение в грабеж, извършен в Блекхет, ако той може да докаже, че в това време се е намирал в клуба си.

— А вие вярвате ли, че ще успеете да го примамите в Блекхет?

— Наемам се да го направя, но ще струва много пари. Морлек живее на Бон стрийт с двама слуги — арабчето Ахмед и бившия сержант Бинджер. Обаче Бинджер не живее там, а на Блекхет роуд. Всяка вечер той си отива вкъщи. Проследих го и видях, че обикновено се прибира с автобуса. Сержант Слоун се сприятели с него. Разбира се, Бинджер не знае, че той служи в полицията. Морлек е много благосклонен към слугата си. Когато преди няколко години Бинджер се разболя, той всеки ден го посещаваше, носеше му вино, плодове и дори се грижеше да бъде добре гледан от лекарите. Вас ще ви помоля да ми намерите някой дребен предмет на Морлек, Например, носна кърпичка или бележник.

— За съжаление никога не съм ходил при него и нямам възможност да намеря исканото от вас.

— Жалко! Но в краен случай ще минем и без това. Аз ще се погрижа да изгравират монограма му на едно джобно ножче. Изобщо, когато се пристъпи към дело, много по-лесно е да се докаже, че този предмет е ваш, отколкото противното. Но това ще струва пари.

Хамон извади портфейла си и подаде на своя събеседник пачка банкноти. Марборн напразно се опита да скрие радостта си: действителността надмина най-смелите му очаквания. На улицата Слоун чакаше съучастника си. Марборн имаше всички основания да бъде в добро настроение. Ако планът му сполучи, той не само ще пипне тлъстите парички от Хамон, но и с един замах ще скрие всичките грешки пред началството и пак ще закрепиположението си в полицията. Залавянето на човека с черната маска ще накара всички да го признаят за образцов детектив.

— Е, успяхте ли да измъкнете от него пари? — попита Слоун.

Инспектор Марборн се намръщи.

— Ще ви помоля да се изразявате по-деликатно! Моят приятел наистина ми даде една малка сума, но това още не ви дава право да си въобразявате, че той е английска банка. На вас се падат около сто фунта. Ще си ги получите, когато се върнем вкъщи. Казахте ли на Коли да дойде у дома?

— Той ви чака от обед. Либер го няма още. Но това не му е за първи път. Нали е холандец? Но кажете ми най-после, в какво се състои планът ви?

— Ще узнаете всичко, когато му дойде времето — тайнствено отговори Марборн.

Коли беше дребно човече. Престъпните му наклонности бяха тъй ясно изписани върху лицето му, че можеше да бъде осъден преди съдебното заседание. Марборн го завари в квартирата си.

— Имам за вас една работа, Коли. Слушайте внимателно това, което ще ви съобщя. Имам приятел, който се готви да се пошегува с другаря си.

И той съобщи на Коли плана си. Отначало престъпникът се отнесе недоверчиво към думите на полицаия, подозирайки, че в това се крие някаква измама. Но след това му повярва.

— Значи искате да проникна колкото се може по-бързо в къщата и също тъй бързо да се измъкна оттам?

— Не бързайте особено.

— Но щом собственикът на къщата по-рано е служил в колониите, непременно трябва да има оръжие, с което ще ме пречука. Това трябва да е много весела шега, но предпочитам да гледам комедия с Чаплин, отколкото самият аз да играя в нея.

Цял час Марборн убеждава Коли. След като преговорите се увенчаха с успех, Марборн се залови с Либер, който закъсна с цял час.

— Много е вероятно изобщо да не ми потрябват, но все пак ще ви помоля да се навъртате наоколо. Познавате ли Морлек? По никакъв начин не вярвам да го сбъркате с друг, но за всеки случай ще ви го покажа.

— Той престъпник ли е? — попита Либер.

— Да, и аз имам нужда от предмет, по който да може да се установи личността му. Например, портфейл, носна кърпичка или нещо подобно. Ще трябва да го причакате на ъгъла.

И като остави Либер на ъгъла, Марборн се запъти към къщата на Морлек. Бинджер отвори вратата. Макар че виждаше за пръв път Марборн, военното държане на посетителя привлече вниманието му. Старият слуга веднага се сети, че трябва да е детектив.

— Не зная дали господин Морлек е вкъщи — каза му той. — Но ей сега ще видя.

И като хлопна вратата пред носа на Марборн, верният слуга отиде да доложи на господаря си за непознатия посетител.

— Той каза, че се казва Кели. Възможно е наистина да се нарича тъй, но и да е измислица.

— Какво иска? — попита Морлек.

— Каза, че се е срещал с вас в Мароко. Едва сега бил научил, че живеете тук.

— Пуснете го! — заповяда Морлек, след като помисли малко.

Слугата въведе Марборн в кабинета.

— Моля, седнете, господин Кели. Нямам столове, защото никога не приемам гости, но вие можете да седнете на дивана.

— Отдавна не съм ви срещал — започна той, като се усмихна на сила. — Не вярвам да сте ме забравили. Веднъж ме поканихте на обяд в Танжер. Това беше преди десет години в Сесил хотел.

— Смътно си спомням нещо подобно — каза Морлек и равнодушно разгледа госта си.

— Тогава една фирма ме прати в Мароко — продължи Марборн. Погледът му блуждаеше из стаята, опитвайки се да намери някоя дреболия на Морлек, която незабелязано да може да използва като доказателство.

— Сега си спомних — отбеляза Морлек — макар че за тези няколко години доста сте се променили.

Марборн вдигна очи към тавана.

— Каква чудесна изработка! — каза той. — Право да си кажа, квартирата ви е наредена със забележителен вкус. Никога не бих предположил, че на Бон стрийт има такова издържано в мавритански стил помещение.

Той неочаквано забеляза нещо, което можеше да му послужи. Край преспапието за книжа лежеше малка кутийка, украсена с монограма на Морлек. Кутийката можеше да служи за съхранение на пощенски марки. Едва като се приближи повече до масата, Марборн видя, че това е кибритница.

Като сложи ръка на масата, Марборн продължи:

— Честно да си кажа, не исках да ви преча. Исках само да се възползвам от престоя си в Лондон и да възобновя познанството ни.

И незабелязано стисна между пръстите си малката кибритница.

— Много ми е приятно, че се срещнах с един стар познат от Мароко. Искате ли да пийнем нещо заедно, господин Кели?

— Не, благодаря — отказа Марборн. — Нямам право да ви задържам. Чух, че рядко идвате в Лондон и че обикновено живеете в съсекското си имение.

— Да, това е вярно.

В този миг Марборн мушна кибритницата в джоба си.

— Ако някога дойдете в Ливърпул, ще ми бъде много приятно да ме посетите. Моля, запомнете — Джон Л. Кели — продължи Марборн, като извади ръка от джоба. — Адресът ми ще намерите в телефонния указател. Много ще ми бъде приятно да се срещна с вас.

Джеймс му подаде ръка и с поглед го изпрати до закритата със завеса врата.

— А, тъкмо се сетих — небрежно каза Морлек в мига, когато Марборн се готвеше да напусне стаята. — Моля ви, оставете

кибритницата ми на мястото ѝ. Много е възможно да ми потрябва.

Детективът го погледна страшно уплашен.

— Вашата... Вашата кибритница? — смутено промърмори той.

— Да, кибритницата ми. Тя се намира в десния ви джоб — продължи Джеймс, без да го удостои с поглед, и пак се задълбочи в книгата.

— Но аз нямам никакъв кибрит — продължи да мърмори смутеният Марборн.

— Възможно е вече да сте го използвали, инспекторе — продължи Джеймс. — В такъв случай върнете ми поне кутийката. Не ме карайте да повтарям това два пъти, иначе ще бъда принуден да се обърна към вашето началство и да му съобщя някои ваши малки работи. Например, мога да му съобщя за един купувач на крадени предмети, който ви плаща десет процента от оборота. Убеден съм, че милият началник на полицията нищо не знае за това.

Марборн потрепери и лицето му стана восъчно бледно. Той искаше нещо да възрази, но после размисли, ядосано извади кибритницата от джоба си и я хвърли на пода.

— Благодаря ви — учтиво каза Джеймс.

Студеното му презрение вбеси детектива. Той се изчерви. Лицето му се наля с кръв. Заплашително се обърна на Морлек:

— Пазете се, това нещо скъпо ще ви струва!

— Но все пак кибритницата остава тука, както виждате — невъзмутимо продължи Джеймс.

На вратата се показа Бинджер.

— Изпратете този господин и гледайте да не вземе по погрешка чадъра ми — обърна се той към слугата си.

ВТОРАТА НЕСПОЛУКА НА МАРБОРН

След като вратата се затвори зад разгневения Марборн, Бинджер побърза да се върне в кабинета на господаря си.

— Това беше детектив — прошепна той на Морлек.

— Зная — отговори Морлек и се прозина. — Той се опита да ми открадне кибритницата. Това е повече от доказателство, че се занимава с тази почтена работа.

— Защо идва?

— За да подуши какво се върши тук. След това се опита да открадне кибритницата ми. Но не се безпокой от това, Бинджер.

— Тези хора са страшно хитри. Вие довечера ще излизате ли? — попита слугата, след като помълча малко.

— Не, ще остана вкъщи. Но вас не ви задържам. Можете да си отидете. Днес не ми трябват, а на Ахмед кажете да ми свари кафе. Днес се готвя да поработя.

След като Бинджер излезе, Морлек затвори книгата и бавно закрачи из стаята. Лицето му доби намръщен вид. После до ушите му достигна хлопането на входната врата. Бинджер си отиде. След миг в кабинета влезе Ахмед с кафениче на поднос.

Той почака, докато малкото арабче свърши всички приготовления и излезе. След това вдигна капака на дивана. Под него лежеше голяма метална кутия. Морлек я отвори и извади дебела пачка банкноти. Близо половин час той ги разпределя. После внимателно ги преброи, зави всяка пачка поотделно и на всяка от тях написа различен адрес, като предварително се справи със записната си книжка. След като свърши тази работа, той пак сложи всички пачки в кутията и постави капака на дивана на предишното му място.

Часът беше един и половина. При все това той не чувстваше умора. Нищо не го влечеше навън. Седна до писалището и започна да мисли каква беше истинската причина за Марборновото посещение. Трудно можеше да се предположи, че инспекторът се надяваше да не го познаят. Джеймс познаваше всички детективи.

В такъв случай какво именно го накара да извърши това посещение? И защо направи тази рискована стъпка с открадването на кибритницата? Джеймс напразно се опитваше да намери отговор на тези въпроси. Всичките му опити да отгатне загадката се провалиха. После младият човек сигурно си спомни нещо, защото отиде в спалнята и си смени обувките. В края на краищата той реши да излезе от къщи. Край входната врата видя на пода писмо. Сигурно беше мушнато под вратата. Адресът на плика бе написан с молив и се състоеше от следните думи: „До господин Морлек.“ Над адреса стоеше думата „Бързо“, подчертано няколко пъти. Той бързо скъса плика и прочете няколкото реда, написани на малко листче. След това сложи писмото обратно в плика и се намръщи.

— Ахмед, не си ли видял някого около къщата? — попита той арабчето, след като го повика.

— Не, господине, никого не съм виждал, откакто секретарят ти излезе — отговори слугата.

— А това писмо беше ли тук, когато си отиде Бинджер?

— Не, господине.

Писмото сигурно беше мушнато в това време, когато той си сменяше обувките в спалнята.

Морлек излезе на улицата. На срещуположната страна, под сянката на една врата, стоеше Марборн и чакаше. Като видя Морлек, той потупа спътника си по рамото и каза:

— Ето го!

Джебчията кимна с глава и последва високия, строен силует на Морлек, който бавно се запъти към Пикадили.

На ъгъла Морлек се спря и разсеяно погледна наоколо, сякаш се колебаеше кой път да избере. В този миг в него се блъсна нисък, пълен човек, който сигурно бързаше нанякъде.

— По-полека, по-полека, приятел! — добродушно подвикна Морлек.

— Извинявайте, господине — учтиво отговори Либер и побърза да се отдалечи.

Дребният човечец поразвесели Морлек и той усмихнато погледна след него.

На ъгъла на Еър стрийт инспектор Марборн чакаше Либер. Двамата завиха в една пуста уличка.

— Всичко ли е наред? — бързо попита той.

— Успях да измъкна нещо — отговори Либер и бръкна в джоба си. — Това не е носна кърпичка, не е и портфейл, а писмо.

Марборн нетърпеливо дръпна от ръцете му писмото. Край близкия фенер прочете адреса.

— Писмото е адресирано до Морлек. Сега той е в ръцете ни.

И се опита да разбере набързо написаните редове. След като ги прочете, се намръщи. Писмото гласеше:

„Драги господин Морлек, Ралф Хамон поръча на полицейския инспектор Марборн да ви примами в капан.“

Джейн Смит

— Дявол да го вземе, коя е тази Джейн Смит? — развълнувано се запита Марборн.

Впрочем не само той мислеше за това. В този миг напразно си задаваше същия въпрос и Морлек.

БРАТ И СЕСТРА

Марборн мрачно погледна спътника си.

— Какъв крадец сте вие, Либер, щом не сте могли да измъкнете нищо друго? — каза той през зъби.

Либер учудено го погледна.

— Та това малко ли е, господин Марборн? — печално попита той. — Вие ми поръчахте да открадна писмо и аз изпълних нареждането ви.

— Да, точно тъй е — мрачно потвърди Марборн.

Той мушна писмото в джоба си и остави учудения си спътник.

Откритието, че някоя си Джейн Смит знае за съвместните му действия с Ралф Хамон, го разтревожи. При това планът му беше отишъл толкова напред, че нямаше никаква възможност да отстъпи. Той трябваше да докара работата докрай. Но най-напред щеше да вземе някои предпазни мерки. Спря такси и отиде на Гросвенър плейс. Портиерът му съобщи, че господин Ралф Хамон не е вкъщи.

— Може би ще поприказвате с госпожица Хамон? — попита прислужникът.

— Госпожица Хамон? — учуди се Марборн. — Не знаех, че господин Хамон има сестра.

Ако портиерът беше малко по-приказлив, щеше да му съобщи, че госпожица Хамон рядко ощастливяваше Лондон с присъствието си и че никой не би изгубил, ако това се случваше още по-рядко. Лидия Хамон принадлежеше към онези лица, които вечно се страхуват, че не им се отдава нужното внимание, след като са живели в бедност и са придобили после известно благосъстояние.

— О, да, господин Хамон има сестра — продължи мъжът. — Тя обикновено живее в Париж.

Госпожица Лидия Хамон наистина живееше в Париж. Нейната квартира се намираше близо до Булонския лес. На нейно разположение имаше един елегантен автомобил и шофьор — японец в огненочервена

ливрея. Тя се интересуваше от изкуство, свободно говореше френски и ограничаваше кръга на познатите си с роялистки семейства.

Лидия бе стройна, висока девойка. Червеникавата ѝ коса бе ниско подстригана и фризирана по френска мода. На ръцете си носеше много гривни, които на електрическата светлина светеха с различни цветове. Бавно и незаинтересовано вдигна поглед към влезлия полицай и не се помъчи дори да го поздрави.

Нейната хубост направи силно впечатление на Марборн. Младата девойка беше с разкошна вечерна рокля от зелена коприна, малки златни пантофки и чорапи в същия цвят.

— Искали сте да видите брат ми? — попита тя.

— Да, госпожице, желяех да поговоря с него по работа.

Лидия погледна украсените си с гривни ръце.

— Надявам се скоро да се върне. За съжаление, аз не съм в течение на делата му и затова не мога да ви помогна с нищо. Но моля ви, седнете, господин Марлоу.

— Марборн — поправи я детективът, като внимателно седна на единия край на стола. — Не знаех, че Ралф има сестра.

— Обикновено живея в Париж — отговори тя. — Животът в Париж е много по-приятен, отколкото в Лондон. Лондон е много делови град и ми действа на нервите.

Марборн не умееше да води светски разговори и за малко щеше да каже, че затова пък в Лондон полицията стои на известна висота и че затова лондончани няма защо да се страхуват от каквото и да било. Но идването на Хамон го избави от необходимостта да поддържа разговора.

— Здравейте, Марборн! Какво има? — заговори Ралф. — Запознахте ли се със сестра ми? Лидия, позволи ми да ти представя господин Марборн от полицейското управление. Той е мой голям приятел.

— А, така ли? — разочаровано и провлечено рече Лидия.

— Ние ще отидем в кабинета ми — побърза да каже Ралф и отведе Марборн, преди той да успее да се сбогува със сестра му.

Като остана сам с Ралф, Марборн му разправи всичко.

— Покажете ми писмото — произнесе Хамон.

След като го прочете, той се намръщи и запита с недоумение:

— Джейн Смит? Кой ли може да е това?

— На никого ли не сте разправяли за нашите работи?

— На никого, освен на сестра ми — отговори Ралф.

— Напразно сте й разказвали — упрекна го Марборн.

— Казах й само, че се готвя да си разчистя сметките с Морлек.

Готов съм да се закълна, че това писмо не е писано от сестра ми. Та тя изобщо не познава този Морлек! Това ли е всичко, което успяхте да вземете от него?

— Това е напълно достатъчно — отговори Марборн. — Моят план е така разработен, че сега не ми трябва нито една негова вещ.

Марборн реши да премълчи за посещенията си при Морлек, защото то можеше да подбие авторитета му в очите на Ралф.

— А кога се готвите да осъществите плана си?

— Още тази седмица, надявам се. Няма защо да се страхувате. Ще намеря достатъчно доказателства, за да го пратя в затвора. А когато го затворим там, лесно ще направим обиск в градската му къща и в Съсекс.

След като детективът си излезе, Ралф побърза да се върне при сестра си.

— Кой е този човек? — попита Лидия и непринудено се прозина. — Ти приемаш вкъщи много чудни хора!

Ралф мълчаливо я погледна.

— Знаеш ли — продължи тя — аз обещах на леля Дер да прекарам с нея събота и неделя. Тя има очарователно момче. Следва в Итън...

— Лидия — прекъсна я Хамон, — слушай внимателно какво ще ти кажа. По онова време, когато още не бях богат, ти работеше в един бар и изкарваше точно толкова, колкото да не умреш от глад. Ще си позволя да ти напомня това. Богатството ми не е безкрайно и аз не мога да допусна по-нататъшното увеличаване на разходите ти. Най-добре ще бъде да изхвърлиш от главата си всичките си приятелки, които са достатъчно богати, за да пращат синовете си в Итън. Спомни си как живееше по-рано... Много е възможно да се наложи пак да се заловиш за работа.

— Какво значи това? — Тя престана да разиграва светска жена и в гласа й зазвуча неприкрита от нищо злоба и учудване. — Нима искаш да кажеш, че пак трябва да работя в бара, докато ти изкарваш десетки

хиляди фунта? Не забравяй, Ралф, че аз ти помогнах навремето! Или си забравил за Джони Корнфорд?

Ралф пребледня.

— Можеш да не ми припомняш това — рязко я прекъсна той. — Аз и сега имам нужда от помощта ти. Марборн е начертал цял план, за да обезвреди Морлек. Ако този план пропадне, ще трябва да се погрижиш да го обезвредим по друг начин. Тогава ти ще трябва да се заловиш за работа.

— О, виж какво било! А какво ще получа за това? Сигурно също толкова, колкото за историята с Корнфорд. С други думи — нищо.

— Та тогава и аз нищо не получих!

— Лъжеш, Ралф! Но мен няма да ме измамиш.

— Уверявам те, че нищо не получих от тази работа — продължи Ралф. — Тя беше едно страшно разочарование за мен. Тогава щеше да настъпи край за мен, ако не се беше появила една щастлива случайност. На мен не ми беше писано да използвам парите на Корнфорд.

Настъпи кратко мълчание.

— Какво трябва да предприема по отношение на Морлек? — попита Лидия. — Сигурно трябва някъде да го примамя. Та той толкова много пари ли има?

— Той има неизброимо количество пари, но не е в тях въпросът.

— А как изглежда този Морлек?

Ралф влезе в кабинета и се върна с една фотография на Джеймс. Лидия внимателно разгледа портрета.

— Много е хубав — каза тя. — Какво представлява?

— Бих дал много да изясня това. Не ми задавай глупави въпроси. Искан само да видя дали той ти се харесва и дали си готова да му отделиш внимание. Разбира се, още сега ти казвам, че ще спечелиш много от това!

Тя престана да гледа фотографията и се обърна към брат си:

— В такъв случай не е много важно какво представлява самият той.

ДЖЕЙМС МОРЛЕК ПАДА В КАПАНА

В петък вечерта над Лондон падна гъста мъгла. След вечеря Джеймс Морлек започна разсеяно да преглежда вечерните вестници. Бинджер си отиде по-рано от друг път и получи заповед да не идва в продължение на три дни, защото господарят му се готвеше да иде в имението си.

В съседната стая стояха готовите куфари. Но поради мъглата Джеймс бе принуден да отложи заминаването. Край входа чакаше автомобилът. Морлек се приближи до прозореца и огледа улицата.

— Въпреки всичко ще замина — каза той, като се обърна към Ахмед.

В това време телефонът зазвъня. Той се приближи до него, вдигна слушалката и чу непознат развълнуван глас:

— Господин Морлек ли е на телефона?... Обаждам се от Блекхет. Бинджер е прегазен от автобус. Заведоха го на Грандфилд гардънс 12. Може би ще дойдете да го видите?

— Сериозно ли е ранен? — бързо запита Морлек.

— Надали ще остане жив... Аз съм доктор Гронджер.

Джеймс затвори слушалката и веднага тръгна към Блекхет. Либер, който продължаваше да следи квартирата на Морлек, го видя как излезе от къщи и побърза да телефонира на Марборн.

— Той излезе — каза той по телефона. — Десет часа и пет минути.

— Сам ли?

— Да. Качи се на автомобила си. Стори ми се, че много бърза.

Марборн остави слушалката и излезе от ресторанта, в който от един час чакаше съобщение от Либер. На улицата го чакаха Слоун и Коли.

— Не трябва да губим нито минута. Коли, време е вече да влезете в къщата.

Автомобилът ги закара в Блекхет. Марборн даде последни упътвания на Коли.

— Влезте с взлом на първия етаж. Можете дори да счупите една витрина, в която се пазят скъпоценности. За това няма да отговаряте. След като изпълните задачата си и обитателите на къщата се събудят, побързайте да се измъкнете.

Коли потъна в мрака.

— Струва ми се, че планът ни е много прост — обърна се Слоун към началника си. — Морлек е много хитър, за да падне в този капан. Той сигурно ще отиде направо в квартирата на Бинджер и ще го намери там съвсем здрав.

— А аз ви казвам, че ще дойде тук. Познах по гласа му, че е много развълнуван. Но, както виждате, автомобилът вече пристига — с тези думи Марборн дръпна спътника си в сянката на един вход.

Автомобилът се приближи и спря до №12. Това беше четвъртата къща от ъгъла. Джеймс скочи от автомобила и влезе в градината пред къщата. Но внезапно се спря, защото му хрумна, че пред къщата няма червен фенер, който да показва, че тук живее лекар. Върна се на улицата и провери номера. Като се увери, че не е сгрешил, престана да се колебае и се запъти към вътрешния вход. Когато се качи по стълбата, чу гърмеж, последван от бързи стъпки.

Чувствайки инстинктивно опасността, той се спусна надолу по стълбата. Но точно на вратата някой силно го удари и той се сгромоляса на земята като отсечено дърво.

Като дойде на себе си, видя, че лежи на дървен креват и някой му превързва главата. Отвори очи и се опита да стане.

— Лежете мирно! — решително каза докторът и той се подчини.

Джеймс се намираше в килия. Как беше попаднал тук? Той смътно си спомни, че го бяха ударили. Главата го болеше и ръцете му не се движеха свободно. Като ги погледна, той видя белезници.

— Как попаднах тук? — запита той.

— Полицейският инспектор ще ви даде всички необходими сведения — отговори докторът, като привършваше превръзката.

— Охо, виж каква била работата! — мрачно прошепна Морлек. — Чакай да видим какви обяснения ще ми даде. А как е Бинджер? — И като се опита да се усмихне, прибави: — Цялата тази история мирише на измислица. А инспекторът сигурно се казва Марборн.

— За това ще попитате него самия — уклончиво добави докторът и излезе, като заключи след себе си вратата.

Джеймс с големи усилия се надигна на леглото и започна да мисли за случилото се. Джобовите му бяха празни. Явно бе, че бяха успели да го претърсят. Ключалката издрънча и прекъсна мислите му. На прага се показа тържествуващо усмихнат Марборн.

— Е, Морлек, най-после успях да ви пипна!

— Виждам, че трябваше да ви подаря тогава кибритницата си — студено отбеляза Джеймс. — Ако знаех, че искате да ме издебнете и да ме ограбите, щях да ви избавя от излишни грижи.

— За каква кибритница говорите? — възмути се Марборн. — Зная само, че този път успях да ви пипна на местопрестъплението. Аз съм инспектор Марборн — продължи той, като премина в официален тон — и ви обвинявам, че се опитахте да извършите кражба с взлом на Грандфилд гардънс 12. Обвинявам ви още, че носите огнестрелно оръжие и инструменти за влизане с взлом. Освен това ви обвинявам за ограбването на Депозитната банка и за ограбването на Коупти банк на 12 август през нощта.

— Не смятам за нужно да ви прекъсвам — забеляза Джеймс. — Продължавайте декламацията си.

Детективът учудено го погледна.

— Вашият интерес сигурно ще се разпали, ако ви кажа, че успях да арестувам и съучастницата ви Джейн Смит.

Джеймс силно се засмя.

— Това е просто невероятно! Много ще ми бъде приятно да се запозная с нея. А арестувахте ли нашия общ приятел Хамон?

— Вие знаете, че нямам никакви основания да арестувам господин Хамон — отговори Марборн. — Или имате някакво обвинение срещу него?

Джеймс помълча малко и каза:

— Обвинявам го в умишлено убийство, а вас в това, че му помогнахте да скрие престъплението си.

Инспектор Марборн не можа веднага да отгатне мисълта му.

— Какво искате да кажете с това? — запита той. — Умишлено убийство?

— Още не ми е съвсем ясно доколко сте осведомен за всичко това — спокойно продължи Джеймс. — Но в деня, когато уловя Хамон, ще държа и вас отговорен.

— Ще уловите Хамон? — учуди се Марборн. — Нима се готвите да постъпите в полицията?

— Това е съвсем излишно. Толкова ниско няма да падна.

Полицаят се разгневи и каза:

— Сега вървете и се полюбувайте на онова, което намерихме при арестуването ви.

Той заведе Морлек в канцеларията и му посочи масата. На нея бяха поставени един револвер, черна маска, връзка шперцове и други подобни инструменти.

— И всичко това у мен ли намерихте? Сигурно съм скрил тези работи в джоба на жилетката си? — иронично забеляза Джеймс.

— Някои неща открихме в джоба на палтото ви, а останалите бяха скрити под седалката на вашия автомобил — отговори детективът. — Признавате ли, че всичко това е ваше?

— Съвсем не. Единственото нещо, което носех със себе си, беше златен часовник с верижка. Но не го виждам тук. Предполагам, че сте го конфискували за вашите лични нужди. Освен това носех малко пари — около петдесет фунта. И те са изчезнали. Сигурно също сте ги задържали за себе си?

— Парите и часовникът се пазят на друго място — намеси се Слоун. — Напразно обвинявате инспектора.

— Откъде да знам? — И като посочи стегнатите си в белезници ръце, Морлек попита: — Нима това е необходимо?

Сержантът взе ключа и свали белезниците му. След това пак заведеха Морлек в килията му.

ЛОРД КРЕЙЗ ПРОЯВЯВА ИНТЕРЕС КЪМ ДЕЛОТО

Джоана Кърстън закусваше и разглеждаше вестника, когато ѝ доложиха за идването на господин Хамон. Тя с тежка въздишка сложи вестника настрана и въпросително погледна баща си.

— Мислех, че най-после сме се избавили от него — викна старият лорд.

— Ще трябва да го приемем — примирено отбеляза Джоана.

Този път Ралф Хамон бе като никога весел и приветлив.

Никой никога не го беше виждал в такова хубаво настроение.

— Нося ви много интересни новини — започна той. — Ние го уловихме.

— Кого? — попита Джоана.

— Морлек. Тази нощ го заловили на местопрестъплението. Опитвал се да ограби един жител на Блекхет.

Джоана скочи от мястото си.

— Това не е вярно! — развълнувано извика тя. — Господин Морлек... не, това не може да бъде.

— Не, това е вярно — продължи Хамон. — Заварили го на местопрестъплението. За щастие, двама полицейски чиновници го проследили и той не успял да се скрие.

Лорд Крейз си сложи очилата и учудено погледна госта си.

— За нашия съсед Джеймс Морлек ли говорите? — недоверчиво попита той.

— Разбира се, за него, за човека с черната маска, най-ловкия касоразбивач в последно време.

Джоана се отпусна в креслото. Стори ѝ се, че всичко се завъртя и заигра пред очите ѝ. Хамон не лъжеше. Неговата веселост свидетелстваше, че той казва истината.

— Разбира се, самият вие сте успели да го заловите, нали? — бавно каза тя. — Сам казахте това преди малко.

— По-точно казано, не аз го залових, но трябва да си призная, че именно аз снабдих полицията с редица много ценни указания. Но хайде да не приказваме вече за това. Моята сестра днес ще ви посети.

— Ах, тъй ли? — разсеяно каза Джоана. — Забравих, че имате сестра. Съжалявам много, но днес следобед няма да бъда вкъщи.

— Аз самият си помислих това. Ето защо ѝ предложих да ви посети утре. Тя ще ви се хареса. Много мила девойка е и има чудесен характер.

— Кога ще гледат делото на господин Морлек? — попита Джоана.

— Тази сутрин започна предварителното следствие, а през седмицата ще бъде изправен пред съда.

— Той има ли приятели? Има ли някой, който да е готов да поръчителства за него?

— И дума не може да става за поръчителство в това дело. Полицията никога няма да се съгласи да го пусне, след като с такъв труд го улови. Той упорито се е съпротивлявал, преди да го арестуват.

— Ранен ли е? — интересува се Джоана.

— Нанесли са му един-два удара — отговори Хамон, като забеляза, че девойката не сваля очи от него.

— Виждам, че много подробно сте осведомени за всичко станало.

— Зная само онова, което е написано във вестниците — побърза да каже Хамон.

— Във вестниците няма нищо за тази случка. Всичко е станало много късно, за да се появи в сутрешния вестник — и тя излезе, без да каже сбогом.

— Виждам, че Джоана проявява голям интерес към този човек — промърмори Хамон.

— А защо да не се интересува за съдбата му? — попита лордът. — Можете ли да ми кажете къде ще се разглежда делото му.

— В Гринуич.

— В Гринуич? — замислено повтори лорд Крейз, сякаш не можеше да си представи, че в това градче заседава съд.

* * *

Към пладне в килията на Морлек влезе пазачът и го покани да го придружи в съдебната зала. Залата беше претъпкана с народ.

След като бе прочетено обвинението, защитникът на Джеймс заговори за поръчителство. Но полицаят го прекъсна:

— За поръчителство и дума не може да става.

Неочаквано разглеждането спря. Към секретаря на съда се запъти висок, побелял господин и му подаде визитната си картичка.

— Този господин — каза той, като погледна Джеймс над очилата си — е мой съсед по имение. Ето защо аз много желая да му бъде предоставена възможност да събере материал за защитата си.

— Много съжалявам, милорд — възрази секретарят на съда — но в тези случаи, когато полицията е против освобождаването под поръчителство, ние нямаме възможност да предприемем нищо. Много съжалявам, че с нищо не мога да ви бъда полезен, сър Крейз.

Джеймс се върна в килията си, като напразно се мъчеше да си обясни защо този почтен беловлас господин, в къщата на когото се вмъкна неотдавна, бе намислил да облекчи участието му и защо прояви внимание към него.

Най-малко можеше да очаква това от човека, който заемаше такова положение.

ЖЕНСКО БЪБРЕНЕ — НИЩО ПОВЕЧЕ

Джоана с голямо учудване прочете във вестника за необикновената намеса на баща си в съда. Изгаряйки от нетърпение, тя го чакаше да се върни вкъщи.

— Знаеш ли, татко, ти си най-чудният и най-добрият човек на света! — извика тя, като го посрещна. — Ти видя ли го?

— Да — отговори старият лорд, смутен от вниманието на дъщеря си. — Той няма лош вид, Джоана — и като поклати глава, прибави: — А при това полицията твърди, че е един от най-опасните престъпници в наши дни. На мен това никога не би ми минало през ума. Право да си кажа — и той поклати глава — нашият общ приятел Хамон много повече прилича на престъпник...

Джоана се надяваше, че след като толкова явно се опита да отклони срещата със сестрата на Хамон, тя ще си направи съответния извод и ще престане да натрапва запознанството си. При други обстоятелства тя би се заинтересувала от предстоящата им среща. Но днес всичките ѝ мисли бяха заети с друго.

Два часа преди вечерята лорд Крейз легна да си почине, както винаги, а Джоана се залови с писмата си. Още по-малко желаше да отдели внимание на посетителите. Затова, когато влезе Стефънс и доложи, че госпожица Лидия Хамон е пристигнала, тя въздъхна тежко.

— Поканете я да влезе — каза тя на Стефънс и се зарече да бъде учтива домакиня.

Лидия Хамон я учуди. Сестрата на Ралф умееше да се облича с вкус и да се държи в общество. Джоана беше готова да се усъмни, че тази изящна и хубава девойка беше наистина сестра на грубия и непривлекателен Хамон.

— Много съжалявам, че ви попречих — каза Лидия, като погледна писалището, на което домакинята грижливо бе наредила пликосе и листове за писане, надявайки се, че гостенката ще скъси посещението си, като разбере, че се е явила не навреме. — Аз се

опитах да ви видя още тази сутрин. Ралф ми каза, че ще ме чакате. Но за съжаление не си бяхте вкъщи.

Джоана промърмори някакво извинение и застана нащрек.

— Дойдох за няколко дни в Лондон и исках да поговоря с вас — продължи Лидия. — Обикновено живея в Париж. Вие били ли сте в Париж?

— Много малко познавам този град. Не мога да кажа, че съм във възторг от него — отговори Джоана.

— Какво говорите? — учудено вдигна вежди Лидия. — Не разбирам хората, които не харесват Париж. Намирам, че този град е създаден само за хора, които притежават вкус.

— В такъв случай трябва да си призная, че нямам никакъв вкус.

— Неправилно изтълкувахте думите ми — побърза да вмъкне Лидия. Тя съвсем не желаше да направи неприятно впечатление на Джоана. — Среца ли сте там херцог Мондиде? Той много дружи с нашето семейство.

И тя изброи още редица гръмки имена, които можеха да вдъхнат на Джоана уважение към кръга на познатите ѝ.

— Ралф ми каза, че е откупил вашето родово имение в Съсекс — продължи Лидия. — Разказват, че е чудесен кът.

— Да, имате право.

— Колко е тъжно, че е трябвало да се разделите с това имение! В продължение на няколко века то е принадлежало на вашите прадеди, а сега трябва да го продадете. Казах на Ралф, че е било непростимо безсърдечие от негова страна да ви отнема това имение.

— Той не е направил това, а и не може да го направи — побърза да възрази Джоана, като долови целта на Лидия. — Поне докато е жив баща ми.

— Да, да, зная, но аз имах предвид вас. Ралф всъщност мисли много повече за вас, отколкото предполагате. Той е много милостив човек, само че повечето хора не могат да го разберат. Повечето са склонни да го смятат за обикновен англичанин, мислещ само да увеличи богатството си и лишен от други интереси. Но това не е така. Той е много нежен и любвеобилен човек.

— В такъв случай жена му непременно ще се чувства много щастлива — каза Джоана, като реши да хване бика за рогата.

Лидия не очакваше такава решителност и изгуби самообладание.

— Може би ще сметнете моята откровеност за малко безцеремонна, но трябва да ви кажа, че Ралф във всички отношения е достойна партия, която заслужава внимание.

— В това, което казвате, няма нищо безцеремонно — студено отговори Джоана. — Но позволете ми да ви кажа съвсем откровенно, — в очите на Джоана светна лукаво огънче — че дори да имах желание, не бих могла да се омъжа за брат ви.

— Защо?

— Защото вече съм сгодена.

— Вие вече сте сгодена?

Това съобщение беше нещо съвсем ново за Лидия. Тя се възмути от брат си, който не бе сметнал за нужно дори да я предупреди за това важно обстоятелство.

— Да, сгодена съм.

— Но вие не носите годежен пръстен!

— Това е съвсем излишно, когато две сърца бият в хармония — тържествено отговори Джоана.

— Но Ралф нищо не знае за това.

— В такъв случай се надявам, че няма да пропуснете случая да му съобщите тази новина.

Лидия смутено стана от мястото си.

— Желая ви щастие — каза тя. — Но струва ми се, че във вашето положение би било непростима грешка, ако се омъжите за човек, който не притежава никакво богатство. Мисля, че вашият годеник не би допуснал Ралф да купи родовото ви имение, ако имаше някакви средства.

— Обикновено браковете по сметка биват много нещастни — учтиво възрази Джоана. — Но аз се надявам, че нашият брак по любов, в който никога нито една от страните няма да има каквито и да било парични сметки, ще бъде много щастлив.

Целта на посещениято ѝ беше съвсем ясна за Джоана, пък и Лидия не се опита да скрие разочарованието си.

— Може би все пак ще помислите върху това, което ви казах — каза тя на Джоана на излизане. — Ралф е чудесен приятел и съюзник, но е и много лош неприятел. Един, който реши да си мери силите с него, сега седи в затвора и може на свобода да поразмисли какво представлява Ралф Хамон.

Тя забеляза, че Джоана се изчерви, но си обясни неправилно смущението ѝ.

— Доколкото зная, господин Джеймс Морлек не би седнал да измъчва мозъка си с мисли за брат ви — спокойно възрази Джоана.

— Ах, вие познавате Морлек?

И Джоана почувства върху себе си потъмнелия неприятелски поглед на Лидия.

— Разбира се, че го познавам — бавно и провлечено произнесе тя. — Той е моят годеник.

ЕДНА ЩАСТЛИВА МИНУТА В ЖИВОТА НА СТЕФЪНС

Лорд Крейз се събуди и слезе да вечеря в съвсем безгрижно настроение. Джоана му разказа за посещенията на Лидия и намеренията ѝ.

— Боже господи! — извика той извън себе си. — Как можа да кажеш такава нещца?

— Исках само да я наплаша — отговори девойката.

— Нима не можеше да постигнеш това по друг начин? Как ти хрумна да казваш, че си сгодена за касоразбивач? Или наистина си се сгодила за него? — недоверчиво попита той дъщеря си.

— Не, не, не съм сгодена за него — побърза да успокои баща си тя.

— Слава богу — промърмори лордът, като си изтри челото. — Помислила ли си какъв шум ще вдигнат вестниците? „Девойка от висшите кръгове на обществото се омъжва за касоразбивач.“

— Аз и не помислих за това — смутено измънка Джоана.

Лорд Крейз удовлетворено млъкна. Най-сетне и той веднъж излезе прав в домашен спор.

— Възможно е Морлек да се сметне за обиден. Кой знае, може би тези касоразбивачи да се гнусят от нас, провинциалните аристократи?

— Стига сте се шегували, татко — умолително каза Джоана.

След вечеря Хамон посети лорд Крейз.

— Няма ме вкъщи — побърза да каже лордът, като узна за идването му, и излезе.

Джоана влезе при Ралф в салона.

— Какво значи всичко това? — рязко попита той. Обикновено Ралф правеше много неприятно впечатление, но сега Джоана потрепери, като го погледна. Очите му горяха от злоба, а долната челюст нервно потрепваше.

— Така значи, вие познавате Морлек!? Значи вие сте Джейн Смит? — извика той и тръгна към девойката. Спокойствието на

Джоана само разпали гнева му. — Джоана, аз ви казах, че вие сте единствената жена на света, за която искам да се ожена. Аз по-скоро ще ви убия, отколкото да ви дам на някой друг. Няма да се успокоя, докато не узная, че той вече не е между живите.

Джоана дори не мигна. Само гледаше разгневения Ралф. В погледа ѝ се четеше единствено презрение.

— Всичко онова, което разказах на сестра ви, беше безобидна шега — каза девойката. — Може би не трябваше да ѝ казвам, че съм сгодена, но нейното поведение и разговорът ми повлияха на нервите. Тя е съвсем нетърпима със своите разкази за аристократическите си познанства във Франция.

След това повика Стефънс и каза:

— Стефънс, бъдете така добър да изпратите господин Хамон до вратата. Занапред нас ни няма въщи за него нито в града, нито в имението ни.

Стефънс ниско се поклони на господарката си и решително посочи вратата на Ралф. Това беше най-щастливата минута в живота на стария домоуправител.

УЕЛИНГ ИМА ОСОБЕНО МНЕНИЕ

Полковник Картър от главното следствие извади пурата от устата си и високо се засмя.

— Мили Уелинг, вие сте много романтичен, за да може да се предположи, че действията ви ще се увенчаят с успех. И все пак вие сте един от най-добрите ни детективи. Романтичността в нашата работа няма никакво значение.

Юлиус Уелинг, началник на осми отдел в Скотланд ярд, тежко въздъхна. Той беше възрастен, беловлас човек, с меланхолично тъжно лице. Когато биваше развълнуван, загрижено триеше носа си.

— И все пак всички ваши начинания свършваха успешно — продължи началникът. — Както се вижда, върви ви много.

— Вие забравяте, че това се дължи не толкова на късмета ми, колкото на моята способност — скромно забеляза Уелинг.

В Скотланд ярд, където бе служил тридесет и пет години, го наричаха „учтивия Уелинг“, Той имаше капитански чин и много рядко се показваше в мундир. Обикновено ходеше цивилен. Редица медали за сполучливо разкрити дела кичеха гърдите му.

Джексън Картър и Уелинг едновременно постъпиха на служба. Картър притежаваше организационен талант и бе великолепен кабинетен служител, докато Уелинг бе насочил цялото си внимание към изучаването на хората.

— Както вече ви казах, вие сте романтик — продължи Картър, който обичаше да дразни приятеля си. Това беше единственото му развлечение. — Но трябва да си призная, че вашите фантазии водеха понякога до съвсем невероятни резултати.

Юлиус Уелинг се усмихна и попита:

— А до какво ще доведат сегашните ми комбинации?

— Страхувам се, че този път ще претърпите поражение — сериозно отговори полковникът. — Няма никакво съмнение, че най-после успяхме да заловим човека с черната маска. Много съжалявам, че това направи Марборн, а не някой друг, защото отдавна вече се

готвех да го изхвърля. И като напук, Марборн постигна този успех. Имаме две непоклатими доказателства. Престъпникът е заловен на местопрестъплението и с оръжие. Освен това открихме при претърсването на квартирата му откраднатото — пачка банкноти с печати на ограбената банка. В градината му пък имаше заровен сандък с пари.

— Защо е направил всичко това? — прекъсна го Уелинг. — Това прилича на любителска работа.

— В такъв случай обяснете ми как са попаднали парите в къщата му — каза полковникът.

— Парите може да са занесени в къщата му, за да има срещу него доказателства. Навремето Марборн точно по този начин залови един монетопродавач.

— Нима мислите, че цялата тази история е нагласена, за да го хванат? — учудено запита той.

— Да. Престъплението е било нагласено. Шелман, арестуван навремето от Марборн, беше монетопродавач, но бе толкова хитър, че по никой начин не можеха да го пипнат. И цялата история, въз основа на която успяха да го затворят за десет години, беше нагласена от Марборн.

— Това не го знаех досега — каза Картър и се намръщи.

— Що се отнася до делото на Морлек — предпазливо продължи Уелинг — то ми се струва много чудно. Той твърди, че на слугата му се е случило нещастие. Доколкото си спомням, слугата му живее в Блекхет. Приближава се до къщата, в която трябвало да се намира раненият му слуга, и внезапно бива нападнат. Нима допускате, че при други условия биха успели тъй лесно да го хванат, особено като се вземе предвид, че е имал в джоба си револвер? Той се готви да ограби къщата и оставя автомобила си край входа, без да се помъчи дори да угаси фаровете. А съвсем наблизо има затънтена уличка, в която би могъл да скрие автомобила. Предполагам, че се е готвил да ограби къщата през черния вход. А при това зад къщата има градина, отделена от съседния участък само с ниска стена. Не е ли било по-просто да прескочи през тази стена, отколкото да влезе през вратата на улицата? Той се е защитавал. Но как? Не забравяйте, че в джоба си е имал пълен револвер. И все пак той оказва такава решителна съпротива, че

Марборн е принуден да го зашемети. Защо в такъв случай той не си е послужил с револвера?

— Но цялата тази история с повикването по телефона е чиста лъжа!

— Нищо подобно! Телефонната станция в Ню Крос проверявала линията и по една щастлива случайност е чула разговора, защото бе установено, че апаратът му не работи добре и че се нуждае от поправка.

Полковникът широко отвори очи от учудване.

— Виждам, че сериозно сте се заели с тази работа. Може би сте вървели по следите на човека с черната маска?

Уелинг поклати глава.

— Но следих Марборн — учтиво отговори той. — Началникът на Скотланд ярд споделя мнението ви за Марборн и ми поръча да се заема с него. Човекът, който е телефонира на Морлек за нараняването на слугата му, е самият Марборн. И аз няма да се успокоя, докато Марборн не подаде оставка.

— А как стои работата с Морлек? — попита Картър.

Уелинг махна с ръка, за да покаже, че това му е съвсем безразлично.

— Каквото и да се случи с него в съда, мога да ви уверя, че Джеймс Лексингтън Морлек е човекът с черната маска, най-хитрият и най-ловкият банков касоразбивач в наше време. Имам достатъчно доказателства за това. Преди десет години — продължи той и лицето му доби сериозен вид — полицията е намерила на Портсмудския път един умиращ моряк...

— За какво говорите? — учуди се Картър.

— Говоря за човека с черната маска — невъзмутимо продължи Уелинг — и за това, което го накара да стане престъпник... Та на пътя намерили умиращ моряк и всички усилия да установят самоличността му били напразни. Нещастникът лежи в малките гробища на Хиндхед. Надгробната плоча не носи никакво име. Как мислите, достатъчно ли е това за един човек да стане престъпник?

— Винаги обичате тайнствеността — вдигна рамене Картър.

Уелинг стана от мястото си и тръгна към изхода.

— Да, всичко тайнствено ме е привличало — учтиво добави той.

ДЖЕЙН СМИТ СЕ ЯВЯВА НА СЦЕНАТА

На втория и последен ден от процеса съдебната зала бе претъпкана с народ. Джеймс Лексингтън Морлек се качи по стълбата, която водеше в залата.

Съдията седна в креслото си и погледна обвиняемия. Изслуша показанията на полицаите, прекъсвайки ги от време на време с въпроси.

След като разпита последния свидетел, прокурорът стана от мястото си.

— Желаете ли да повикаме някои свидетели, господин Морлек?
— обърна се съдията към Джеймс.

Джеймс нямаше адвокат и лично водеше разпита на свидетелите.

— Не, милорд. Аз бих могъл да извикам за свидетел телефонистката от станцията Ню Крос. Но това е излишно, щом полицията признава, че действително са ме повикали по телефона. Времето на това повикване се установи също така, както и времето на арестуването ми. От това ясно се вижда, че аз не съм могъл за толкова кратко време да проникна в къщата. Обвинението се гради на това, че у мен е намерено огнестрелно оръжие и апашки инструменти. Но никой не може да докаже, че от по-рано съм имал тези инструменти или пък да посочи кога и къде съм ги купил. Полицаят твърди, че аз съм стар изпечен банков касоразбивач, върху чиято съвест лежат редица грабежи.

— Полицията твърди само, че вие сте заподозрян — прекъсна го съдията.

— Господа — продължи Морлек, — ако твърдението, че съм стар и опитен касоразбивач отговаря на истината, нима няма да ви се стори чудно, че съм се полакомил от пазещи се в частна къща скъпоценности от голямо историческо значение, но съвсем незначителни по своята стойност? Нима не бие на очи неловкостта на моето поведение при този опит за грабеж? И защо бих се заловил за тази работа, щом едва седмица преди това съм успял да открадна от банката извънредно

голяма сума пари? Предположете, че наистина аз, а не някой друг е ограбил банката!

Слушателите в залата се оживиха. Горе, в галерията за публиката, седеше една млада жена, която внимателно следеше хода на процеса. Тя стискаше в ръка носната си кърпичка и се мъчеше да спре биенето на сърцето си.

— Предупреждавам ви, че всичко онова, което кажете, може да влоши положението ви — произнесе съдията.

— Нищо от онова, което казах, не може да влоши положението ми — спокойно продължи Джеймс. — Само ще помоля съдът за миг да допусне, че аз съм опитен касоразбивач, и изхождайки от това предположение, да реши дали мога да вляза насила в частна къща? Полицията ме подозира в най-различни престъпления, опитва се да прокрадне съмнение в миналото ми и аз искам да възстановя честта си. Допуснете, че аз съм човекът с черната маска. Нима той действа така, както се е случило в Блекхет? Какви основания бих имал да се вмъкна там? Наблегнах на телефонния разговор. Нима показанието ми не се потвърди? Твърдя, че ме арестуваха само защото този път инспектор Марборн реши да прояви прекомерно усърдие.

След речта на Морлек прокурорът си каза думата, а после заговори съдията. Думите му направиха голямо впечатление на съдебните заседатели.

— Не се съмнявам, че Джеймс Морлек има престъпно минало. Не се съмнявам и в това, че той е неуловимият касоразбивач, човекът с черната маска. Но най-много се съмнявам, че той има някакво отношение към ограбването в Блекхет. Показанията на полицията не ме удовлетворяват. Съмнявам се в думите на двамата основни свидетели Марборн и Слоун... Но предупреждавам ви — той се обърна направо към Джеймс, — че следващия път, когато Джеймс Лексингтън Морлек се изправи пред мен по обвинение в кражба, ще го осъдя на доживотен затвор.

На Джоана ѝ се стори, че Джеймс потрепери, когато чу заплахата на съдията. Но той веднага се изправи в очакване на присъдата на съдебните заседатели.

— Невинен — произнесоха се те.

Джеймс напусна скамейката на подсъдимите и тръгна към вратата като свободен гражданин. Публиката го разглеждаше с

любопитство, а почтеният беловлас господин се обърна към него със следните думи:

— Много се радвам, че всичко завърши благополучно за вас.

Джеймс се усмихна.

— Благодаря ви, господин Уелинг. Зная, че думите ви са искрени. Всичко това беше нагласено.

— И аз мисля така — потвърди Уелинг и се обърна към Марборн, който мрачно гледаше наоколо си. — Вие чухте, Марборн, какво каза съдията. Това е много неблагоприятно за вас.

— Той не знаеше какво говори — с тона на оскърбена невинност заяви детективът.

— Уволнен сте — каза Уелинг, — също и приятелят ви Слоун. В сряда елате в полицейското управление и предайте мундира.

Джеймс се вслуша в думите на Уелинг. Той разбра какво бе предизвикало това нареждане.

— Извинете, господин Морлек — долетя до ушите му.

Той се обърна и видя пред себе си една елегантно облечена девойка. Тя му подаде треперещата си ръка и му каза:

— Много се радвам, господин Морлек... Много се радвам!

Той ѝ стисна ръката и се усмихна:

— Вие присъствахте в залата, когато се разглеждаше делото. Видях ви в галерията. Аз също много се радвам, че всичко това мина.

Той не знаеше за какво да говори с момичето, но вниманието и съчувствието ѝ го трогнаха. Любувайки се на хубостта ѝ, той добави:

— Надявам се, че нямате много добро мнение за мен. Може да е много интересно да принадлежи човек към престъпниците, но техният живот не прилича на живота на светиите.

— Съвсем не си представях, че сте герой — спокойно отговори девойката.

Джеймс искаше да ѝ каже нещо. Но като улови върху себе си внимателния поглед на полицая, предпочете да прекъсне разговора, страхувайки се да не навлече подозрения към девойката.

— Мисля, че е време да се разделим — каза той.

Девойката събра всичката си храброст и попита:

— Не искате ли да дойдете с мен на чаша чай? Тук наблизо, на Нъгет стрийт има един ресторант. Можем да си починем там.

— Благодаря ви — отговори той след минутно колебание.

— Знаете ли, че трябва да ми бъдете признателен? — попита девойката, когато излязоха на улицата.

— Аз трябва да ви бъда признателен? — учудено повтори Джеймс.

— Да. Наскоро ви пратих едно много важно писмо.

— Вие? Как се казвате?

— Джейн Смит.

— Джейн Смит? — още по-учудено повтори Джеймс. — Значи вие сте ми пратили писмото, с което ме предупреждавате, че Хамон ми крои нещо.

Тя кимна с глава.

— Познавате ли Хамон? Той приятел ли ви е?

— Не — решително възрази девойката, — но често съм се срещала с него. Той често идва при нас на село — в Крейз — побърза да прибави тя.

— Ах, вие живеете в Крейз? Но аз не мога да си спомня за вас.

— Струва ми се, че изобщо никого не забелязвате — сухо отбеляза девойката. — Вие сте необщителен човек, а на нас, простите хора, никога не обръщате внимание.

През това време на деня ресторантът беше съвсем празен. Времето за обед беше преминало, а следобедните посетители още не бяха дошли. Джейн избра маса в една ниша и поръча чай. Джеймс искрено се учуди на умението ѝ да се отнася с прислугата. Той напразно се питаше коя можеше да бъде тази привлекателна девойка и как е било възможно да не я забележи досега.

— Отдавна ли живеете в Крейз? — запита той.

— Там съм родена.

— Откъде знаехте, че Хамон ми крои нещо?

— Чух това от приятелката ми, която живее в замъка.

— Би трябвало да бъда много благодарен на лорд Крейз за вниманието му към мен — полугласно каза Морлек и прибави: — Струва ми се, че старият лорд няма много да се зарадва, ако реша да му благодаря лично. Доколкото зная, той има една дъщеря, нали?

Джейн Смит утвърдително кимна с глава.

— Слушал съм някъде за нея. Разправяха, че е много хубава и мила. Но била много романтичка.

Джейн разкриви устните си.

— Никога не съм чувала такова нещо — отговори тя. — Доколкото зная, тя е много умна и сериозна девойка.

Лакеят донесе чая. Девойката наля чашка на събеседника си. Морлек внимателно следеше движенията ѝ.

Неочаквано тя промени тона си и каза:

— Господин Морлек, мисля, че това беше хубав урок за вас, нали?

— За съдебното заседание ли говорите?

— Да.

— Имате право. Това бе предупреждение за мен. Подценявах Хамон и същевременно надценявах малко способностите на Марборн. Неговият опит да ме улови не беше много хитър.

Тя втренчено го погледна.

— Занапред вие няма да нарушавате закона, нали? — попита тя. — Доколкото зная, миналата ви дейност е била много сполучлива и вие сте натрупали цяло състояние. Нямаме нужда да се занимавате с този опасен занаят.

Джеймс не ѝ отговори веднага. Нещо в движенията и в тона на гласа ѝ му се сториха познати. Къде беше срещал тази девойка? Къде беше чувал гласа ѝ?

— Аз ви познах — неочаквано извика той. — Вие сте същата девойка, върху която за малко щеше да падне гръм по време на бурята.

— Да, така е — призна тя. — Но нали тогава вие не можахте да видите лицето ми?

— Но запомних гласа ви. Той е приятен и мек и не може да се забрави.

Бузите на девойката почервеняха като мак.

— Но тогава ми казахте, че сте на гости в замък — продължи Джеймс, — а сега се опитвате да ме уверите, че живеете на село.

— Излъгах ви — студено каза тя. — Ако настоявате да ви кажа истината, аз съм камериерка в замък.

— Вие сте камериерка? — недоверчиво повтори Джеймс.

— Да, камериерка съм, и то добре платена.

— Не се съмнявам в това — побърза да я увери Морлек. Той погледна ръцете ѝ. Джоана мислено се зарадва, че беше с ръкавици. — Значи ето откъде знаете всичко това! Във всеки случай аз съм ви много благодарен. Още ли служите в замък?

— Не, уволниха ме — продължи да лъже девойката, — задето се върнах толкова късно в онази паметна нощ... Но вие ще прекъснете вашата престъпна дейност след предупреждението на съдията, нали? Нима ще бъдете толкова неразумен и отново ще се върнете към нея?

Морлек силно се засмя.

— Виждам, мила госпожице, че не оценявате както трябва радостта, която ми доставя моят занаят. Иначе не бихте поискали да се откажа от него. Съдията беше много строг, но аз не отдавам голямо значение на съдиите и на онова, което приказват.

— Нима никой в света не би могъл да ви убеди да прекъснете престъпната си дейност? Например, някой роднина или някое момиче...

— Нямам на този свят нито роднини, нито приятели. Може би това звучи малко възвишено, но е така. Именно това ме опечалява. От ваша страна, госпожице Смит, това е много мило — и гласът му zazвуча нежно, — аз отдавам нужното на вашия порив. Но трябва да вървя по пътя си, докато не постигна онова, към което се стремя от няколко години. А сега искам да ви кажа, че се намирате в близост до престъпник много повече, отколкото го допуска приличието. Затова ще ви помоля да си идете вкъщи. Сега в Лондон ли живеете?

— Да... на гости съм у едни приятели — смутено промълви тя.

Отлично.

Той плати сметката. После двамата напуснаха ресторанта. Неочаквано, за негово учудване, тя се върна обратно. Джеймс я последва.

— Там насреща върви един човек, с когото не бих искала да се срещна — обясни тя.

Джеймс погледна през прозореца и видя, че по срещуположния тротоар вървеше Хамон. Той тръгна към една от насрещните къщи и се скри във входа. Джеймс успя да забележи, че Хамон е силно развълнуван от нещо, и изцяло приписа това на изхода на делото.

УЕЛИНГ ИДВА ДА ПОГОВОРИ

Ралф Хамон беше заинтересуван от някои индустриални предприятия. Къщата, в която влезе, бе известна под името „Марокански дом“. Неговите интереси бяха съсредоточени главно в тази страна.

Лицето на Хамон бе потъмняло от злоба. Финансистът нарочно не отиде в съда, смятайки, че не трябва да се показва там. Той очакваше изхода на делото в клуба си и чу омразната дума „невинен“. Това бе невероятно. И все пак се случи: Джеймс Морлек излезе на свобода и борбата започна отново.

Кабинетът на Ралф Хамон приличаше на будоар. Подът беше постлан с меки килими. Мека мебел допълваше наредбата на стаята. Въздухът бе приятно парфюмиран. Ралф отмести настрана купа писма, донесен от секретаря, и с проклетия му каза да го остави на мира.

— Пристигнаха три телеграми от Сади — доложи секретарят, като се спря на вратата.

— Донесете ми ги! — сопна се Хамон.

Като прибегна до помощта на записната си книжка, той дешифрира телеграмите. Но както изглежда, в тези съобщения нямаше нищо весело, защото настроението му не стана по-добро. Лицето му продължаваше да бъде загрижено. Дълго време той седя неподвижно в креслото си, а после протегна ръка към телефона и поиска да го свържат с градската му къща.

— Повикайте на телефона госпожица Лидия — каза той.

След няколко минути на телефона се чу гласът ѝ.

— Премести телефона в кабинета ми — заповяда той. — Искам да поговоря с теб. Морлек е оправдан.

— Наистина ли? — равнодушно забеляза Лидия.

— Остави твоето вечно „наистина ли“ — извика той. — Премести по-бързо телефона!

В апарата се чу късо щракане.

— Какво се е случило, Ралф? — запита Лидия. — Нима е толкова неприятно, че Морлек е оправдан?

— Много е неприятно. Сега ти трябва да се заловиш с него, Лидия. Ще трябва да се откажеш от пътуването в Карлсбад. По всяка вероятност аз ще отпътувам в Танжер и ти ще дойдеш с мен.

— Но нали ми обеща, че никога няма да се връщам там? — каза младата жена. — Нима това е необходимо, Ралф? Готова съм да направя всичко, което поискаш. Но, за бога, не ме карай да се връщам в онази ужасна къща.

В гласа ѝ звучеше искрена молба.

— Ще видим... Почакай ме, след половин час ще си дойда — каза Ралф.

Той окачи слушалката и набързо прегледа пощата, като правеше от време на време бележки в писмата. Няколко книжа прибра в джоба си. В момента, когато ръката му се протегна към звънеца, секретарят се показа на прага и доложи на Хамон, че е дошъл посетител.

— Никого не приемам — ядосано отговори Ралф.

— Но той каза...

— Не ме интересува какво казва. Кой е той?

— Капитан Юлиус Уелинг от Скотланд ярд.

Хамон си прехапа устните. Много пъти беше слушал за Уелинг. Марборн дори веднъж му каза, че капитанът не му е симпатичен. От тези думи той заключи, че Уелинг е неподкупен и че успява в службата. Защо ли иска да го посети?

— Поканете го да влезе — каза той на секретаря.

Като видя Уелинг, Ралф искрено се учуди, че този беловлас и с меко лице човек съвсем не приличаше на полицай. Уелинг влезе в кабинета и учтиво поздрави Ралф.

— Седнете, моля — покани го той. — С какво мога да ви бъда полезен?

— Случайно минавах край вас и се сетих, че би трябвало да ви видя — учтиво каза Уелинг. — Много често минавам край дома ви. Намирате се на удобно за нас място. Само на няколко крачки от полицейското управление.

Ралф тревожно се завъртя в креслото си, като чу тази двусмислена забележка.

— Струва ми се, че нямах удоволствието да ви видя на процеса — продължи Уелинг.

— Не се интересувах от това дело.

— А, така ли? Значи не сте се интересували от делото? Не знам защо, но на мен ми се струваше, че сте много заинтересуван от него. Не разбирам как съм могъл да предположа това.

Финансистът се почувства неловко под погледа на този приветлив човек.

— Отчасти имате право, защото изпитвах малък интерес към това дело. Преди няколко години се срещнах с този човек и благодарение на това можах да дам на полицията някои ценни сведения.

— Не на полицията, а на инспектор Марборн, който на пръв поглед може да мине за полицай. Не намирате ли, че господин Морлек е забележителна личност?

— Всички престъпници са повече или по-малко забележителни.

— Имате право. Всички престъпници са забележителни личности. Но някои от тях са по-забележителни от другите. Съществуват и забележителни личности сред честните хора. Господин Морлек има за слуга едно арабче на име Ахмед. Морлек много добре говори арабски. Вие знаете ли този език?

— Да — троснато отговори Хамон.

— Нима това не е необикновено съвпадение? — продължи Уелинг. — Вие двамата имате някаква връзка с Мароко. Вие сте основали редица дружества, свързани с тази страна, нали, господин Хамон? Основали сте дружество „Марокаш“, целта на което е било да търси нефт в пустинята Хари. Пустинята била на ваше разположение, но вие не сте намерили нефт в нея и тогава дружеството фалирало.

— Нефт имаше, но пресъхна — мрачно възрази Хамон.

— Кажете, Морлек също ли се интересува от марокански предприятия? Той няколко години е живял в тази страна. Срещали ли сте го там?

— Никога не съм го срещал. Впрочем, веднъж го видях — отговори Ралф. — Сигурно знаете, че в Танжер се събира утайката на Европа?

— Да, имате право. Помните ли историята с елмазения синдикат? Основахте го преди дванадесет години и той също фалира.

— За съжаление.

— Съжаление заслужава не толкова синдикатът, колкото нещастните акционери.

— За тях не се безпокойте. Аз бях единственият притежател на това предприятие — възрази Хамон. — Но ако сте дошли тук да събирате сведения за предприятията ми, капитан Уелинг, ще ви бъда много благодарен да ми кажете открито какво ви интересува и какво искате от мен?

— Нищо не искам — отговори Уелинг. — Аз съм толкова стар, че понякога чувствам нужда просто да побъбря с някого. Времето лети бързо... Когато си спомня великолепните реклами, в които се казваше, че на четиридесет и пет километра от Танжер са намерени чудно големи и ценни елмази, струва ми се, че всичко бе вчера. Кажете, много хора ли се хванаха на съобщенията ви?

Тонът на Уелинг беше толкова безразличен, че Ралф не можа да схване веднага съкровения смисъл на думите му.

— Какво искате да кажете с това? — запита той. — Аз вече ви казах, че всички акции бяха мои и нито една не мина в чужди ръце. Ако се съмнявате в думите ми, може да проверите документите. В един вестник се появи статия, в която изказваха съмнение, че основателите на синдиката не са честни. Тогава аз изкупих всички акции.

— Значи твърдите, че нито една акция не е отишла на пазара? — повтори Уелинг.

— Нито една — упорито потвърди Хамон.

Господин Уелинг си взе шапката и чадъра и стана от стола.

— В такъв случай — меко продължи той — всичко това остава неразрешима загадка. Ако нито една акция не е отишла на пазара, защо Джеймс Морлек ви преследва от десет години? Защо ограбва банки и защо стана престъпник? — Уелинг тръгна към вратата, спря се на прага и запита: — Вие никога ли не сте срещали един моряк на Портсмудския път?

Хамон потрепери.

— В наше време те не попадат по пътищата, а предпочитат да пътуват с влака — продължи детективът. — Така е по-спокойно. Във влака не е тъй лесно да се убие човек, както на пътя. Помислете над това.

МАРБОРН СЕ ОСИГУРЯВА

Какво знаеше Уелинг? Какво му бе разказал Морлек? Хамон си спомни слънчевия ден в Мароко и пътуването на двама мъже с мулета в пустинята. Единият от тях беше Хамон, а другият човек му беше гост. Насреща им препускаше млад човек. Той за миг спря коня си, втренчено погледна срещнатите и продължи пътя си. Случайният свидетел представляваше голяма опасност за Ралф Хамон.

Затова сега финансистът несъзнателно посегна към револвера си. Но веднага пак се овладя, върна се към реалността и излезе от кабинета. На вратата го срещна секретарят.

— Елате у дома и донесете пощата — каза му Ралф.

Той беше успял да забрави, че вкъщи го чака Лидия.

— Нали ми обеща, че веднага ще си дойдеш — ядосано се нахвърли тя върху брат си, когато той влезе. — Довечера съм канена на вечеря у лейди Клербъро и имам само пет минути на разположение.

Еlegantен вечерен тоалет прилепваше плътно върху изящното ѝ тяло. Но това великолепие на сестрата не направи никакво впечатление на Ралф.

— Само пет минути ли имаш? — равнодушно попита той. — Това е достатъчно. Ще поговорим за Морлек?

— За Морлек? — повтори Лидия. — Нима не свършихте с него?

— Сега въпросът стои малко по-другояче. Пита се дали той не е свършил с нас? — мрачно отговори Хамон. — В това е целият въпрос. Ще ме остави ли той на мира, или не? Ти трябва на всяка цена да се запознаеш с него. На всяка цена... и с каквито и да е средства... Искам да се помирят с него. Може би твоята външност ще му направи впечатление.

— Какво искаш? Да се влюби в мен или да се омъжа за него?

— Напълно ми е безразлично. Просто трябва да го накараш да се откаже от намерението си да ми отмъсти.

— Нима законът не те закриля? — многозначително попита младата жена. — Не бих искала да изгубя извоюваното с такъв труд

положение. А ти сам разбираш, че не е съвсем прилично да се срещам с престъпник, макар и оправдан от съда.

Ралф мрачно я погледна.

— Мислех, че веднъж завинаги си изхвърлила от главата си всички тези глупости.

Тя почувства силно желание да му възрази, но като улови мрачния му поглед, млъкна.

Ралф Хамон беше богат, но много голям скъперник. Той събираше всякакви боклуци, надявайки се да му потрѣбват. Шкафът му бе пълен с износени костюми, които продължаваше да пази. Всяко парче хартия представляваше ценност за него. И той не се стесняваше да къса неизписаните страници от получените писма, за да ги употребява за бележки.

Джеймс Морлек много сполучливо беше сравнил Хамон с маймуна, която за нищо на света няма да си разтвори юмрука и да изпусне сливата, макар това да ѝ струва животът. Разумът подсказваше на финансиста, че трябва да изгори намиращия се в него документ, който можеше да стане повод за ред нещастия. И все пак не се решаваше по същия начин, както маймуната не се решава да разтвори юмрука си, в който държи апетитната слива.

Библиотеката, където обикновено работеше Хамон, се намираще на втория етаж. Макар че той не беше любител на книги, трите стени бяха закрити с рафтове с много томове. Обаче от пръв поглед се виждаше, че тези книги са донесени от съответната фирма без особен подбор и че собственикът им рядко ги отваря. И все пак една от тях беше негово настолно четиво. В обикновено заключеното малко шкафче се намираще книгата с Емерсънови етюди.

Хамон заключи вратата, спусна щорите, отвори шкафа и взе книгата. Както изглежда, тази разкошно подвързана книга бе по-тежка от другите, защото той не можеше да я държи с една ръка. Наглед тя с нищо не се отличаваше от другите книги. Финансистът извади връзка с ключове и мушна единия от тях в дупчицата, която се виждаше в единия край. Книгата се отвори. Оказа се, че под подвързията се крие стоманена масивна кутийка, пълна догоре с документи. Той извади от нея един, сложи го на бюрото и започна да чете. В него се изброяваха всичките му деяния. Само едно от тях беше достатъчно да го изпрати на бесилката. С трепереща ръка той запали клечка кибрит и се

подготви да я поднесе до листа. Но в последния момент се поколеба и пак сложи документа в кутията книга.

На вратата се почука. Хамон бързо върна книгата на мястото ѝ в шкафа и отиде при вратата.

— Кой е?

— Ще приемете ли господин Марборн? — тихо попита слугата.

— Да. Поканете го да се качи горе.

Той отключи вратата и се приготви за срещата с бившия детектив.

— Вие провалихте цялата работа! — ядосано каза Хамон.

— А вие провалихте цялата ми кариера — отговори детективът. — Аз ще трябва да се оттегля от службата. Много ме е яд, че се свързах с този проклет Морлек!

— Говори направо по въпроса — нетърпеливо го прекъсна Хамон и извади шише уиски и сода, като ги сложи пред госта.

— Уелинг ми събщи, че съм уволнен — каза Марборн. — Но дори ако не бяха ме уволнили, трябваше да си подам оставката. Трябва да ми намерите някаква работа.

— Я гледай — неприветливо каза Хамон. — Мислех, че ще бъдете по-скромен в исканията си.

— Не знам кой би трябвало да бъде по-скромен — аз или вие — извика Марборн.

— Не си заслужава да се караме — миролюбиво каза Хамон и наля на детектива чаша уиски. — Ще се помъча да ви намеря работа. Тъкмо сега ми трябва един човек в Танжер. Но вие не бива да ме обвинявате за вашите беди. За тях е виновен Морлек.

— Проклетият Морлек! — извика Марборн и на един дъх пресуши чашата. След това седна до масата и извади от джоба си лист. — Ето сметката. Отбелязах всички разходи по тази работа.

Хамон въздъхна дълбоко, като видя отбелязаната сума. Беше твърде висока.

— Не съм ви упълномощавал да правите такива големи разходи.

— Казахте ми да не се ограничавам.

— Но тук са отбелязани около хиляда фунта... Вие ме разорявате. Забравяте, че и без това вече ви дадох доста пари — продължи Хамон, но бе прекъснат.

Влезе домоуправителят и му пошушна нещо.

— Той тук ли е? — развълнувано попита Хамон.

— Да, тук е.

Финансистът се обърна към Марборн.

— Той е тук.

— Кой — учуди се бившият детектив. — Да не би да имате предвид Морлек?

Хамон кимна с глава.

— По-добре ще бъде, ако вие останете тук горе. Ще ида сам и ще поприказвам с него. Оставете вратата отворена. Ако чуете шум или вик, веднага слезте долу.

Джеймс Морлек чакаше Хамон в салона. Ралф поздрави неочаквания си гост толкова учтиво, на колкото бе способен.

— Заповядайте, мили Морлек! Не можете да си представите колко се радвам, че ви оправдаха — каза той, като се обърна към Джеймс.

— Реших да се откажа от опасния си занаят — кратко му отговори Джеймс.

— Отдавна беше време за това. Може би ще ви бъда полезен с нещо? — запита Хамон.

— Да. Върнете ми документа, подписан от човека, с когото ви срещнах преди дванадесет години в Мароко.

— Нека предположим за миг, че този документ наистина е у мен — каза Хамон. — Нима допускате мисълта, че наистина бих се съгласил да ви го дам?

— Ще ви дам достатъчно време да напуснете страната и да се скриете. Освен това ви обещавам, че няма да повдигам обвинение срещу вас. Знаете, че без моето показание обвинението срещу вас от само себе си ще отпадне.

Хамон се изсмя.

— Нямам намерение да напускам Англия. Още повече, че в най-скоро време се готвя да се оженя — за лейди Джоана Кърстън.

— Тя е симпатична личност. Не беше ли дъщеря на стария лорд Крейз?

— Да.

— И тя е съгласна да се омъжи за вас, знаейки вашето минало?

— Тя знае за мен само толкова, колкото трябва да знае.

— В такъв случай ще се постарая да ѝ разкажа нещо повече. Но вашите семейни работи нямат никакво отношение към това, за което смятам да говоря с вас. Дойдох да ви дам възможност да се избавите от много неприятности. Предайте ми този документ, Хамон!

Хамон отново се засмя високо.

— Вие преследвате призрак — каза той. — Този документ изобщо не съществува. Някой се е пошегувал с вас и вие сте се уловили на въдицата му. А сега стига за това. Нима не бихме могли да свършим работата си мирно и тихо? Нима не можем да постъпим като благородници?

— Аз мога да постъпя като благородник, защото съм роден благородник. Но вие сте мошеник и измамник, забогатял чрез разорението на другите. За последен път ви давам възможност да се спасите. Дайте ми документа и аз ще престана да ви преследвам.

— По-скоро ще се съглася да ида в ада — злобно отвърна Хамон.

— Виждам, че ръката на маймуната предпочита да остане в капана. Вие сте много алчен, за да я разтворите. Това беше последното предупреждение.

Хамон заключи след него вратата и се качи в библиотеката. За негово най-голямо учудване Марборн не беше там.

— Видяхте ли къде отиде Марборн? — попита той слугата.

— Да, господине. Току-що си отиде. Стори ми се, че много бързаше.

— Чудно нещо! — промърмори Хамон.

На бюрото видя лист, на който Марборн бе написал: „Ако откажете да заплатите разходите ми, в бъдеще ще бъдете принуден да плащате големи суми.“.

Хамон замислено си потърка брадата. Какво означаваше тази загадъчна записка? Сигурно Марборн се бе ядосал на възраженията му и бе предпочел да си отиде. Като се озърна, Хамон забеляза, че вратичките на шкафа за книги бяха отворени. А нали преди това грижливо ги затвори. Той скочи от мястото си и се спусна към шкафа. Заветната книга стоеше на мястото си, но бе обърната с гърба нагоре. Той бързо я свали от рафта и с ужас забеляза, че бе забравил да я затвори. Прегледа трескаво книжата, но документът, от който зависеше животът му, го нямаше.

Съвсем объркан, се затича надолу по стълбите и извика на домоуправителя:

— Накъде отиде Марборн?

— Към Гросвенър скуеър — отговори слугата.

— По-бързо... Автомобил! — изпъшка Хамон.

Върна се горе, заключи сандъчето с документите и изскочи на улицата. Скочи в автомобила и потегли към квартирата на Марборн. Там му казаха, че детективът още не се е върнал. Малко преди това се обадил по телефона и казал, че днес изобщо няма да се прибира вкъщи.

Хамон бързо прецени злополучно стеклите се обстоятелства. Сега не му оставаше нищо друго, освен веднага да иде в Скотланд ярд. Марборн рано или късно трябваше да иде в полицейското управление по служба. В Скотланд ярд той случайно срещна Уелинг. Изглежда, старият детектив съвсем не се учуди на срещата с него.

— С Марборн ли искате да говорите? — попита той. — Страхувам се, че не е тук и изобщо няма да дойде повече. Важна работа ли имате с него?

— Нима няма да се върне тук? — запита Хамон.

— Трябва да се върне. Утре сутринта има важен разговор с началника.

— Има ли приятели? Къде живее Слоун?

Уелинг намести очилата си и втренчено погледна Хамон.

— Много сте угрижен и сигурно желаете колкото се може по-скоро да се видите с него. Да не му се е случило нещо?

— Да... т.е., не... нищо сериозно. Така просто... лична работа.

— А, тъй ли? — каза Уелинг.

Той отиде до масата, отвори адресната книга и написа на едно листче адреса на Слоун.

— Много ви благодаря, капитан Уелинг — каза Хамон. — Не очаквах, че ще бъдете тъй отзивчив към молбата ми.

— Правим за народа всичко, което ни е по силите — учтиво отговори Уелинг.

След като Хамон си излезе, той се приближи до телефона и повика дежурния полицаи:

— При мен току-що беше някой си Хамон. Кажете на сержант Левис да го проследи и да не го изпуска от очи. Искам да знам къде

отиде и какво е станало с него — след това затвори слушалката, разсеяно потърка ръце и си каза: — Струва ми се, че с него е станало нещо много сериозно.

БОРБА ЗА ЖИВОТ

Никога досега Джеймс Морлек не беше вървял тъй бавно към Стария дом, както днес. Предусещаше, че цялото местно население ще бъде потресено до дъното на душата си от вестникарските съобщения за него. Той се усмихна при мисълта каква врява ще се вдигне сред тези хора, като чуят за процеса. Неговите слуги получаваха големи заплати и нямаха причини да се оплакват от господаря си. Той не знаеше какво става в Стария дом, откакто го арестуваха, защото сега за първи път отиваше в имението си.

Вратата на къщата бе широко отворена. Джеймс влезе в салона. Домоуправителят отвори широко вратата пред него и ниско му се поклони.

— Всичко ли е наред, Уилям? — попита Морлек, като му подаде палтото и шапката.

— Да — отговори Уилям. — Но ще ми позволите ли да поговоря с вас насаме?

— Разбира се, Уилям!

— Принуден съм да ви помоля, господине, да уволните жена ми и мен самия.

— Вие искате да ме напуснете? Не ви ли харесва службата?

— О, харесва ми — смутено отговори домоуправителят. — Но селският въздух ми вреди. При това тъкмо сега ми предложиха хубаво място в града.

— Както искате — отсече Джеймс и подаде на домоуправителя няколко банкноти. — Ето ви заплатата до днес.

— Кога ще ми позволите да напусна службата?

— Веднага — последва бърз отговор. — След час заминава влак за толкова любимия ви град. Ще заминете с него. Разбрахте, Уилям, нали?

— Да, господине — отговори смутеният домоуправител. — На мен още няколко души ми казаха, че искат да си отиват. Но аз им отговорих, че не мога да се занимавам с това.

— Изпратете ми онези, които не искат да ми служат! — нареди Джеймс.

След домоуправителя дойде готвачката. След нея последва цяла върволица слуги. Всеки имаше своя измислена причина, която го караше да се отказва от работата, но никой не се осмеляваше да каже истината. Само малката миячка на съдове с изцапано от сажди лице влезе при него в кабинета и безцеремонно си опря ръцете на хълбоците.

— Защо се готвите да ме оставите, Джеси? — попита я Морлек.

— Защото сте крадец, господине — отговори тя кратко и ясно.

Той се облегна върху гърба на креслото и високо се засмя.

— Вие получавате два фунта заплата. Но ето ви пет фунта награда, задето излязохте най-честна и откровена от всички. Ето, вземете ги и не се страхувайте — парите са истински и не са крадени.

Най-сетне всички слуги си отидоха. Изоставеният господар заключи вратата и се върна в опустялата си къща. Помисли да извика Бинджер, но не искаше да го отделя от семейството му в Лондон. А пък Ахмед имаше слаба представа за европейската кухня, въпреки че умееше да вари великолепно кафе.

Джеймс обиколи празната къща. Отиде в склада за хранителни продукти и потърси нещо за ядене. За негово щастие в склада намери масло, хляб и сирене.

В селото имаше универсален магазин, от който можеше да се купи всичко. Когато Джеймс се приближи, от магазина погледна развълнуван младеж, а после се показа и самият собственик, господин Колтер. Джеймс бавно слезе от автомобила и се приближи.

— Добро утро — каза той. — Моля ви, изпратете в Стария дом хляб, четвърт масло и десетина яйца.

Господин Колтер пристъпи напред.

— Няма да пратя нито хляб, нито останалите продукти, господин Морлек. До ден-днешен опазих честното си име и не се допирах до крадени пари. Нямам нищо общо с крадци и престъпници.

Джеймс извади пурата от устата си и премигна.

— Това сигурно означава, че не искате да ме снабдявате с продукти, така ли? — попита той.

— Точно така — отговори господин Колтер, като величествено гледаше Джеймс през очилата си. — И на раздяла ще ви кажа още

нещо. Колкото по-скоро се махнете от този окръг, толкова по-добре ще бъде това за всички ни.

Джеймс погледна магазина.

— Вие развивате тук добра търговия, Колтер — каза той. — Искате ли да ми продадете предприятието си?

Господин Колтер поклати глава. В това време в магазина влезе жена му, която до този момент подслушваше разговора от съседната стая.

— Ние не искаме вашите пари — решително каза тя. — Нищо няма да ви продадем. И така е срам и позор, че честни хора трябва да се срещат с крадци. Само това липсваше — престъпниците да изкушават честните хора.

— Добре, щом не искате — каза Джеймс и се отдалечи.

Неговата банка се намираше срещу магазина на Колтер. Джеймс влезе вътре, поговори с директора и купи от него постройката до магазина на Колтер. А в девет часа вечерта от Лондон пристигна един млад и енергичен човек.

— Търговската камара ви препоръчва като опитен и енергичен търговец — обърна се към него Джеймс.

— Ще се помъча да удовлетвори очакванията ви — малко самонадеяно отговори новопристигналият.

— До Колтеровото се намира едно търговско помещение. Бих желал още утре да отворите в него магазин. Повикайте дърводелци, снабдете се с всички необходими стоки, които продава Колтер, и продавайте всичко с двадесет и пет процента по-евтино от него. Наемете автомобил и организирайте в околността голяма реклама. Ако Колтер намали цените, намалявайте и вие. Разбрахте ли ме? Вие трябва да продавате с двадесет и пет процента по-евтино от него.

По обед Джеймс си свари чай и изяде няколко сухара с шунка. Вечерта яде същото, само че без шунка. На другия ден закусва само сухари. Яденето беше малко еднообразно, но той се чувстваше отлично. Като си свали палтото, той се залови да нарежда къщата, справяйки се с тази работа като най-добрия слуга.

През целия ден към селото пристигаха автомобили с работници, строителни материали и продукти. За няколко часа постройката се преобрази в хубав магазин. Младият човек от Лондон предвиди

всичко: непрекъснато идваха нови и нови стоки. Господин Колтер стоеше на прага на магазина и самодоволно поглаждаше брадата си.

— Най-късно след една седмица тази чудесна болница ще се затвори — каза той на събралите се около него съседи. — Навремето аз имах много такива конкуренти, които бързо-бързо изпокапаха.

Следобед лондончанинът напечата цветни бюлетини и всички местни жители научиха, че отсега нататък стоките ще се продават на по-ниски цени в името на общото благо. Господин Колтер бързо отиде в полицията, надявайки се да намери там закрила. Но сержантът го изпрати при адвоката, който повече разбираше от тези работи. Адвокатът му съобщи, че нищо не може да се предприеме по съдебен ред срещу новия стопанин на бакалията.

— Няма такъв закон, въз основа на който да може да се забрани на новия собственик да продава по-евтино стоките си — каза адвокатът. — Ако иска, дори може да ги раздава безплатно.

— Но тази бакалия е отворена с парите на касоразбивач — изстена нещастният търговец.

— Дори ако беше отворена с парите на убиец, пак нищо не може да се предприеме — продължи адвокатът.

След като се посъветва с жена си, господин Колтер облече празничните си дрехи и отиде в Стария дом. Завари Джеймс на входната врата усърдно да чисти и лъска дръжките.

— Моля ви, седнете — учтиво предложи Морлек.

Колтер се озърна, но не видя никъде стол.

— Можете да седнете на земята или на стъпалата — невъзмутимо продължи Джеймс. — Аз ви слушам.

— Знаете ли, господин Морлек, работата отиде малко по-далече, отколкото трябваше. Вие ме лишавате от хляб.

— Зная само, че вие отказахте да ме снабдите с хляб — възрази Джеймс.

— Още утре ще отида при лорд Крейз и ще му се оплача от поведението ви. Той няма да допусне да ме разори някакъв си пришълец, мен, който живея тук от четирийсет години. Целият окръг е зад мен.

— В това ще се убедим, след като почнат да се продават стоките с двадесет и пет процента по-евтино.

— Нищо по-ужасно не се е случило от сътворението на света! — извика възмутеният търговец.

— Забравяте Вартоломеевата нощ, Нероновото гонение на християните и Иродовото избиване на невръстните деца. Тези произшествия са били и нещо по-ужасно.

Господин Колтер се върна в селото и побърза да напечата позив към селяните, в който излагаше своето виждане за нещата. Бедният Колтер едва на другата сутрин разбра каква глупост бе извършил. Той получи писмо от адвоката, в което се питаше кой е отговорен за това печатно произведение. Адвокатът беше получил от довереника си заповед да заведе дело срещу автора на тези хвърчащи листчета.

Джеймс започна да се нервира от принудителната диета и еднообразната храна. Но един ден той намери пред вратата кошничка с яйца. Той дори не се помъчи да запали печката, а сложи спиртничето в разхвърляния си кабинет. Готвеше се да направи омлет, но нямаше понятие как се прави това. В резултат на усилията му кабинетът се напълни с дим и миризма на изгорели яйца.

НЕОЧАКВАНА ПОДКРЕПА

Над това занимание го завари неочаквана гостенка. Тя се показа на вратата и учудено загледа разкрилата се пред нея картина.

— Какво правите? — изумено запита тя, като се затича към него и му дръпна тигана. — Трябва най-напред да сложите масло или мас!

Джеймс не можа да произнесе и дума от учудване. Той съвсем не очакваше да види в този момент Джейн Смит. Тя беше по-хубава от всеки друг път. Облеклото ѝ се състоеше от простичък син костюм с голяма обърната яка и малка черна шапчица.

— Откъде пристигнахте? — запита той.

— От селото — отговори тя, като намръщи нослето си и каза: — Тук страшно мирише. Отворете прозореца.

— Защо? Нима ометът ми е лош?

— А непременно ли трябваше да го печете?

След като си свали палтото и угаси спиртничето, тя каза:

— Дойдох да видя какво правите вие, бедното американско сираче.

Джеймс послушно занесе спиртничето, тигана и съдовете в кухнята. Учудено гледаше ловките движения на девойката, която за толкова кратко време успя да накладе огън.

— Излиза, че дори кладенето на огън е изкуство. Това не знаех. Майка ви знае ли, че сте тук?

— Аз нямам майка...

— А баща ви?

— Баща ми е в Лондон. Потърсете мазнина.

Джеймс послушно отиде в килера и донесе мас.

— Нямате ли в къщата мляко? — попита тя.

— Имам само каймак.

— Но защо живеете тук? — продължи да пита девойката, като шеташе около печката. — Нали в Лондон имате чудесна къща?

— Предпочитам да живея тук.

— Колко мъжки звучи това. „Предпочитам да живея тук?“ — повтори тя, като се опита да имитира гласа му. — Но вие тук ще умрете от глад. Нима не знаете, че чистите души на местните жители не искат да имат нищо общо с човек, който има толкова тъмно минало? Повикайте слуги от Лондон. Защо не повикате тук верния си Бинджер?

— Бинджер? — учудено повтори Джеймс. — Нима го познавате?

— Говорих с него. Когато бяхте арестуван, го попитах дали не мога да ви бъда полезна с нещо. При това трябваше да бъда много предпазлива с него в разговора, за да не разбере, че зная всичко. Попитах го къде се намирате сега и той ми каза, че сте отишли на село.

— А в това време аз седях в затворническата килия — високо се засмя Джеймс.

— Тогава ми се отдаде случай да се полюбувам на арабчето. Вие по-рано в Мароко ли сте живели?

— Да, но много малко.

Девојката пак се залови със закуската и Джеймс забеляза, че тя се замисли дълбоко.

— Знаете ли кой е причината за вълнението в селото? — попита тя след кратко мълчание. — Не вярвам да мислите, че тези хора са толкова морални и нравствени, за да устроят цялата тази врява. Преди седмица тук дойде господин Хамон. Именно той насъска срещу вас съседите. Повече от сигурна съм, че той е успял да поговори и с вашия домоуправител. Всичко това го зная от камериерката си, която живее на село.

— От кого знаете това? — бързо попита Джеймс.

— Ох, сбърках... Исках да кажа — от леля ми — решително заяви девојката. — Та това ми заяви леля ми, от която такива работи не се укриват.

— Значи вие през цялото време живеяхте тук?

— Не, бях в Лондон. Тя ми разказа това след връщането ми. Най-сетне, ето и закуската е готова...

— Но аз не мога да изям и трите яйца — възпротиви се Джеймс.

— Това не е нужно. Едното яйце ще изям аз.

Девојката отиде във вестибюла и се върна с пресен хляб и пакет масло.

— Ще закусваме в кухнята, защото там се чувствам по-свободно — каза тя. — След закуска ще разгледаме къщата ви и ще видя какво

трябва да се предприеме. Мога всеки ден да идвам тук за два часа.

— Утре пак ли ще ме посетите? — жадно попита Джеймс.

Тя кимна с глава и той облекчено въздъхна.

— Колко е чудно, че тази сутрин не забелязах вашето появяване! Гледах през прозореца и виждах пред себе си пътя, който води към селото.

— Не дойдох по пътя. Дотук води една малка пътечка. Минах по нея. От само себе си се разбира, че съм принудена да пазя честното си име и затова мога да идвам тук само тайно.

Той високо се засмя.

— Искате да ме уверите, че обръщате внимание на това, което приказват селските клюкарки за вас? О, много се лъжете, ако си мислите, че ще повярвам на това. Готов съм да повярвам, че живеете на село. Но никога няма да повярвам, че сте проста слугиня.

— Донесете ми една тупалка — каза девойката. — Искам да разпръсна съмненията ви и да ви покажа как трябва да се работи.

Джеймс не забелязваше как лети времето. И когато девойката влезе при него в кабинета да му каже, че си отива, на него му се стори, че тя е престояла не повече от десет минути.

— Вие се готвите да си отивате вече? — разочаровано каза той.

— Да. А вие останете тук и не вървете след мен. Изцяло се доверявам на вашата тактичност и се надявам, че няма да се опитвате да ме търсите в селото. Не се опитвайте да търсите и роднините ми. Задоволете се с това, че се казвам Смит.

— Лека нощ, Джейн! — извика Морлек, обзет от възторг.

Той ѝ подаде ръка. И му се стори, че лека червенина заля лицето на девойката.

— Ще ви помоля за малка услуга — в замяна на моите услуги откажете се от плановете си за отмъщение. Оставете бедния Колтер на мира. Той не е виновен, че има такъв ограничен кръгзор. Пък и вие надали ще изпитате удовлетворение да разорите този нищожен човечец.

— Имате право — отбеляза Джеймс. — Но не мога да се примиря с мисълта, че противникът ми ще възтържествува.

— Той съвсем не мисли да тържествува. Ако искате, ще ви разкажа цялата му история. Той спекулира с нефтени акции и се разори. Посъветвал го да купи тези акции Хамон, който се престорил,

че е заинтересуван от курса им. И сега този дребен човечец е близо до фалит. Ако отворите бакалията си, той за една седмица ще свърши.

След час Джеймс отиде до селото и посети Колтер. Малкият човечец този път беше много скромнен и отстъпчив. Като видя Морлек, учтиво го попита за целта на посещението му.

— Вие знаете, че имам нужда от хляб, масло и яйца — малко иронично каза Джеймс. — Искам всеки ден рано сутринта да ми донасяте тези продукти. Не забравяйте да ми пращате и литър мляко. Засега това е всичко.

— Слушам, господин Морлек — смирено рече бакалинът. — Бъдете спокоен, ще ви пратя най-добрите продукти. Целият ми магазин е на разположението ви. Ако решите да отворите магазина си, аз ще бъда разорен.

— Вижте, господин Колтер, докато ми набавяте всичко необходимо, няма да отворя бакалията си — добродушно рече Джеймс. — Надявам се, че ме разбирате.

— Да, господине — покорно повтори Колтер и изпрати Морлек до вратата, като ниско му се кланяше.

Вечерта Джеймс изпрати обратно в столицата лондонския търговец, а целия наличен запас от стоки отстъпи при изгодни условия на щастливия Колтер.

На другата сутрин Джеймс се събуди рано и бързо се запъти към градината. На входа търпеливо го чакаше пратеникът на Колтер. Скоро се появи и Джейн Смит. Морлек веднага забеляза, че с нея е станала някаква промяна.

— Вие сте плакали? — съчувствено попита той.

— Не, не... просто спях — бързо възрази девойката.

— Все пак сте плакали — повтори Джеймс.

— Ако още веднъж повторите това, ще се обърна и ще си ида. Съвсем не очаквах, че ще ми омръзнете с вашите неуместни повторения.

Той млъкна, но продължи да мисли за чудната промяна, станала с девойката. Дали не бяха възникнали трудности във връзка с посещението в Стария дом? Той съвсем не можеше да повярва, че тя беше просто слугиня. По-скоро бе готов да допусне, че е бедна роднина на някое от околните семейства. Следобед се опита да завърже с нея разговор, но опитите му останаха напразни.

— Къде живеете? — неочаквано попита той.

— Ах, тук наблизно — уклончиво отговори девойката.

— Казахте ли ми поне веднъж истината, мила госпожице?

— Аз бях най-честният човек на света, докато...

— Докато?

— Докато не почнах да лъжа. Това е всичко.

— Искях да ви кажа — започна той, като си спомни за случилото се предния ден, — че двама от слугите ми се върнаха и пожелаха пак да постъпят на работа при мен.

— Ако вие пак ги приемете, никога вече няма да дойда при вас — решително произнесе девойката. Но като си даде сметка за това, което каза, прибави: — Моля ви се, вземете ги, ако обичате. Най-умното е да вземете пак слуги, които са свикнали с реда в къщата ви. Ще ви помоля само да ми кажете предварително кога ще се върнат.

След като се нахраниха, Морлек помогна на девойката да измие съдовете и тръгна към кабинета си, за да се залови с преписката. Стълбата, която водеше към долния етаж, се опираше в едно малко вестибюлче, и той много се учуди, като завари там една млада непозната дама. Както изглежда, той беше оставил входната врата незаклучена или пък не бе чул звънеца. Дамата беше хубава и много елегантно облечена. Тя приветливо му се усмихна и му подаде ръка.

— Вие сте господин Морлек, нали? — попита тя. — Веднага ви познах. Много приличате на портрета си. Познавате ли ме?

— Струва ми се, че досега не съм имал честта да се срещна с вас — отговори Джеймс.

— Аз си позволих просто да ви посетя, господин Морлек. Този отвратителен спор между вас и моя брат трябва най-сетне да свърши.

— С вашия брат? — учудено повтори Джеймс.

— Да, точно така — и тя лукаво се усмихна. — Но кажете ми все пак, че нищо не кроите срещу бедния Ралф.

Едва сега Джеймс се сети коя беше тази млада девойка.

— Значи вие сте госпожица Хамон?

— Отгатнахте. Нарочно дойдох от Париж, за да ви видя. Ралф е много загрижен, задето отношенията ви придобиха такъв характер.

— На драго сърце съм готов да ви повярвам — съгласи се Джеймс. — И вие сте дошли от Париж нарочно, за да отстраните разногласията ни. О, да, вие бяхте Лидия Хамон. Как съм започнал да

забравям! Сега си спомням. Помня ви още от времето, когато брат ви не беше богат.

Лидия съвсем не желаше да ѝ напомнят за това време и побърза да отклони разговора от тази опасна тема.

— Нима няма никаква възможност да ви примиря с Ралф и да намеря изход от създалото се положение? Нима не можете да работите заедно?

Неочаквано вратата се отвори и в стаята влезе Джейн Смит. Тя се готвеше да си отива и си слагаше ръкавиците.

— А аз мислех, че сте в кабинета си — заговори тя, но веднага млъкна, като забеляза гостенката.

Дали Джейн се учуди на гостенката, или не, но Лидия остана просто като гръмната. Тя поднесе лорнета към очите си и се опита да се престори, че непринудено разглежда Джейн. Но всъщност бе силно развълнувана.

— Нима това сте вие? — извика тя. — Лейди Джоана Кърстън?

БЕЗУСПЕШНА МИСИЯ

Лейди Джоана Кърстън! Джеймс не искаше да повярва на ушите си.

— Заблуждавате се — прекъсна я Джеймс. — Тази девойка е госпожица...

— Не, не, това е лейди Джоана Кърстън! И аз много се радвам, че сте такива приятели. Надявам се, че годеницата на брат ми ще помогне да се примиря с Ралф.

— Коя е годеницата на брат ви? — попита Джоана, учудена от нахалството на Лидия:

— Всички знаят, че сте сгодена за него — усмихна се Лидия.

— Това може би знаят само лудите, склонни да си въобразяват много неща. В лудницата ще намерите хора, които не само си въобразяват, но и да вярват, че са роднини на Наполеон Бонапарт — рязко възрази Джоана. — Всъщност аз и баща ми нищо не знаем за такъв годеж.

Лидия вдигна рамене. Тя се помъчи да намери някакво обяснение на Джоаниното присъствие в тази къща и не намери никакъв отговор. Неочаквано се сети, че девойката се намираще при Джеймс и че те двамата са сами вкъщи. Тази мисъл я накара да застане нащрек и да премине в официален тон.

— Сигурно баща ви, лорд Крейз, също е тук? — наивно попита тя.

— Не, баща ми си е у дома — отговори Джоана, като улови мисълта на Лидия. — Леля ми също не е тук, както и нито една от братовчедките ми. И никой не може да ме защити в Стария дом, освен старата печка и съзнанието за собственото ми достойнство.

Лидия вдигна вежди и високомерно погледна девойката.

— Не вярвам Ралф да се съгласи, защото вие...

— Има куп неща, с които Ралф надали ще се съгласи — намеси се Джеймс, като реши да избави Джоана от необходимостта да отбива забележките на Лидия. — Но няма никакъв смисъл да отделяме

внимание на Ралф в нашия разговор. Мисля, госпожице Хамон, че няма нужда да намесваме госпожица Кърстън в личните си препирни.

И като се обърна към Джоана, той ѝ подаде ръка.

— Благодаря ви за вниманието към мен. Повярвайте ми, че този път тази официална фраза наистина изразява чувствата ми.

Той предполагаше, че събитията ще смутят Джоана, но тя продължаваше да се владее дотолкова, че той се учуди на присъствието на духа ѝ.

— Бих ви препоръчала да потърсите нови слуги. Най-добре ще бъде, ако слугите ви постъпят на работа утре в два часа.

Джеймс почувства облекчение, като разбра от тези думи, че Джоана ще го посети сутринта. Лидия изпрати с поглед девойката и заговори чак след като Джоана се скри зад входната врата.

— Значи е истина, че лейди Джоана ви е годеница? — запита тя.

Джеймс остана като гръмнат.

— Тя сама ми каза това, но аз предположих, че това беше само шега, за да ме ядоса.

— Моя годеница? Нима тя ви каза това?

Лидия презрително се усмихна.

— Значи това не е вярно. Вие с нея в приятелски отношения ли сте?

— О, да — отговори Джеймс, — ако може да се нарече приятелство вниманието на добрата фея към самотния, напуснат от всички човек.

Тя принудено се усмихна.

— А сега хайде да поговорим сериозно. Нима мислите, че вече не е време да се уредят някак сметките ви с Ралф?

— Той ви е пратил при мен като гълъб на мира? — иронично попита Джеймс. — Ако е тъй, вие сигурно сте дошли с някое предварително приготвено предложение, освен празните уверения в приятелство. Приятелството на Ралф не ми вдъхва особено доверие.

Тя отиде до вратата и я затвори. След това се върна на предишното си място.

— Ралф ми каза, че искате от него нещо, което вече не притежава.

Джеймс намръщи чело.

— Нима го е унищожил?

— Не — отговори девойката. — Попаднало е в чужди ръце.

— В такъв случай защо брат ви е още свободен?

Лидия цялата се изчерви.

— Не разбирам какво искате да кажете с това, господин Морлек. Да не би да мислите, че той трябва да бъде в затвора?

— Да. Честно казано, той трябва да се намира зад решетките — спокойно отговори Джеймс. — Ако документът, за който става дума, наистина е попаднал в чужди ръце, брат ви може да се смята за влязъл в затвора. Естествено, ако новият собственик на документа не се окаже крадец или шантажист.

Джеймс се досети, че девойката не знае какъв документ се намираще в Ралф.

— Какво искате от мен? — попита той.

— Ралф ме помоли да ви кажа, че няма такива съществени разногласия между вас, които да не могат да се отстранят по мирен начин.

— С други думи, брат ви иска да свидетелствам в негова полза, ако документът бъде изпратен в съда, нали?

— Не зная дали е такова желанието му, но е много възможно да имате право. Той ми каза само това, което ви съобщих: документът не е в него и той моли да го подкрепите.

Джеймс се приближи до прозореца и погледна към градината. Помъчи се да разреши тази загадка, но мислите му неусетно се отклоняваха. Той мислеше, че Джейн Смит наистина се оказа Джоана Кърстън, дъщеря на лорд Крейз, девойка от обществото, към което той не принадлежеше. Това беше най-неочакваното откритие за него.

— Право да си кажа, не знам с какво мога да бъда полезен на брат ви — каза той най-сетне, като се обърна към Лидия. — Нашата разправа ще се прекрати само тогава, когато брат ви поправи онова, което стори. Можете да му съобщите това.

— Значи борба докрай? — драматично каза тя.

Върху лицето на Джеймс се мярна усмивка.

— Струва ми се, че е така.

Лидия прехапа устните си и се опита да овладее положението. Възложената ѝ поръчка беше крайно неопределена. Ралф ѝ бе поръчал да действа, както намери за добре.

— Знаете ли какво значи това за мен, неговата единствена сестра? — попита тя. — Знаете ли, че трябва да прекарвам безсънни нощи и да мисля какво ще ми донесе следващият ден?

— Много съжалявам, че нищо не знаех за това. Честно да ви кажа, госпожице Хамон, аз не познавам чувството състрадание — и след малко продължи. — Можете да предадете на брат си, че ще докарам въпроса докрай. На всяка цена ще изпълня задачата си.

— Задачата на касоразбивач? — подигравателно вметна девойката. — На вас ви оставиха възможността да свършите мирно и тихо — каза тя, без да скрие раздражението си. — Не знам каква е причината за враждата ви към Ралф, но той е не по-малко хитър от вас. Рано или късно вие ще признаете това. На мен цялата тази история ми омръзна. Дори да приемем, че Ралф е престъпник, вие по-честен ли сте от него? Нима светът е толкова тесен, че двамата не можете да избегнете спречкването?

— Всяка светска жена би завидяла на начина ви да излагате мислите си, ако ви чуеше в този момент — галантно отговори Джеймс и я изпрати до вратата.

МАРБОРН СТАВА ИЗЛИШЕН

През последната седмица Ралф видимо се промени. Понякога приличаше на старец. Лидия не се опитваше да открие причините за грижите му.

На другия ден след посещениято у Джеймс тя нареди да приготвят багажа ѝ. Като свърши това, отиде в кантората на Ралф.

— Днес заминавам за Париж — каза тя. — Искам малко пари.

— Кой ти каза, че можеш да заминеш за Париж? Ще останеш тук. Вече ти го казах. Много е възможно скоро да замина оттук.

— Какво се е случило? — попита тя, като за първи път си даде сметка, че положението е много сериозно.

— Работата е по-лоша, отколкото предполагаш — отговори той. — Знаеш ли, Лидия — продължи той толкова любезно, колкото му бе възможно, — не бих желал да ме напуснеш в този момент. Освен това обещах на Сади да те заведа в Танжер.

Тя взе стол и седна срещу него. После опря лакти на масата и направо го попита:

— Нищо друго ли не обеща на Сади? Преди пет години много искаше да се преместя в Танжер. Тогава какво обеща на Сади?

— Нищо определено. Та нали тогава ти се отнасяше към него търпимо?

— По онова време той ме интересуваше. Всяка млада девойка би се заинтересувала от един колоритен арабин.

— Имам нужда от Сади. Той може да ми бъде полезен. При това е от най-добрите семейства, християнин е и е баснословно богат.

Тя презрително се усмихна.

— Той е богат и едновременно взема пари от теб, а? Не, Ралф, не можеш да ме излъжеш. Доста добре съм осведомена за Сади. Той може да е видна личност в Танжер, но аз не искам да прекарам остатъка от дните си в задушен харем и да бъда жена номер двадесет и три.

— Постъпвай, както знаеш. Но във всеки случай трябва да останеш в Лондон, докато не уредя нещата си.

След като тя излезе, Ралф се опита да работи, но напразно. От време на време поглеждаше часовника, сякаш чакаше някого. Сутринта беше пристигнала телеграма от Танжер. Той няколко пъти я извади от джоба и я препрочете. И всеки път лицето му ставаше все по-мрачно и по-мрачно. И по-рано знаеше, че Сади няма пари, но новите му искания бяха по-страшни от когато и да било.

Камериерът поднесе на Хамон скромна закуска. След това повика секретаря, взе чековата книжка и нерешително тръгна към огнеупорната каса.

— Вървете в банката и донесете пари — поръча той на секретаря.

Възпитаният и скромен секретар не издаде с нищо учудването си. Беше свикнал началникът му да тегли с чекове грамадни суми. Но този път сумата надвишаваше всички други досега. След половин час се върна от банката, носейки със себе си три големи пачки с банкноти. Ралф дори не се помъчи да ги преброи.

— Чакам господин Марборн — каза той, като сложи парите в чекмеджето на масата. — Щом дойде, доведете го при мен.

Марборн пристигна малко преди три часа. Много се беше променил. Носеше костюм, който според него бе крайно елегантен.

— Добър ден, Хамон. Много съжалявам, че закъснях, но трябваше да посетя няколко души, преди да дойда при вас. Е, пригответе ли ми парите, драги?

Без да говори напразно, Хамон извади парите от чекмеджето на бюрото и ги сложи отгоре.

— Благодаря — учтиво каза Марборн.

— Марборн, аз не отказвам да ви издържам финансово, доколкото мога, но искам и вие да удържите думата си.

— Не си спомням да съм обещал нещо — студено отговори бившият полицай. — Казах ви само, че малката ви тайна се намира на сигурно място при мен. Надявам се, че занапред няма да имате нищо против разходите, които ще правя по ваша поръчка. Сега трябва да поддържам положението си. По ваша вина ме уволниха без пенсия. И Слоун също напусна службата. Ако не ми бе провървяло и ако не бях проявил любопитство към документите ви, спокойно бихте ни оставили да умрем от глад.

— Къде оставихте документа? Какво ще стане, ако попадне в чужди ръце?

Марборн силно се разсмя.

— Нима си въобразявате, че ще бъда толкова глупав да се откажа от такъв източник на доживотен доход? — презрително попита той.

И направи неволно едва забележимо движение, като се допря до левия си хълбок. Това не убягна от внимателното око на Хамон.

— Скрих го в огнеупорната си каса — продължи Марборн. — И ключът за тази каса го пазя само аз.

— Да, да — малко по-любезно каза Ралф, като изпрати госта си.

След като Марборн излезе, Ралф се върна при бюрото си и без колебание написа телеграма на следния адрес: „Колпорт, хотел «Сесил». Танжер.“ Имаше начин да се спаси от тиранията на Марборн и от безкрайните му искания. Марборн трябваше да последва непознатия моряк, когото един велосипедист бе намерил умиращ на Портсмундския път.

В СЕЛСКАТА ГЛУХОТИЯ

След онази паметна бурна нощ Джоана Кърстън повече не срещна наемателя на госпожа Корнфорд. Тя умишлено се въздържаше да посещава приятелката си, а необикновената ѝ енергия ѝ помагаше да заличи спомена за тази нощна среща. Само една нощ, като се събуди, си спомни за нея. И на другия ден Джеймс забеляза, че има загрижен вид и предположи, че е плакала.

В този ден, когато тя за последен път посети Стария дом, в стаята ѝ влезе камериерката и каза:

— Госпожа Корнфорд желае да ви види.

Джоана пребледня.

— Ти си голяма страхливка — гласно си каза тя, като забрави за присъствието на камериерката.

— Желаете ли нещо? — попита учудено камериерката.

— Не. Ей сега ще сляза долу.

Джоана много се угрижи от неочакваната поява на гостенката.

— Научих, че сте се върнали, и дойдох да ви попитам дали лорд Крейз няма да се съгласи да ми даде тази къщичка — каза госпожа Корнфорд.

— Това ли е всичко? — попита Джоана, като облекчено въздъхна.

— Разбира се, че ще ви дадем къщичката. За по-дълго ли искате да се преселите в Крейз?

— Престоят тук действа благотворно на господин Фарингтън и той е съгласен да прекара повече време по тези места.

— Господин Фарингтън? — повтори девойката с разтреперан глас. — Това беше вашият наемател, младият човек, който не може да се откаже от алкохола, нали? Откъде е дошъл той?

— Не зная. Живял е из Западните брегове на Африка. Неговите роднини го пратили в колониите, защото престоят му в Англия бил съпътстван от редица затруднения. Още като момче бил изключен от училище за някакви глупави постъпки.

— Той каза ли ви причините, които са го накарали да замине?

— Не. Каза само, че е извършил нещо лошо. В Африка се пристрастил към спиртните питиета и пак се върнал в Англия. Баща му умрял и му оставил годишна рента. Не бихте ли желали да го видите?

— Не, не бих желала да го видя. Нервите ми са толкова разклатени от всички произшествия напоследък, че бих предпочела да избегна всяко излишно вълнение.

— Сигурно имате предвид случилото се с господин Морлек, нали? Колко е ужасно това! Разказаха ми, че всичките му слуги го напуснали. Дори исках да го посетя. Господин Фарингтън ми разказа, че го срещнал в деня на пристигането си.

— Зная — каза Джоана и побърза да прибави: — Разкажете ми за това.

След като госпожа Корнфорд си отиде, Джоана се замисли за всичко случило се.

* * *

В селото неочаквано се появиха две нови лица. Джоана научи това, преди мълвата да стигне до Крейзови. Те бяха двама млади търговци, решили да прекарат отпуската си сред природата.

Джоана дойде в девет и половина часа в Стария дом и събщи новината на Морлек. Джеймс кимна с глава и каза:

— Това са сержант Финигън и детектив Спунер от Скотланд ярд. Видях, когато пристигнаха. От гарата до селото ги докара автомобилът на местното полицейско управление.

Това съобщение я учуди, но той побърза да разсее страховете ѝ.

— Нима си въобразявате, че полицията ме е оставила на мира? Тях ги е пратил Уелинг, за да се запознаят с навиците и живота ми. Дори реших вече при първия удобен случай да ги гостя с хубава вечеря.

Тя нищо не отговори и побърза да смени темата на разговора.

— Повече няма да идвам при вас. Струва ми се, че вече може да си наемете пак слуги. Вчера видях Кливер в селото. На мен много ми домъчня, че той изгуби такова хубаво място.

— С удоволствие ще взема пак на служба Кливер. Но защо казахте на Лидия Хамон, че сте...

Той млъкна, смятайки, че девойката ще разбере за какво я пита. Но Джоана попита с най-невинен вид:

— Какво съм казала?

— Нищо... Разбирам, че сте казали това само да я ядосате.

— Имате предвид вестта, че сме сгодени? — спокойно каза Джоана. — Да, казах ѝ това. Искях да я ядосам и вашето име първо ми дойде наум. Надявам се, че няма да ми се разсърдите за това?

— Какво приказвате? Разбира се, че не...

Девойката ловко се разпореждаше и правеше омлета.

— Усецам, че ви компрометирах. Да не сте женен?

— Не — решително каза той. — Не съм женен и никога не съм се женил.

— Повечето хубави мъже са женени — равнодушно добави Джоана и Джеймс почувства, че последните остатъци от смелостта му се изпаряват. — А вие според мен сте хубав. Но какво правите? Махнете си лакътя от съда с яйцата!

— Много съжалявам, че се оказахте лейди Джоана. Много се привързах към Джейн... Разбира се, привързан съм и към Джоана! Едно време познавах една млада девойка на име Джоана, която живееше в Кънектикът.

— Нима трябва да ме посвещавате в любовните си истории? — възмути се тя. — Аз съм твърде млада, за да се интересувам от подобни истории.

— Това не е любовна история — побърза да обясни Джеймс. — Тя се казваше Джоана и ме наричаше Джим.

— Аз също се казвам Джоана. Ако желаете, можете да ме наричате по име — каза девойката и седна до кухненската маса. — С удоволствие бих ви наричала Джим, но баща ми има един персийски котарак, който също се казва Джим. Затова всеки път, когато ви наричам с това име, ще ми се струва, че ще измяукате. Що се отнася до годежа ни, оставям го в сила още една седмица. Работата е там, че господин Хамон ми е хвърлил око и аз трябва да имам възможност да го държа на известно разстояние от себе си.

— А ако разкаже тази смешна история на баща ви?

— Аз трябва повече от вас да се грижа за това. Навремето тя ми създаде много грижи, защото за малко да попадне във вестниците.

— Нима Хамон се ползва с голямо влияние в тези райони? — попита той.

Тя му разказа причините, които караха Хамон да живее тук, и Морлек многозначително подсвирна.

— Вие виждате, че титлата ни всъщност е чудесно прикритие. Истинският господар на Крейз е Хамон. И той иска да се ожени за мен, както става във всички романи — злодеят се оженва за дъщерята на разорения лорд. За да следваме и по-нататък романите, аз трябва да се влюбя в беден, но добродетелен чифликчия, който се явява истински наследник на родовите богатства.

Джеймс не можеше да откъсне очи от девойката.

— Не ме гледайте така, Джеймс — каза тя. — Джеймс звучи похубаво от Джим, но също не е хубаво. Джеймс... така наричат обикновено лакеите. Искам нещо да ви питам... Ах, да, спомних си — вчера взех от Стефънс един бинокъл. От прозореца ми се вижда Стария дом. Нощно време един от прозорците ви обикновено е осветен. С бинокъла успях да видя, че това е прозорецът на библиотеката ви. Той е покрит с бели прозрачни завеси и аз забелязах, че вие непрекъснато се разхождате из стаята и че на завесата се появява вашата сянка. Омръзна ми да гледам прозореца ви и си легнах, а вие продължавахте да се разхождате. Но защо се смеете?

— Финигън и Спунер наблюдаваха по-дълго. Сигурно са изпратили в Лондон подробен доклад, че страдам от безсъние.

— Откъде знаете, че ви наблюдават?

— След като се мръкна, обтегнах напреки на пътешките тънки черни конци, а днес всички бяха скъсани. Под прозореца сложих лист хартия, намазан с глина, а днес видях този лист на пътя.

След като закусиха, Джеймс изми съдовете с помощта на девойката.

— За какво мислехте нощес, когато сте страдали от безсъние? — неочаквано попита той.

— За греховете си — отговори девойката с тържествен тон.

Но с това изненадите тази сутрин не се изчерпаха. Когато Джеймс отиде в кухнята, завари Джоана край печката със запретнати ръкави, заета с правенето на пастет.

— Силно сте си изгорили ръката — каза Джеймс, като забеляза върху ръката на девойката червено петно във формата на сърце.

— Това петно се появява само от време на време — отговори тя, като се изчерви.

И скоро след това си отиде, без да се сбогува с него.

Следобед в Стария дом дойде Кливер — беше смирен и кротък като овчица. Започна да разказва някаква история, която уж го била накарала да напусне службата. Но Джеймс не го слушаше.

— Ако искате, можете да се върнете на предишната си работа — направо му каза той. — Можете да кажете това и на останалите слуги. Но отсега нататък в къщата ми ще има нов ред. Точно в десет часа всички трябва вече да спят. И никой не бива да ме безпокои, когато работя в библиотеката.

Кливер се залови да събира подчинените си, а Морлек се качи в спалнята и внимателно заключи вратата след себе си. После вдигна килима и откри малко скривалище в паркета. Там съхраняваше кутийка, от която извади револвер, вързоп инструменти и неизбежната черна маска.

Всички тези принадлежности той занесе в кабинета си и ги заключи в бюрото. Макар че го преследваха всички лондонски детективи, макар че го заплашваше доживотен затвор, той пак се залови за работа. Човекът с черната маска пак започваше да действа.

ЧОВЕКЪТ С ЧЕРНАТА МАСКА ОТИВА НА РАЗХОДКА

Джеймс поднови запаса с гориво, мушна под седалката няколко кутии консерви и потегли. Отиде в селото, спря край пощата и изпрати телеграма на Бинджер. После се отби в ковачницата, която едновременно служеше и за гараж. Сложните му искания не можеха да бъдат изпълнени от работника. Впрочем, той предварително знаеше това.

— Най-добре е да пратите автомобила на поправка в Горш, господин Морлек. Много малко разбирам от тези скъпи машини, за да се заема с поправката им.

Спунер проследи Морлек и веднага след заминаването му отиде в работилницата да попита за какво е идвал Морлек.

— Кормилото му не работи добре — обясни механикът — и аз го посъветвах да направи основен ремонт на машината. Тогава той отиде в Горш при един механик.

Доволен, Спунер бързо се върна при сержанта си и му събщи тази новина. Когато се мръкна, Джеймс се върна у дома си с автобуса, който свързваше Горш и Крейз. И това не убегна от очите на наблюдателния Спунер.

Скоро след връщането на Джеймс пристигна и Бинджер, който носеше със себе си малко куфарче.

— Бинджер, имам за вас една поръчка, която много ще ви зарадва — обърна се към него Морлек. — Трябва всеки ден да седите на този стол, без да правите нищо. Можете да спите и денем. Надявам се, че ще изпълните най-добросъвестно заръката ми.

Бинджер, чието лице се изопна при споменаването на поръчката, засия, като чу, че трябва да безделничи.

— Аз съм много мързелив, господарю — призна си той, — но на моите години се остарява бързо. Особено след дълга военна служба. Надявам се, че сега сте захвърлили тази работа?

— Какво трябва да захвърля според вас? — попита Джеймс.

— Разбиването на каси, господарю.

Внезапно Бинджер забеляза новия предмет.

— Вие обичате музиката?

Джеймс погледна големия грамофон, който беше купил преди няколко дни.

— Да. А сега слушайте, Бинджер: Трябва най-грижливо да изпълнявате нарежданията ми. Довечера в десет часа ще заемете поста си край вратата ми. Изберете си най-удобното кресло. Няма да ви се сърдя дори ако заспите. Но никой не трябва да влиза в стаята ми. Разбрахте ли ме? Не желая да ме безпокоят.

— Ако дойдат детективи...

— Детективи? — учуди се Бинджер.

— Да. Тази порода се е навъдила в Крейз. Сега са двама тук. Но не вярвам да ни безпокоят. Все пак, ако дойдат след десет часа вечерта, вие не трябва да ги пускате по никакъв начин. Освен ако ви покажат заповед за обиск. Но много се съмнявам да имат такава заповед. Разбрахте ли ме?

— Да, господарю. Няма ли да заповядате по-късно да ви донеса кафе?

— Не, нито кафе, нито каквото и да било друго. Ако ме безпокоите или ми пречите, ще бъдете веднага уволнен.

Вечерта Джеймс вечеря обилно. Слугите пак се бяха върнали и той отново можеше да се нахрани така, както отдавна не беше го правил. В девет и половина той каза на Кливер да си легне. После обиколи цялата къща и градината и се запъти към външната врата. На пътя нямаше никой. Само в далечината се виждаше малко червено огънче, което равномерно пламваше и пак угасваше. Това беше запалената цигара на единия детектив.

Като се върна в кабинета, той завари Бинджер край вратата, удобно разположил се в едно кресло и завит с одеяло. Слугата бе започнал дежурството си.

— Лека нощ, Бинджер — каза му Морлек и заключи след себе си вратата на кабинета.

Макар че в къщата имаше електрическо осветление, той запали газена лампа и я сложи на масата. Лампата пръскаше около себе си силна светлина. Той свали абажура, за да усили осветлението. После сложи на масата грамофона, пусна го да се върти и обърна регулатора

до най-крайната точка, тъй че плочата на грамофона се завъртя съвсем бавно. Към въртящата се плоча прикрепиха изрязана от картон фигурка, която представляваше човек със скръстени на гърба ръце. Газената лампа сложи в центъра на грамофонната плоча. Плочата се въртеше, като караше картонената фигурка да описва кръгове около лампата. Когато минаваше между лампата и прозореца, изрязаната фигурка хвърляше върху прозрачната завеса, явяваща се като екран, грамадна сянка, която напомняше с очертанията си силуета на Джеймс Морлек. Но този път Джеймс не се разхожда дълго време, защото спря грамофона, отиде в спалнята си и се преоблече в черно. След това си наметна един дълъг плащ, който стигаше до петите, и натъпка по джобовете си инструментите и силен електрически фенер. Часът удари десет и половина. В къщата се възцари гробна тишина. Като слезе пак в кабинета си, Джеймс се приближи до вратата и извика на слугата си:

— Бинджер, дежурите ли?

— Да, господарю — чу се отговор.

— Не забравяйте, че не искам да ме безпокоят.

— Слушам, господарю.

Джеймс разбра, че Бинджер вече бе успял да задреме. Младият човек пак пушна грамофона, като провери темпа на движението му, и отиде в спалнята си. После излезе на балкона и се спусна долу. След минута беше вече в градината и незабелязано се промъкна на пътя. Като се криеше в сянката на храстите, стигна до мостчето на реката. Това мостче съединяваше Крейзовия бряг със Стария дом. Точно след десет минути ходене стигна до стоящия от страната на пътя сайвант. Тук го чакаше автомобил.

— Пак не спи — недоволно промърмори Спунер, като се обърна към сержанта. И с прозявка посочи сянката, която минаваше по бялата завеса. — Няма какво да се прави, ще трябва да седим тук цяла нощ.

В същия миг автомобилът откарваше Джеймс към Хай-маркет. Той зави на Уардър стрийт. Тук младият човек спря машината си в дългата върволица автомобили, които чакаха края на представлението. Сам се запъти към Шефтсбъри авеню и повика такси. В същия миг, когато автомобилът се приближи до тротоара, от близкия бар излезе пиян човек и едва не падна в прегръдките на Джеймс.

— Извинявайте — промърмори пияният — малко се скарах... не бяхме на едно мнение по метафизическия въпрос...

Джеймс внимателно погледна пияния и позна в него младия човек, на когото беше дал подслон в онази бурна, дъждовна нощ.

— Слушайте, приятелю, чака ви дълъг път до вкъщи — обърна се той към него, но след това си спомни, че в намеренията му не влизаше да бъде познат.

Обаче пияният не си даваше сметка кой беше събеседникът му. Таксито чакаше. Когато Джеймс забеляза, че наоколо започнаха да се събират минувачи, заинтересувани от поведението на пияния, той бързо го вмъкна в автомобила и заповяда:

— Карайте в Лонг акр.

В този час улиците бяха пусти. В най-тихата част на улицата Джеймс заповяда на шофьора да спре автомобила и свали пияния.

— А сега ще ви дам един добър съвет. Вървете си вкъщи.

— Вкъщи? — с горчивина повтори момъкът. — Аз нямам дом, нямам приятели, нямам жена!

— Може би тъй е по-добре — за жена поне — отбеляза Джеймс, като желаше по-скоро да се избави от пияния.

— Тъй ли? Така ли мислите? Но аз... аз бих искал да я хвана, след като тя се отнесе тъй с мен. О, аз ще я убия... — бледното му лице се изкриви от злоба, но неочаквано избухна в ридания. — Тя разби живота ми! А аз... зная само малкото й име... и че баща й е лорд! Тя има малко петно във формата на сърце върху ръката.

— Как се казваше... как се казваше девойката, която е разбила живота ви? — пресипнало попита Джеймс.

— Казваше се... казваше се Джоана. Тя разби живота ми... И ако я намеря, ще я убия...

МАРБОРН И СЛОУН СТАВАТ ДЖЕНТЪЛМЕНИ

В същия ден, когато Хамон получи отговор на телефонното си запитване до Мароко, Марборн, в чудесно настроение, обядваше в един от най-разкошните ресторанти в Лондон. Парите просто се сипеха към него и той гледаше да си угажда колкото се може повече. Слоун му беше гост. Той също от грозен човек с неизразително лице се беше превърнал в елегантен, модерен джентълмен.

— Я донесете още една бутилка! — заповеднически се обърна Марборн към келнера и самодоволно прокара ръка по бялата си жилетка, като запуши. — Ето това се казва живот, Слоун! Отдавна мечтаех да живея по този начин. Много по-добре е, отколкото да се гонят крадците.

— В това сте прав — скромно забеляза Слоун. — Но колко време ще продължава хубавият ни живот?

— Ще продължава, докато сам желая това — самодоволно отговори Марборн, като се любуваше на пръстена, който красеше ръката му.

— Каква работа имаш с Хамон?

— За каква работа питаш?

— Ти имаш нещо с него. Как сполучи да го притиснеш?

— На теб това трябва да ти бъде безразлично. Бъди доволен от това, което е, и не задавай излишни въпроси. Струва ми се, че съм достатъчно щедър към теб, нали?

— Вярно е — съгласи се Слоун и с възторг подаде ръка на покровителя си. След като си стиснаха ръцете, той продължи. — Наистина, вие сте много добър към мен.

— Ако искате, ще ви съобщя някои неща — самодоволно заяви Марборн. — Разбира се, не всичко, но... В ръцете ми попадна един документ. Не мога да ви кажа какво съдържа и как ми попадна. Той може да причини много неприятности на Ралф. Знаете ли, Слоун, този човек струва около един милион и при това има сестра!

И той от задоволство целуна върха на пръстите си.

— Аз чувах някои неща за сестра му — забеляза Слоун — и доколкото мога да съдя, съвсем не е за вас.

— Какво искате да кажете с това? Преди Ралф да забогатее, тя е работила в един бар. И това не е всичко. Тя е приготвяла коктейли в един много удобен бар на Глазгоу стрийт. Не е по-добра, но не е и лоша от мен.

Слоун се съгласи с думите му.

— Не бива да говорим лошо за Хамон — продължи Марборн, като се успокои. — Кой е той? Един крадец, нищо повече! И аз имам доказателства за това!

— Значи ето какво сте узнали за него! — каза Слоун.

— Не е ли все едно какво зная за него! — продължи Марборн и кимна на келнера да се приближи.

— Искате ли да прием още нещо? — попита Слоун.

— Стига! — отсече Марборн. — Ей там, срещу нас, седи оная стара свиня Уелинг.

Откритието, че старият детектив може да ги е наблюдавал през цялата вечер, веднага сломи въодушевлението му. Уелинг седеше на малка масичка и много бавно ядеше скромната си вечеря. Като улови погледа на Марборн, стана от мястото си и тръгна към масичката, където седяха двамата бивши детективи. Слоун по навик стана на крака и се опъна като струна.

— Я сядайте, глупаво магаре — изсъска му Марборн. — Та вие вече не служите!... Добър вечер, капитан Уелинг.

— Добър вечер, Марборн — отвърна капитанът на бившия си подчинен.

— Както се вижда, добре си живеете — и като седна на стола, огледа двамата приятели. — Сигурно изкарвате много пари, Марборн. Това е чудесно. Честно спечелените пари носят щастие, а нечестно спечелените — нещастие. Те водят в затвора.

— Не съм склонен да говоря с вас за това, Уелинг — прекъсна го Марборн. — Ако си въобразявате, че парите ми са спечелени...

Уелинг спря словоизлиянията му с любезно движение.

— Да не се готвите да ме уверите, че стоите без работа? Как е вашият приятел Хамон?

— Не се познавам с Хамон, или по-точно не го познавам достатъчно добре, за да зная как е — почти извика Марборн. — Лично вие какво желаете от мен? Защо ме затормозявате с разпита си? Нищо не ви дължа...

— Дължите ми много — възрази Уелинг и извади от джоба на жилетката си наполовина изпушена пура. — Началникът на полицията реши да ви предаде на съда. И това решение би ви струвало десет месеца затвор. Но аз го уверих, че в интерес на службата, срещу вас не трябва да се повдига обвинение. Та значи Хамон се чувства добре, а?

— Нищо не зная за Хамон.

— Той е много любезен човек — продължи добродушно настроеният Уелинг. — Наистина е много мил човек. Сега работите за него, нали?

— Вече ви казах, че нямам нищо общо с Хамон.

— И все пак трябва да имате нещо общо с него, както по-рано — добродушно продължи Уелинг, — защото миналата седмица Хамон е теглил от банката си хиляда фунта и част от тях са минали във ваши ръце. Не мислете да ме уверявате, Марборн, че той ви снабдява с пари ей тъй, без нищо. Това не влиза в навиците му — и той тежко въздъхна.

— Стопаните обикновено изстискват от своите служещи последните сили. Всъщност с какво се занимавате вие? Търговец ли сте станали?

Марборн успя да се овладее и да се успокои.

— Много съм загрижен за Хамон — продължи Уелинг. — Наскоро го срещнах и установих, че има лош вид, сякаш са го налегнали тежки грижи. Не е възможно да е изгубил нещо или да са откраднали нещо от собствената му къща. В такъв случай би предал цялото дело на полицията... Но аз много се радвам, че тъй бързо напредвате, Марборн. Пък и вие, Слоун, живеете добре, както се вижда. Разправят, че живеете в хотел „Блумбсбъри“ като голям богаташ. Да, да, вижда се, че двамата изкарвате много пари — и той шеговито заплаши Марборн с пръст. — Вижда се, че гребете пари с лопата. Чух, че дори вкъщи сте си поставили огнеупорна каса, съвсем нова и много масивна.

— Сигурно ме следите, а? — кипна Марборн. — Нямам право да го правите.

— Да ви следя? — Уелинг се престори на уплашен от това обвинение. — По-малко от всеки друг съм склонен да ви следя. Знаете, че на нас, полицаите, ни се случва да чуваме много слухове и сплетни. Във всеки случай много умно от ваша страна е, че сте се снабдили с огнеупорна каса. Но защо смятате, че свободните пари трябва да се държат вкъщи, а не в банките?

— Сигурно искате да ме обвините, че избягвам вземане-даване с банките? — извика разпаленият Марборн. — Имам текуща сметка в Холбърн.

— Но не се ползвате от нея — учтиво, но упорито възрази Уелинг. — Впрочем имате право. Не можем да бъдем уверени, че банката няма рано или късно да фалира. А от друга страна, няма защо да се страхуваме, когато вкъщи имаме такава огнеупорна каса като вашата. Наистина нищо не рискувате. Човекът с черната маска няма да дойде да ви ограби. Та нали той завинаги е захвърлил занаята си! — Уелинг се озърна, сниши съвсем гласа си и продължи: — Марборн, опитвали ли сте някога да вържете тенекия на опашката на дива котка? По израза на лицето ви виждам, че никога не сте опитвали. Повярвайте ми, че е по-безопасно, отколкото да си навлечете гнева на Ралф Хамон. Време е да изчезнете, Марборн. Не ви желая злото, макар и да сте лош човек. Все пак имате някои достойнства, заради които се отнасям към вас благожелателно. И ви давам добър съвет: съберете спестените пари и се постарайте по-скоро да изчезнете оттук.

— Според вас къде трябва да замина — попита учуденият Марборн.

— Доколкото зная, Испания е много хубава страна, но аз бих ви препоръчал да поживеете в северните страни. Испания е много близо до Мароко. Бихте могли, например, да отидете в Италия. Ще направя всичко, което е по силите ми, да ви предпазя.

— Да ме предпазите? — попита уплашеният Марборн.

— Да, точно така. Ще направя всичко, което е по силите ми, но те не са безкрайни. И още веднъж ме послушайте: пазете се от дивите котки.

Марборн силно се развълнува. Старият детектив добронамерено го потупа по рамото:

— Не забравяйте, че лесно спечелените пари носят нещастие.

ЧОВЕКЪТ С ЧЕРНАТА МАСКА ПОСЕЩАВА МАРБОРН

— Луд дъртак — раздражено подметна Марборн, след като Уелинг си отиде. — Повикайте ми едно такси! — нареди той на портиера.

— Не се ли лъжете в Уелинг? — осмели се да попита наплашеният Слоун. — Струва ми се, че той е много добре осведомен за всичко. Ако мисли, че трябва да заминем от страната, е редно да последваме съвета му.

— Нямам нужда и от вашите мисли. Ще се видим утре, довиждане — каза Марборн и се раздели с приятеля си.

Разговорът с Уелинг не мина без последствия. Новозабогателият стана по-скромен. Реши да си иде вкъщи, но после размисли и нареди на шофьора да го закара на Гросвенър плейс. В салона на Хамоновата къща беше светло. Марборн се усмихна и се качи по стълбата. Лидия чу гласа на бившия детектив и моментално прошепна на слугата:

— Няма ме вкъщи.

Това беше третото поред посещение, което Марборн правеше на Лидия. И всеки път той ставаше все по-смел.

Преди слугата да излезе при него, той отвори вратата и влезе в салона.

— Добър ден, Лидия! Реших, че ви дължа едно посещение. Как сте?

За първи път се осмеляваше да се обръща към нея по име. Очите на девойката злобно пламнаха.

— Откога наричате брат ми Ралф, господин Марборн?

— О, отдавна! Не обръщам внимание на дребните изисквания на етикецията. Ако някой се казва Ралф, аз не се стеснявам да го наричам тъй.

Тя искаше да му отговори рязко. Но като си спомни, че мълчанието е най-добрият начин да омръзне на госта, нищо не каза. Този път обаче тя нямаше търпение да изкара докрай тактиката си.

— Какво е станало, господин Марборн, та така неочаквано се сближихте с брат ми? Аз не съм високомерна и вие не сте по-лош от другите, но все пак не бих искала да ме наричате Лидия. И надявам се, няма да направите това.

— Защо не? — отговори той, като се усмихна. — Вие се казвате Лидия, а по онова време, когато правехте коктейли за ожаднелите хора, всички ви викаха по име.

Девојката пребледня от яд, но не изгуби самообладание.

— Аз не съм по-лош от другите — продължи Марборн. — Защо да не бъдем добри приятели?

— Защото сте ми неприятен — отговори Лидия. — Нима не сте забелязали, че дамите от баровете обикновено избират познати не от своя кръг? Ако приема предложението ви, то ще бъде равносилно да приема предложението на който и да било от слугите на брат ми. Надявам се, че ме разбрахте.

Марборн се изчерви и промърмори нещо несвързано. За негово щастие в този миг влезе Ралф. Девојката се възползва от удобния случай, за да изчезне.

— Защо сте дошли? — попита Ралф и неприятелски погледна неканения гост.

— Ей сега ще ви разкажа. Вашата сестра ме оскърби: тя ме сравни по обществено положение и по поведение със слуга.

— Струва ми се, че е права — равнодушно отбеляза Ралф, без да обръща внимание на обидения Марборн. — Не спомена ли случайно, че сте и изнудвач? В този случай тя пак е била права. Давам ви пари, защото откраднахте от мен един документ и защото заплашвате да му дадете гласност. И трябва да ви плащам дотогава, докато не бъда принуден да купя мълчанието ви. Но нашите делови отношения се ограничават само с мен. Вие нямате нищо общо с останалите членове на семейството ми. Надявам се, че ме разбрахте и че сега ще оставите сестра ми на мира.

— Лидия трябва да ми се извини — упорито повтори Марборн.

Хамон се засмя, колкото глас има.

— Елате утре. Дотогава тя може би ще обмисли всичко и ще ви се извини. А сега искам да си лягам. Видяхте ли Уелинг?

— Да. Но защо питате за него?

— Защото го видях край къщата си.

Марборн се приближи до прозореца, дръпна малко завесата и погледна на улицата. От другата страна се виждаше черният силует на детектива.

— Какво иска той? — попита Ралф.

— Следи ме — пресипнало отговори Марборн.

— Това много ме радва! А аз се страхувах, че следи мен! Искате ли да пийнете нещо?

— Не, благодаря. Ако ми е писано да бъда отровен, предпочитам това да ми се случи вкъщи.

Когато Марборн излезе на улицата, Уелинг не се виждаше никакъв. Бившият детектив се запъти към най-близката пресечка и хвана такси. Макар че най-внимателно огледа улицата, не откри и следа от преследвача си. Като се приближи до дома си, почака в тъмната ниша на входа няколко секунди. Детективът не се виждаше никакъв. Може би Ралф Хамон се беше излъгал и присъствието на детектива край дома му беше само случайност?

Квартирата на Марборн се намиреше на втория етаж и бе разположена над търговско помещение. Стаите ѝ бяха наредени с масивни, някога модерни мебели, които сега бяха изгубили своята прелест. На бюфета имаше шише уиски и сода. Марборн си наля една чаша и жадно я изпи.

Какво кроеше Уелинг? И защо непрекъснато говореше за огнеупорната каса? Наистина, Марборн държеше своите пари вкъщи, защото знаеше, че ще дойде ден, когато ще му потрябват. Парите губеха за него обаянието си, когато нямаше възможност да ги съзерцава. Текущата сметка в банката, колкото и голяма да беше сумата, му се струваше нещо нереално.

Марборн запали огъня, свали смокинга и отиде в спалнята. Запали осветлението и погледна масивното си скривалище. На първо време замръзна на мястото. После нададе див вик, спусна се към касата и погледна вътрешността ѝ. Това не беше трудно да се стори, защото масивната врата на касата висеше само на едната си панта. Касата бе счупена и съвсем празна. Някой я беше обрал.

Като дойде на себе си, Марборн бързо огледа помещението. Ясно си даде сметка как е действал крадецът. Касоразбивачът се бе вмъкнал по противопожарната стълба в жилището през прозореца на спалнята. Време за работа е имал достатъчно. Марборн отсъства от вкъщи

няколко часа. Бившият детектив се спусна надолу по стълбата и изскочи на улицата. На тротоара се сблъска с капитан Уелинг, който спокойно и с ръце на гърба наблюдаваше осветените прозорци на Марборновата квартира.

— Капитан Уелинг — завика Марборн — елате бързо!

— Сигурно нещо се е случило, а? — попита капитанът. — Какво чудно съвпадение е, че тъкмо по това време се оказах наблизо.

— Обрах ме! Ограбиха ме! — продължи да пъшка Марборн. — Разбили са огнеупорната каса!

И той поведе Уелинг в квартирата си, продължавайки да говори нещо несвързано. Уелинг бързо разгледа касата.

— Юначагата доста се е помъчил над нея — каза той, като свърши огледа. — Но тези каси не представляват особена трудност за опитните касоразбивачи.

Уелинг отиде до прозореца и се спусна по противопожарната стълба.

— Я гледай! — извика той, като откри на прозоречния перваз гумена ръкавица. — Подозирам, че другата ръкавица ще намерим на двора. Страхувам се, че напразно ще търсим отпечатъци от пръсти — и той внимателно разгледа ръкавицата на светлината на електрическото си фенерче. — Колко пари ви откраднаха?

— Около две-три хиляди фунта — изстена Марборн.

— И какво още?

Уелинг втренчено погледна Марборн.

— А какво още е могъл да открадне от мен? — повтори Марборн. — Нима не е достатъчно, че ми е откраднал две хиляди фунта?

— Не пазехте ли някакви документи в касата?

— Не — отговори бившият детектив, но веднага се сепна и добави: — Аз изобщо нямам никакви документи.

— Това, изглежда, е работа на човека с черната маска — добронамерено отбеляза Уелинг и отиде при касата. — Едва ли ще се намери още някой, който може да работи тъй чисто. Имате ли телефон?

— Телефон има в съседната стая.

Уелинг дълго говори със Скотланд ярд, а след това пак започна да търси някакви следи. Но той предварително знаеше, че опитите му

няма да имат никакъв успех. Както изглежда, крадецът не се беше задоволил с парите, защото бе преровил всички чекмеджета, разхвърляйки съдържанието им по пода. Бюфетът също беше счупен. Неизвестният крадец не бе забравил да прерови и леглото: чаршафите и дюшеците лежах на пода.

Уелинг отиде в трапезарията. В нея нямаше шкафове и други мебели, в които да може нещо да се пази. Картините по стените привлякоха вниманието на капитана. Той забеляза, че някои от тях бяха изкривени.

— Вашият неканен гост е търсил нещо — забеляза той. — Какво ли е търсил тъй грижливо?

— Дявол да го вземе, откъде да знам това? — попита недоволният Марборн. — Във всеки случай опитите му не са довели до нищо.

— Откъде знаете това, щом дори не знаете какво е търсил? — запита Уелинг.

Телефонът иззвъня. Телефонистката събщи, че свързва капитан Уелинг според неговото нареждане.

— На телефона е капитан Уелинг. Ти ли си, Финигън?

— Да, капитане.

— Къде е вашият човек?

— У дома си, или поне преди пет минути се намираше там.

— Уверен ли сте в това?

— Напълно. Лично не го видях, но видях сянката му, когато минаваше край прозореца. Той сигурно е вкъщи. При това сега не може да се ползва от автомобила си. Изпрати го да го почистят в Горш.

— А, да го почистят ли? — учтиво попита Уелинг. — В такъв случай всичко е наред.

Той закачи слушалката и се върна при Марборн, който безпомощно гледаше причинената от крадеца неразбория.

— Най-добре ще бъде да съобщите за случилото се във вашия полицейски участък и да помолите да ви изпратят един полицай — посъветва го бившият му началник. — Струва ми се, че не мога да ви бъда с нищо полезен. Съжалявам много, че сте изгубили такава голяма сума. Все пак най-сигурно е да държите парите си в банката.

Марборн нищо не отговори.

ГОВЕДАРЯТ АХМЕД ГО КОМАНДИРОВАТ

Ако минете по тясната, криволичеща уличка, която води от джамията към големия танжерски пазар, ще видите вляво от себе си висока стена от гладки камъни. Ще забележите масивна зелена врата, украсена с бронз. Зад вратата се намира голяма, изоставена градина. В дъното ѝ се издига каменен, полуразрушен фонтан, приведен пак в ред от грижливата ръка на европейец. Надясно от бялата стена се издига къщата на Сади Хафиз. Тя е грозна и претенциозно строена сграда, заобиколена с тераса. В хубавите слънчеви дни Сади Хафиз обикновено седи на терасата в креслото, пиейки ментов чай и пушейки наргиле. Сади е висок, строен арабин с рязко очертани, изпъкнали напред скули и тънка черна брада.

Една сутрин, пушейки, седеше в каменното дворче и равнодушно гледаше стръкчетата трева, които се промъкваха между две плочи.

Шерифът Сади Хафиз имаше щастието да заема редица отговорни постове при най-различни марокански правителства, но обикновено се случваше тъй, че не се задържаше дълго на тях. Навремето дори служи на двама султани и на четирима претенденти за мароканския престол. Беше таен агент на едно американско и на шест европейски консулства, при което се изхитряше да лъже и краде всичките си началници поред. Освен това притежаваше качествата на превъзходен оратор и се ползваше с голяма популярност сред местното население. Влиянието му се простираше далеч зад стените на града. Той, като никой друг, притежаваше способността да издейства концесии.

Вечерта при него дойде дребен и слабичък европейец. Това беше Колпорт, представител на акционерното дружество на Ралф Хамон.

— Добър вечер! Ще пиете ли с мен чаша чай? — поздрави го шерифът на английски език и продължи: — Получихте ли отговор на телеграмата си?

— Той телеграфира, че срокът за плащането на четвъртата годишна вноска от издръжката ще настъпи едва след месец —

отговори Колпорт.

Арабинът презрително плю.

— Нима наистина е похарчил двадесет пезети, за да телеграфира това? Срокът за изплащането може да настъпи и след двадесет месеца. Това съвсем не ме интересува, защото на мен ми трябва пари веднага. Колпорт, той ще дойде ли тук?

— Не знам. Нищо не ми е съобщил за това.

Сади Хафиз подозрително го изглежда изпод вежди.

— Ще доведе ли Лидия? Разбира се, той нищо не съобщава за това. Ето вече стават пет години, откакто ми обещава това, а нея все още я няма. Търпението ми се изчерпа! Не мога вече да чакам! Този Ралф Хамон се отнася с мен по-лошо от стария Израил Хасим. Дадох му концесии, въз основа на които може да образува акционерни дружества. Той печели милиони, а на мен дава само скромна годишна рента. Какво направих през всичките тези години за Хамон? Попитайте го за това и той ще ви разкаже много неща. Напоследък ми попадна нова работа за него — сребърни рудници в планините. Ах, вашите очи заблестяха, интересува ли ви! С тази концесия той може да спечели петдесет милиона пезети. Кой друг може да му даде такава възможност, освен Сади Хафиз? Аз съм най-богатият човек в Мароко! По-силен съм от пашите, по-страшен от султана...

Той продължи да приказва със същия тон и по-нататък. Колпорт зачака благоприятен момент и когато настъпи, каза:

— Господин Хамон ме помоли да ви съобщя, че е съгласен да плати тримесечната вноска веднага и освен нея да ви даде още петстотин фунта, но вие трябва... почакайте малко! — и той извади от джоба си телеграма, която разгъна на коленете си. — Виждате ли, Сади Хафиз, той ми пише да му приготвя втори Али Хасан. Какво значи това?

Сади широко отвори очи.

— Това значи, че има много грижи — бавно произнесе той. — За това си мислех и по-рано. Но Али Хасановци не се срещат на всяка крачка, Колпорт. Телеграфирайте му, че това ще му струва хиляда фунта. Парите ще ми донесете утре вечер. И тогава... Впрочем, ще видим.

Той изпрати Колпорт чак до вратата, което беше необикновено внимание от негова страна. След това пак се върна при креслото си и

остана в него до часа на вечерната молитва. След като се помоли, се изправи и повика слугата си, който едновременно изпълняваше и длъжността на секретар.

— Познаваш ли говедаря Ахмед?

— Да, ваша светлост. Той уби един сараф. Разправят, че убил още един лихвар и че хвърлил тялото му в кладенеца. Той е лош човек.

— Знае ли английски?

— Не само английски, а и испански. Бил е водач в Казабланка, но го заловили в кражба. Обрал една туристка. Затова го наказали с камшик, а след това го изгонили от града.

— Той трябва да стане мой, Али Хасан. Иди у дома му. Ако е пиян, остави го на мира. Не искам да го види френската полиция. Но ако е трезвен, кажи му да дойде нощес при мен към дванайсет часа!

Единственият европейски часовник в Танжер удари точно дванайсет часа, когато слугата на Хафиз въведе при него едрия говедар.

— Дано настъпи мир в къщата ти и дано сънуваш само радостни сънища — поздрави той излезлия при него шериф, облечен в белоснежено наметало.

— Ахмед, нали си ходил в Англия? — попита го Сади Хафиз.

— Да, господине, няколко пъти съм ходил в Англия с големите кораби, които пренасят мулета. Това беше по време на голямата война.

— Пак ще идеш в Англия, Ахмед. Там живее един човек, който има нужда от твоята помощ. Не забравяй, че аз два пъти те спасих от смърт, когато въжето вече беше готово да обвие врата ти. Два пъти измолвах помилване от шерифа Бен Ази, два пъти те спасих от гнева на пашата. Но в Англия няма да има никой, който да те спаси, ако постъпваш неразумно. Утре ела при мен. Тогава ще ти дам едно писмо.

ЖЕНАТА НА ПИЯНИЦАТА

Джеймс Морлек се върна вкъщи призори. В три и половина часа Спунер забеляза, че сянката изчезна от прозореца и че една ръка дръпна завесата. Веднага след това прозорецът се отвори и на него се показва Джеймс. Детективът побърза да се скрие в храстите, но Морлек го повика:

— Вие ли сте, Финигън, или вие, Спунер?

— Аз съм Спунер — отговори малко смутеният детектив и се приближи до Джеймс.

— Влезте вътре при мен, за да пийнем по чаша уиски — предложи му Джеймс. — Сигурно сте измръзнали. В такава нощ лесно може да се настине.

— Нима знаехте, че седя тук?

Джеймс високо се засмя.

— Не задавайте глупави въпроси! Разбира се, че знаех!

Морлек посрещна детектива и му наля чаша уиски. Спунер я изпи на един дъх.

— Колко глупаво е да се губи времето на такъв примерен детектив като вас! — продължи Морлек, като неодобрително поклати глава.

— Такива примерни детективи — поправи го Спунер. — Кажете, вие спите ли някога? — любопитства той и взе предложената му пура.

— Много рядко — сериозно отговори Джеймс. — Обичам да се разхождам из стаята. Това ми действа освежително.

— Но защо винаги минавате край прозореца в определена посока?

— Обикновено се разхождам около масата. Но аз исках да ви попитам дали не чухте вик? Стори ми се, че някой извика. Много е възможно само тъй да ми се е сторило.

— Сигурно нервите ви са се разстроили напоследък. Аз нищо не чух. Навярно въображението ви се е пошегувало с вас. А къде според

вас извикаха?

— Стори ми се, че извикаха от другата страна на реката. Викът долетя от поляната. Но щом вие нищо не сте чули, не си заслужава да говорим за това.

— Там има мост, доколкото си спомням, нали? — запита детективът, зарадван от възможността да внесе известно разнообразие в дежурството си. — Какво чухте?

— Стори ми се, че някой извика за помощ. Ако смятате, че заслужава внимание, ще донеса един фенер и двамата можем да идем да видим какво се е случило.

Джеймс донесе един фенер и го запали. След това двамата се запътиха към моста. Джеймс вървеше напред и осветяваше пътя на полицая.

— Като че ли викът долетя отгук — каза той.

Спунер погледна надолу и скоро се натъкна на тяло, проснато на пътя.

— Кой е този? — попита Джеймс.

— Сигурно някой пиян. Хей, ставайте! — и той се опита да вдигне безчувственото тяло. — Събудете се! Та това е младежът, който живее у госпожа Корнфорд — неочаквано прибави той.

— Аз също го познах. Как ли е попаднал тук? Може би ще бъдете така любезен и ще го заведете вкъщи.

Спунер повика на помощ Финигън, а Джеймс си отиде у дома. Морлек чувстваше силна умора. Тази нощ беше работил много. Огнеупорната каса на Марборн му отне доста време. Освен това пое голяма отговорност, като сложи в автомобила си мъртвопияния младеж, Фарингтън спа мирно, докато той се занимаваше с Марборновата каса. Той не дойде на себе си и на връщане! В края на краищата Морлек трябваше едва ли не на ръце да пренесе безчувствения момък и да го сложи край пътя. После се сети, че може да използва стоенето на детективите край къщата му, за да закара нещастния момък у дома му...

Джеймс се върна в спалнята си, извади от джоба си пачка банкноти и ги сложи в един плик. Върху плика написа адреса и го скри в скривалището под паркета. Той не беше намерил онова, което търсеше, но неуспехът не го безпокоеше. Много по-голямо безпокойство чувстваше във връзка с историята, която му разказа

Фарингтън. Не допускаше мисълта, че девойката, за която говореше този нещастен пияница, бе именно Джоана. Но нейният баща беше лорд и при това тя имаше петно във формата на сърце. И най-вече, казваше се Джоана!

— Това е лудост — каза си той, — това е немислимо! Невъзможно е Джоана да е разбила живота му. Та тя е още дете...

Онова, което разказа Фарингтън, можеше да бъде само празно бърбрене на пиян човек. Но все пак сърцето му не искаше да се примири с този довод. След дълго мислене реши сутринта да види Фарингтън и да му поиска обяснение. Спа около четири часа. След като се събуди, се изкъпа и бързо се облече. Първата му мисъл бе за пияния и за думите му.

Като изпи набързо чаша чай, донесена му от Бинджер, той скочи на седлото и препусна към селото. Първо срещна госпожа Корнфорд. Тя му направи много приятно впечатление.

Госпожа Корнфорд беше дама в пълния смисъл на думата и именно такава той желаше да я види. Много пъти беше слушал, че тя е голяма приятелка с Джоана.

— Казвам се Морлек — представи се той и я погледна. — Много ми е приятно да видя, че изслушахте спокойно това съобщение и че не паднахте в несвяст от случайността да говорите с едно лице от престъпния свят.

Тя се усмихна в отговор и зачака по-нататъшните му думи.

— Искан да говоря с младежа, който живее у вас.

— С господин Фарингтън? — попита тя, като рязко промени израза на лицето си. — Много съжалявам, че не мога да удовлетвори молбата ви. Той е много болен. Сигурно знаете, че пие много. Вчера, когато отидох в селото да купя някои неща, той изчезна от вкъщи и се върна едва на разсъмване. Пратих да повикат лекар.

— Нима се чувства толкова зле? — попита Джеймс. — Нима е толкова слаб, че да не мога да го видя?

— Страхувам се, че има температура, и то много висока, защото бълнува. Вие добре ли се познавате с него?

— Не, само съм слушал различни неща за него.

Както изглежда, тя нямаше желание да говори повече за господин Фарингтън и той побърза да се сбогува.

Морлек ясно съзнаваше, че няма да получи отговор на мъчещата го загадка, докато Фарингтън не оздравее.

По една необикновена случайност той се отклони от обичайния си път. Настроението го тласкаше към самота и той тръгна право към гъстите храсталаци.

Като излезе на полянката, той се озова лице в лице с Джоана. Тя яздеше кон и високо се засмя, като го видя. Наистина, в смущението си Джеймс беше много забавен.

— Вчера баща ми се върна в Крейз — обясни му тя. — И нашият живот в недрата на природата пак се поднови. Всяка минута чакаме Хамон да се появи и да наруши уединението ни.

— Поздравявам ви с това.

— Знаете ли, че тази нощ го ограбиха? Някой се вмъкнал в лондонската му къща. Това събитие много прилича на предишните ви подвизи — и тя втренчено погледна Джеймс.

— Страхувам се, че всичко това е само лошо подражание. Нима смятате да ме направите отговорен за кражбата?

— А нима не бяхте вие?

Той се усмихна и скочи от коня.

— Вие сте много любопитна личност, но този път няма да удовлетвори любопитството ви.

— Надявам се, че няма да отричате станалото.

— Господин Джеймс Морлек избягва да дава обяснения по този въпрос — отговори той.

— В такъв случай това все пак е ваше дело! — и девойката тежко въздъхна. — Много се страхувам от това. Но тук всички са убедени, че не сте напускали тази нощ Стария дом.

— Всъщност излизах тази нощ. Успях да прескоча до Лондон. Каквото и лошо да съм направил през тази нощ, все пак сторих и едно добро. Спасих един младеж от арестуване и го закарах при милата и любезна госпожа Корнфорд.

Джоана побледня като платно.

— Това е било много мило от ваша страна — каза тя.

— Познавате ли този човек?

Тя нищо не отговори.

— Кажете ми, той има ли причини да ви мрази?

Тя поклати глава.

— Джоана, доверете ми се. Кажете ми, имате ли някакви грижи и затруднения?

— Аз винаги имам грижи — отговори девойката. — Не помня нито един ден, в който да не съм била угрижена.

— Виждам, че избягвате да ми дадете ясен отговор. Добре, може би ще ми отговорите на друг въпрос — каза той, като с усилие подбираше думите си. — Джоана, ако аз... ако аз бях станал честен член на обществото и равен на вас по обществено положение... тогава... тогава бихте ли се омъжили за мен?

Нейните дълбоки, печални очи се спряха върху него и тя бавно поклати глава:

— Не, Джеймс.

— Защо? — изтръгна се от устните на Морлек.

— Защото... Вие току-що споменахте за Фери Фарингтън — тя едва произнесе тези думи. — И аз... аз съм негова жена!

Като каза това, тя обърна коня си, замахна с камшика и препусна в галоп.

СЛЕД ОБИРА У МАРБОРН

Това беше сън! Това не можеше да бъде вярно! Той не можеше да повярва на тези думи. Сигурно тя искаше да го наплаши така, както преди наплаши Лидия Хамон. Онова, което каза, беше измислица. То бе немислимо. Та тя е още дете!

И той пак препусна към къщата на госпожа Корнфорд. Първото му желание беше да влезе вътре и да поиска от нещастния алкохолик обяснение за всичко това. Но му попречи появата на доктора.

Старият лекар приветливо му кимна с глава.

— Как е пациентът ви — попита го Морлек.

— Зле. Отслабна много и организъмът му не може да се справя с болестта. Не се знае как ще свърши. Но и вие не изглеждате добре, мили Морлек.

— Ние оттогава не сме се срещали. Но вие няма защо да се безпокоите за мен. Здрав съм като кон.

Докторът повървя малко с Джеймс.

— Какъв чуден момък е този Фарингтън! — каза той, след като помълча малко. — Той има висше образование, а сякаш не е с всички си. Днес лежи и бълнува. Ако чуехте, косата ви би настръхнала. За щастие, аз съм плешив и тези думи не ми правят впечатление. Чували ли сте нещо за среднощните калугери?

— За какво?

— За среднощните калугери. Те много ме интересуват. Не сте ли слушали за тях? Право да си кажа, не би трябвало да разгласявам лекарска тайна, но... И когато говореше за среднощните калугери, той винаги споменаваше името Джоана. Бих искал да науча коя е тази тайнствена Джоана.

Джеймс нищо не отговори.

— Във всеки случай това е много разпространено име. Не сте ли обърнали внимание, че от време на време стават модерни някои имена, нали? Всички Марджъри, също както всички Дори и Доротеи се отнасят към 1896 година. Всички Джоани сега са горе-долу на

деветнадесет години. А сега се навъдиха много Маргарити. Колко чудно е устроен този свят!

Той се сбогува с Джеймс и се запъти към къщата, където го чакаше пациент. Морлек дълбоко се замисли.

Не, Джоана искаше да го наплаши и си позволи да се шегува. Той силно вярваше, че това наистина беше така и не беше склонен да се примири с мисълта, че тя е вече омъжена. Тази мисъл бе самозалъгване, но той не желаше да се откаже от нея.

В този момент, когато обиколи Стария дом, той срещна един голям автомобил, италианска марка. За миг задържа коня си и погледна след автомобила. Присъствието на Хамон в тези краища надали можеше да донесе нещо добро на някого.

— Господарю, тук идваха полицаи — театрално му съобщи Бинджер, като изскочи да го посрещне.

— Кой идва тук? Спунер или Финигън?

— Не, те дойдоха тук всички заедно. И разпитваха Уилям. Колко е чудно, че домоуправителят се казва също като мен Уилям.

— Стига сте бърбили! — нетърпеливо го прекъсна Джеймс. — Какво казаха на Уилям?

— Искаха да научат дали не сте излизали миналата нощ от къщи. И Уилям им каза, че доколкото знае, цяла нощ сте прекарвали вън. А аз със сигурност зная, че бяхте вън, и така им казах. Те записаха това в протокола.

— Кога си отидоха?

— Още не са си отишли. Те влязоха в кабинета ви. Един от тях каза — те бяха трима, че не се чувства добре и че трябва да седне да си почине. Слънцето му било напекло силно главата.

— Доколкото мога да си спомня, през последния месец изобщо не се е показвало слънце. Сигурно третият се казва Уелинг. Онова, което вие разказвате за него, много напомня неговото поведение.

— Точно така, господине, казва се Уелинг. Той е възрастен господин с бяла коса и като че ли не е с всичкия си. Държи се като дете. Сложи грамофона на масата и постоянно питаше защо е страничното отверстие. Просто е ужасно как могат възрастни хора понякога да се държат като деца.

— Да, това е ужасно — убедително повтори Джеймс и побърза да влезе в кабинета си.

Там видя, че Уелинг разглеждаше една гравюра на камината, като че ли нищо не е било. Щом видя Морлек, той приветливо му се усмихна и каза:

— Ето ви най-после и вас, Морлек? Днес изглеждате чудесно. Цъфнали сте като пролет.

— Току-що срещнах доктора. Той беше съвсем на друго мнение, но трябва да се предполага, че вие по-добре знаете това — пошегува се Джеймс, като стисна ръката на детектива.

— Струваше ми се, че не е зле да дойда да ви видя. Едва вчера научих, че тук без мое знание са били пратени двама наши хора, за да ви наблюдават. Щом научих това, побързах да дойда и върнах чиновниците. Не искам да ви притеснявам, Морлек. Вие трябва да имате пълна свобода.

Джеймс високо се засмя.

— Не се съмнявам, че вие лично сте наредили на тези детективи да ме следят — каза той.

— Аз още по-малко се съмнявам в това — тъжно произнесе Уелинг и поклати глава. — Най-ужасното в нашия занаят е, че трябва да лъжем. Вие имате чудесен грамофон... Имате ли и плочи?

— Много — веднага отговори Джеймс.

— Кой би могъл да си помисли... — каза бавно Уелинг и пусна плочата, която започна бавно да се върти. — Чудно! Вашият грамофон пълзи като охлюв... Знаете ли каква мисъл ми навя това? Ако имате една лампа и я поставите наред диска, а на края на диска ако поставите картонена фигурка на човек, на завесата би се получила много интересна сянка. Тази сянка би напомняла на вас и на всички отвън би се струвало, че минавате край прозореца. Какво ще кажете за тази ми мисъл?

Джеймс премести регулатора и дискът се завъртя по-бързо.

— Това показва, че дори най-хитрият и добре измислен план може да претърпи неуспех заради някоя малка небрежност. Ако бях престъпник и ако исках да излъжа полицията, най-напред трябваше да поставя регулатора в нормално положение.

Като се озърна, Уелинг потърси Спунер и Финигън.

— Предполагам, че всичко е наред — каза той на полицаите. — Вие няма защо да си губите напразно времето тук. Можете да се

върнете с първия влак в града. Аз ще ви настигна. А през това време ще успея да поговоря с господин Морлек за по-лични неща.

И като кимна с глава, освободи полицаите. Щом излязоха, той се приближи до прозореца и ги проследи с поглед.

— Те са славни момчета — каза той, обръщайки се към Джеймс. — Гледат си добре работата, но за съжаление нямат никакъв подход. Кажете ми честно, Морлек, къде бяхте тази нощ?

— А според вас къде съм могъл да бъда? — попита Джеймс и седна по-удобно край камината, като почна да си тъпче лулата.

— Предполагам, че сте успели да посетите нашия общ приятел Марборн и че сте отворили огнеупорната му каса. А знаете ли, аз говоря само това, в което съм сигурен. Морлек, не бива така — и той многозначително поклати глава. — Акулата не хапе акула, а крадецът не трябва да краде друг крадец. Не вярвам да се съмнявате, че Марборн е крадец, въпреки че носеше полицейски мундир. Господ и началникът на Скотланд ярд много добре знаят това. Намерихте ли поне онова, което търсехте?

— Не, не успях да го намеря.

— Но в такъв случай защо взехте парите му?

— Какви пари? — невинно попита Джеймс. — Та вие добре знаете, че аз вземам пари само тогава, когато принадлежат на човека, с когото се боря.

— Отдавна се досещах за това, но тези пари бяха на Марборн. Може да ги е спечелил по нечестен начин, но все пак те бяха негови. Ще ми обясните ли защо Марборн се ползва с такова влияние над Хамон?

— Доколкото знам, той го изнудва. В ръцете му се намира един документ, който има много голямо значение за Хамон. И Хамон е принуден да му плаща за мълчанието. Поне тъй си представям отношенията им.

— Но сега се приближаваме към обстоятелството, смисълът на което не ми е ясен. Мисълта ми е за документа, след който напразно тичате и който се намира в ръцете на Марборн. Ако този документ падне в ръцете на полицията и на съда, песента на Хамон е изпята. Надявам се, че правилно излагам обстоятелствата?

— Съвсем правилно.

— Чудесно! А сега кажете ми какво се намира в този документ и защо Хамон се въздържа да го унищожи?

— В това се крие и цялата същина. Хамон не унищожава този документ, защото е лакома маймуна. Той си мушна лапата в тиквата и е уловил сливата, но се страхува да си отвори юмрука, защото тогава ще изпусне плячката си. Заради това предпочита да рискува главата си.

— Но вие сам казахте, че този документ не съдържа нищо, което да може да донесе някаква полза на Хамон. И все пак той не го унищожава. Това е съвсем невероятно. Чувал съм, че той е пословичен скъперник, но все пак тази история продължава да ми бъде неясна. Защо той пази този документ, който може да го...

— Да го качи на бесилката — спокойно довърши Джеймс.

— Нима положението е толкова зле? Предполагам, че не е за завиждане, но съвсем е полудял, ако държи у себе си доказателство, за което може да плати с живота си. Кажете, той сам ли е написал този документ?

— Не, друго лице го е написало. В този документ има доказателства за едно грандиозно мошеничество, скроено от Хамон, и едно покушение за убийство.

Уелинг не можеше лесно да се учуди, но този път стъписването му нямаше край.

— Отказвам да разплета тази загадка — каза той след известно мълчание. — Но във всеки случай виждам, че тази история ще бъде последна за Хамон. Вчера го видях: много се е променил. Вижда се ясно, че всичко това дълбоко го е засегнало.

— Много ще съжалявам, ако Хамон умре от естествена смърт — каза Джеймс. — А знаете ли, че той пак е дошъл в Крейз?

— Знам. Тази сутрин телеграфира на лорд Крейз и му поиска позволение да го посети. Сестра си изпратил в Париж. Готов съм да изясня цялата тази история. Трябва да бъдем нащрек.

— Няма нещо, на което Хамон да не е способен.

Джеймс чувстваше симпатия към Уелинг и при обикновени обстоятелства би бил готов да прекара с него цял ден. Но сега това не влизаше в сметката му. Той искаше да остане сам и се зарадва, когато детективът най-после си отиде. При това не се чувстваше много добре, защото обяснението на Джоана го засегна дълбоко. Почваше вече да вярва, че тя е казала истината. Та с такива неща обикновено не се

шегуват. Той два пъти този ден ходи у госпожа Корнфорд и си позволи да пита за здравето на пациента ѝ.

— Той се чувства много зле, но докторът ми даде надежда. Лейди Джоана бе толкова мила, че ме посети и донесе за болния вино. Тя винаги е много любезна и се отнася съчувствено към болките на другите. Тя показва голямо разположение към вас. Както изглежда, вие сте големи приятели, защото днес спомена за вас.

— Знаете ли нещо за господин Фарингтън? — запита Джеймс събеседницата си.

— Право да си кажа, не. Той е сам и няма приятели. Всеки месец от града най-редовно му пращат пари. Той ги получава от един адвокат. Много бих искала да съобщя за положението му на неговите близки или роднини, но не знам как да направя това. Той говори само за някой си Бенокуайт. Това име ми се струва много познато, но не мога да си спомня при какви обстоятелства съм го чувала.

Джеймс също беше чувал това име и смътно си спомни, че то бе свързано с някакви тъмни и неприятни събития.

* * *

Той препускаше по селската улица и внезапно си спомни, че беше поканил Уелинг да вечерят заедно, защото детективът щеше да остане ден-два на село. Затова веднага обърна коня си и отиде в гостилницата „Червеният лъв“. Уелинг седеше там на чаша бира.

— Уелинг, вие познавате ли някой си Бенокуайт? — попита Морлек.

— Преди бях срещнал човек с това име — отговори детективът, без да се замисля. — Помните ли делото му? Беше млад свещеник и го лишиха от сана му заради поведението му. По-точно казано, той не бе извършил никакви особени престъпления, но по природа бе лош човек. По-късно се присъедини към една компания от нечестни комарджии и падна в ръцете ни. Но срещу него не бе повдигнато никакво обвинение. След като войната започна, отиде на фронта като доброволец и храбро се би. Дори поискаха кръст за храброст за него. Той падна в боя при Сома. Може би вие сте си спомнили за него във

връзка с едно тайно общество? Беше замесен в някаква история, но ние не го преследвахме за това.

— За какво тайно общество споменавате?

— Той имаше манията да образува тайни общества. Увлече се по това още от ученическата скамейка и с това не само внесе смут в училището си, но изплаши всички момчета в околностите. Бе мистично настроен, но в основата на характера му лежаха хитрост и вероломство.

— Знаете ли в кое училище е учил?

— Случайно научих това. Учил е в Гулстън. Това е най-голямото училище в Беркшайър.

Джеймс се върна вкъщи и написа писмо до директора на училището в Гулстън. Надяваше се, че директорът няма да познае в него героя на последния скандален процес в Олд Бейли. Следобед видя как Хамон замина с автомобила си към Лондон и се учуди, че тъй бързаше да се върне в града.

Обаче през нощта до ушите му пак долетя своеобразният шум на италианския Хамонов автомобил. Като се приближи до прозореца, видя, че финансистът пак идваше в Крейз. Морлек помисли, че напоследък неприятелят му е твърде деен и се движи от място на място по-често от всеки друг път. И наистина, Ралф Хамон не губеше времето си напразно. Той успя да иде в Лондон и да поговори с новопристигналия в този град чужденец. Разговорът с чужденеца се проведе на арабски език.

АХМЕД СЕ ЗАЛАВЯ ЗА РАБОТА

Никой не умееше да съчувства на ближния си тъй, както сержант Слоун. Но достатъчно бе съдбата да се обърне срещу него, за да изпадне в непоносимо настроение и да започне да трови живота на околните.

— Не ме интересуват вашите работи, Марборн. Можете да постъпвате, както желаете, но във вашата каса се пазеха мои четиристотин фунта. А аз една седмица преди това ви молих да внесете тези пари на мое име в някоя банка.

— Успокойте се, Слоун — опита се да го утеши Марборн. — Ако не бях аз, вие изобщо нямаше да получите тези пари. За мен не представлява никаква трудност да ви намеря пак такава сума.

— Нима? — запита практично настроеният Слоун.

— Да, точно така. Тази сутрин той ми изпрати петстотин фунта, но преди да ги измъкна от него, си имах много главоболия. Във всеки случай няма да гладуваме. Но аз седях цяла нощ и мислих над създаването се положение.

— Това не е чудно — мрачно отговори Слоун, като погледна изпразнената огнеупорна каса. — Извън всяко съмнение е, че тук е работил човекът с черната маска. Никой като него не умее тъй чисто да отвори тази каса.

— Човекът с черната маска е идвал при мен не за пари. Той е търсил нещо друго, макар да е взел и пари — продължи Марборн и замислено почука с пръсти по масата. — Той тича подир това от първия ден на касоразбиваческата си дейност. Днес направих справка в дневника си. Там са записани всички кражби на човека с черната маска. И още сега ще ви кажа какво установих. Във всички банки, които е ощастливил с посещенията си, е имало сметки на Ралф Хамон. Във всички банки има огнеупорни помещения с каси, в които клиентите пазят ценности и всякакви видове документи. И всеки път се е случвало тъй, че е разбивал помещението, в което е била касата и

на Хамон. Ето защо съм уверен, че той е търсил ей това нещо — и Марборн многозначително се потупа по лявата страна.

— Не можете ли да ми обясните какво е търсил? — попита изгарящият от любопитство Слоун.

В отговор Марборн презрително се усмихна.

— Виждам, че сте готов да узнаете всичко. Този Морлек е богат човек. Винаги съм подозирал, че има цяло богатство на разположение.

— Разбира се, че е богат — отговори Слоун. — А нима вие не бихте били богат, ако извършехте четиридесет и два грабежа, открадвайки хиляди, десетки хиляди фунта.

— Моля да не ме прекъсвате. Със сигурност знам, че той има свое собствено богатство, но никой не е сигурен, че той е крал пари.

— Но нашите пари все пак е взел, нали?

— Слушайте, Слоун, убеден съм, че той ще ми плати за това не по-малко от Хамон.

— Пазете се от него — убедително отсече Слоун. — Току-виж ви откраднал онова нещо, както открадна моите пари.

Скоро след това Слоун си отиде вкъщи. Загубата на парите силно го потресе и той трябваше да си събере мислите, за да дойде на себе си. Като остана сам, Марборн дълбоко се замисли. Нанесената му от Лидия обида го бе засегнала силно. Сега девойката му се струваше не толкова привлекателна. Той сериозно се замисли как да накара нея и брат ѝ да заплатят за високомерието си. На сутринта бе пратил на Хамон писмо, в което искаше пари. В отговор получи само петстотин фунта. Той не се задоволи с тази смешно малка сума според него и веднага му прати второ писмо. Но след малко узна, че Хамон е заминал за града.

Марборн сметна това за предлог, с който можеше да се отклони молбата му, и бързо отиде лично в къщата на Хамон. Обаче там потвърдиха, че Хамон заминал от града, а пък Лидия заминала с бързия влак за континента. Домоуправителят изказа предположението, че тя ще прекара там не по-малко от седмица.

Макар че нощта беше много студена, Марборн отвори прозореца и огледа улицата. Дори се опита да разгледа хората. Един едър, набит човек, който бързо минаваше по улицата, привлече вниманието му. „Сигурно е чужденец“ — помисли си Марборн.

Бившият детектив в продължение на няколко минути наблюдаваше непознатия. Както изглеждаше, той не си даваше ясна сметка къде се намира и къде трябва да иде. Като премина веднъж по улицата, той се върна и нерешително се спря на едно от островчетата за пешеходци. Ярката електрическа светлина го осветяваше. И Марборн взе непознатия за моряк. След малко той изгуби непознатия от очи, защото един елегантен автомобил мина край дома му.

Бившият полицаи затвори прозореца, сложи си шапката и излезе на улицата, защото самотата му дотегна. Поразходи се малко, приближи се до цирка, наблюдава уличното движение и за голямо свое учудване се сблъска тук със Слоун.

— Марборн — обърна се към него приятелят му, — какво бихте казали, ако се опитаме да вземем от Ралф наведнъж по-голяма сума и ако изчезнем от страната? Сигурно помните как Уелинг ни препоръчваше да сменим климата?

— Струва ми се, че имате право — каза той. — Още утре ще телеграфирам на Хамон. Той е на гости у лорд Крейз. И този път ще бъда съвсем откровен с него. Сигурно след това ще заминем за Италия.

— Хамон е в града — учудено каза Слоун. — Видях автомобила му на Ковънтри стрийт. Той лично го караше.

— Сигурен ли сте в това?

— Нима може да се сбърка Хамон с някой друг? — възмути се Слоун.

— Почакайте тук няколко минути — каза Марборн и бързо отиде до най-близкия телефон, за да се обади на Хамон.

— Напразно се опитвате да лъжете — каза той на домоуправителя, след като слугата няколко пъти се опита да го увери, че Хамон не е вкъщи. — Видях автомобила му на Ковънтри стрийт.

— Кълна ви се, че господин Хамон замина за село. Той дойде в града за няколко часа, за да уреди някои работи, и пак замина. Вкъщи престоя само десет минути, защото имаше телеграма за него.

— Няма да бъда учуден, ако се окаже, че казва истината — каза Марборн, като се върна при Слоун. — Но все пак ще го видя, и то не по-късно от утре сутринта.

На ъгъла на Шефтсбъри авеню Марборн се сбогува с приятеля си и тръгна към дома си. Разходката го освежи малко и сега се чувстваше добре. Неочаквано пак видя чуждестранния моряк.

Голямото му бледо лице и тънките тъмни мустаци не можеха да не привлекат вниманието. Непознатият втречено следеше движенията му и когато видя, че Марборн тръгна към вратата на къщата си, взе определено решение и се приближи до бившия детектив.

— Извинете — каза той, — ако не се лъжа, вие сте господин Марборн, нали?

— Да, аз съм.

— Имам поръчка за вас — и той му подаде един голям плик. — Господин Хамон ми поръча да ви предам това писмо, но аз трябва най-напред да се уверя, че вие наистина сте господин Марборн.

— Влезте вътре — покани го Марборн, като помисли, че Хамон му праща пари.

— Та значи вие сте господин Марборн? — За втори път попита морякът, когато влязоха в стаята. Той трудно говореше английски и втречено разглеждаше Марборн. — Това е за вас. Ще бъдете ли така добър да разпечатате плика и да ми дадете бележка, че сте го получили?

Марборн отвори плика. За миг се обърна с гръб към непознатия. В същия миг Ахмед, говедарят, извади от джоба си крив нож и с тържествуващ вик се спусна към Марборн... По една щастлива случайност бившият детектив се обърна. Той не знаеше какво го накара да се обърне. Във висящото на камината огледало улови блясъка на ножа и инстинктивно побърза да събори масата и да се скрие зад нея. В следващия момент я вдигна и я хвърли с всички сили върху убиеца. След това веднага грабна револвера. Но изведнъж светлината угасна.

Макар че не беше вкусвал много от плодовете на цивилизацията, Ахмед бе живял в страна с електричество и знаеше за какво служи електрическият ключ. Марборн чу тропота на босите му крака по стълбите и се спусна да го гони. Но край вратата се блъсна в праметнатата маса и падна. Когато светна, непознатият бе безследно изчезнал. Нямаше го нито в стаята, нито на стълбището, нито на улицата.

СМЪРТТА НА МАРБОРН

Като се върна в квартирата си, Марборн внимателно затвори вратата след себе си и изпи чаша уиски.

— Ей, че свиня! — рече си той и сложи шишето на масата.

След това започна да разглежда писмото. В дебелия плик се намираха само листове от вестник. — Значи ето до какво се свеждаше този коварен план! Това бе ядосало дивата котка, както се изрази Уелинг, и сега тази дива котка си показваше ноктите.

Марборн спокойно обмисляше създалото се положение. На челото му избиха капки пот. Хамон беше готов на всичко само да можеше да си върне документа. В това нямаше никакво съмнение.

След като помисли половин час, Марборн решително стана, свали си палтото и ризата и отлепи от тялото си прозрачна копринена кесийка, в която се пазеше тайнственият документ. Тази кесийка беше залепена с няколко парчета пластир за тялото му и образуваше своеобразно и незабележимо скривалище.

През прозрачната коприна той видя отделни букви и думите на документа, след който тичаха Морлек и Хамон. Той налепи на кесийката още няколко парчета пластир и пак се облече. Преди да излезе от вкъщи, внимателно прегледа револвера и го скри в джоба си. Сега трябваше да предприеме само едно. И колкото по-бързо го предприемеше, толкова по-добре щеше да бъде. Трябваше да напусне къщата, преди наемният убиец да дойде на себе си и да го нападне повторно.

Той наметна плаща си, взе бастун и излезе на улицата.

Джеймс Морлек — ето кой можеше да го защити от заплашващата го опасност, ето в кого се криеше ключът на всички тайни и развързката на създалото се положение. Непременно трябваше да отиде при него с документа.

Като излезе на улицата, Марборн внимателно се озърна, седна в едно такси и отиде на гара Виктория. Там чака половин час първия

влак. Това време прекара в чакалнята на първа класа, като пиеше уиски, а после отиде в купето, където седяха двама солидни пътници.

* * *

До единайсет часа вечерта Джеймс седя вкъщи и работи. По едно време чу шум пред къщата и отвори вратата. Бинджер се спусна към него и развълнувано му каза:

— Онзи проклетник Марборн иска непременно да ви види.

— Поканете го — каза Джеймс, след като помисли малко.

Джеймс се учуди на Марборновото посещение и не можа да си обясни причината. Бившият детектив сигурно подозираше, че човекът с черната маска е Джеймс, но не можеше да се предположи, че той идваше посред нощ само да поприказва за извършената кражба.

Посетителят влезе. По външния му вид Джеймс разбра, че нещо му се е случило. Той предполагаше, че ще има някакви недоразумения, но излезе, че Марборн е настроен крайно миролюбиво и че не е склонен да го упреква.

— Извинете, че ви безпокоя толкова късно, господин Морлек — учтиво каза той. — Бързам да ви кажа, че не идвам да говоря с вас за станалото през миналата нощ.

Джеймс не отговори.

— Всъщност — започна Марборн и се запъна. Той потрепери, озърна се и уплашено попита: — Какво е това?

Двамата събеседници чуха как пясъкът пред къщата заскърца.

— Кой ли е? — изстена Марборн.

— Ей сега ще видим — отговори Джеймс и тръгна навън. Като отвори вратата, той видя пред себе си Уелинг.

— Влезте, Уелинг — покани той детектива. — Вие сте вторият посетител днес, който съвсем не очаквах да видя.

— А кой беше първият?

— Старият ви приятел господин Марборн.

Белите вежди на капитан Уелинг учудено се вдигнаха. Той се намръщи.

— Марборн? Интересно. Да не е дошъл при вас да си иска парите?

— Аз също помислих да не е дошъл за това — добронамерено отговори Джеймс. — Но после видях, че има по-сериозни причини да се безпокои.

Като видя Уелинг, Марборн облекчено въздъхна, с което още повече усили учудването на Морлек.

— Нима очаквахте да видите някой друг? — учтиво попита Морлек.

— Не, не — измърмори Марборн в отговор.

— На мен също ми се струва, че очаквахте да видите някого — продължи Уелинг. — Можете да сложите спокойно револвера си настрана. Носенето на огнестрелно оръжие е много лош навик. Чудя се, че вие, стар полицай, не сте усвоили това правило. Най-добре е да носите със себе си здрав бастун и да не се бавите да нанесете първия удар.

Марборн малко се успокои, макар че Уелинг беше най-виновният за уволнението му. Виждаше се, че той се опитваше да премахне спомена за преживяния неотдавна ужас.

— Господин Морлек, не искам повече да ви затруднявам с работите си. Може би утре сутринта ще ми отделите няколко минути от свободното си време?

— Сигурно моето присъствие ви пречи? — започна Уелинг.

— Не, не. Ще ви помоля само да ми посочите къде мога да прекарам тази нощ. В селото сигурно има гостоприемница, нали?

— Да. Бихте могли да преспите в „Червеният лъв“. Аз също съм отседнал там. Но, моля ви, вършете си работата, аз мога да почакам. Моята работа не е бърза. Мога да видя господин Морлек друг път — предложи полицаят.

— Благодаря ви — побърза да каже Марборн. — Аз ще се видя утре сутринта с господин Морлек.

Той реши да даде последна възможност на Хамон да уредят мирно работата. Утре сутринта ще му прати предложението си, а тук, на голямо разстояние от Лондон, и Хамон няма защо да се безпокои за живота си. При това предполагаше, че Хамон ще стане по-щедър и по-сговорчив след опита за убийство.

— На пътя ще срещнете още двама ваши познати, Марборн. Моля ви, не ги карайте да тръгват с вас — каза Уелинг на раздяла.

— А аз мислех, че сте изпратили полицейските си кучета в Лондон — рече Джеймс, след като вратата се затвори след Марборн.

— Направих това, но лицето, под чиито заповеди се намират тези двама полицаи, пак се разпореда да дойдат в Крейз. Много е неприятно, когато един отдел се намесва в работата на друг. Но Спунер и Финигън не са от моя отдел. Уверявам ви, че ще направя всичко възможно, за да ги махна оттук. Нарочно дойдох при вас, за да ви съобщя, че те все още са тук. Не искам да мислите, че не съм удържал на думата си. Бъдете спокоен, утре вече няма да са тук. Но какво се е случило с Марборн?

— Не знам. Той започна да говори, че се намира в опасност. Може да е бил пиан.

— Не, не беше пиан. Много бих искал да узная какво е казал — още по-замислено произнесе той, като се обръщаше към себе си. — Най-добре ще бъде, ако го върнем. Предполагам, че е край дома ви и че приказва с хората ми.

Те излязоха на пътя и се обърнаха към полицаите, които чакаха Уелинг.

— Марборн мина ли оттук?

— Не, господине — отговори Финигън.

— Но той излезе преди няколко минути — продължи Морлек.

— Не, никой не е излизал от дома ви.

— Има ли някой от вас фенерче?

Финигън извади от джоба си фенерче и светна. Тесен лъч освети пътя. Уелинг взе фенерчето в ръка и бавно тръгна напред, като осветяваше пътя и заобикалящите го храсталаци. Неочаквано се спря и насочи фенерчето към едни храсти, които растяха около вратата на къщата. Край тези храсти лежеше Марборн с лице към влажната земя. Забелязаха на тила му малка рана, но смъртта не беше настъпила от нея. Марборн бе удушен с тънък копринен шнур, който стягаше шията му.

Уелинг се преобрази. В този учтив възрастен човек съвсем неочаквано се появи бързина и решителност. Той се наведе над бездушното Марборново тяло и внимателно го разгледа.

— Умрял е — каза той, след като свърши прегледа. После разтвори палтото и ризата на мъртвеца и откри нещо необикновено.

— Ето, погледнете — каза той, обръщайки се към Джеймс. — Ето онова, което му е коствало живота.

Джеймс погледна какво му показва капитана и забеляза малко под гърдите на Марборн парчета пластир и няколко червеникави следи от тях. Както се виждаше, Марборн бе залепил с пластир част от гърдите си.

— Това е стара дяволия — продължи капитанът. — Нещастникът е мислил, че това ще бъде добре скрито тук. Носил е със себе си нещо, по което напразно са тичали и Хамон, и човекът с черната маска — той изпитателно погледна Джеймс. — И Хамон е изпреварил човека с черната маска. Хамон е победил!

Джеймс несъзнателно поклати глава.

— Не, капитане, играта още не е свършена. Истинската игра започва оттук насетне.

— Сега той унищожи онова, след което вие напразно тичахте. Хамон е извън всяка опасност — продължи капитан Уелинг. — И само един лекомислен глупак плати за опита си да го обезвреди.

Джеймс сякаш не чуваше думите на капитана. Той дълбоко се замисли за онова, което го чакаше след тези бурни дни и нощи...

Загадъчните заплахи на храненика на госпожа Корнфорд и признанието на любимата девойка, че вече е омъжена, появяването на Марборн... Колко близко бе до разрешението на всички загадки и до ключа към всичко, до венеца на делото си през последните десет години от живота си! Трябваше само да задържи Марборн, да не го пусне сам, и всичко благополучно щеше да приключи... Всичко станало приличаше на мъчителен кошмар.

Мозъкът на Джеймс усилено работеше. Най-сетне като че ли се отърси от мъчителните си мисли и със звучен глас каза на капитана:

— Не, капитане, борбата още не е свършила. Престъпленията на Хамон, на тази „сянка на сатаната“, както всички го наричат, са много големи, за да останат ненаказани. Той трябва да плати за всичко... за много неща... за Джоана.

— Джоана? — учудено повтори капитанът.

— ... и за него — завърши Джеймс, като показва бездушното тяло на Марборн.

— Но документът, документът! — извика капитанът. — Той ще го унищожи. Той ще унищожи доказателството!

— Не! — убедително прошепна Джеймс. — Маймуната е много лакома и стисната и тя няма да разтвори юмрука си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.